

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy
pdf\DeWeese_Gene-Star_Trek-Enterprise_v_ohrožení.pdb

PDB Name: Enterprise v ohrožení
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.1.2005
Modification Date: 8.1.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Gene DeWeese
STAR TREK – ENTERPRISE VOHROŽENÍ
Version: Palm 1.0.final
OCR: Davis
Corrections: 1
PalmBookZ

Juanitě Coulsonové
jejíž nadání a vytrvalost
otevřely dveře neočekávanému a příjemnému

PRVNÍ KAPITOLA

Dokonce i podle nejkonzervativnějších odhadů obsahuje Mléčná dráha, naše Galaxie, více než sto miliard hvězd a celý vesmír přibližně stejný počet galaxií. Drtivá většina je jich samozřejmě nedosažitelných i při použití nadsvětelného pohonu. Tahle čísla znamenají, že koncem dvacátého století připadá na jednoho žijícího člověka jen v naší Galaxii dvacet či více hvězd - a nekonečné miliardy pak v kupách galaxií a ve vyšších strukturách, jež se táhnou až po sám okraj vesmíru - pokud ovšem něco jako okraj existuje. Proto se sotva můžeme divit, že ačkoli se lodě Federace, Romulanů a Klingonů rozletly vesmírem jako pilné včelky, stále zůstávalo devadesát devět procent Galaxie nedotčeno pozemskými - nebo romulanskými či klingonskými - průzkumnými výpravami. Dokonce i na území, které zajišťovala Federaci Smlouva o průzkumu, v němž mezi tisíci slunečními soustavami kmitaly výzkumné lodi a neustále rozšiřovaly dosažené obzory, neznámá území stále vysoce převažovala nad zbádanými.

Za takových okolností je snadné proniknout do míst, kam dosud lidská noha nevzkročila. Dokonce je to v praxi často nevyhnutelné. Přežít takové cesty a ve zdraví se navrátit - to je ovšem úplně jiný problém.

„Na téhle situaci nevidím nic směšného, doktore McCoyi.“

Spockova poznámka jako obvykle nezněla ani podrážděně, ani nesnášenlivě. Vyjadřovala pouze stanovisko a obsahovala jemný příděch pobaveného překvapení, jež se objevovalo ve slovech vulkanského vědeckého důstojníka pokaždé, když musel jednat s těmi nelogickými lidskými bytostmi.

„Vím, Spocku, vím,“ chlácholil ho McCoy. Ustoupil, aby vědeckému důstojníku nepřekážel. Vulkancovy dlouhé a silné prsty dál metodicky pobíhaly po klávesnici, jíž se ovládalo pracoviště vědeckého důstojníka.

„Ale jistě vám není proti mysli, když se lidé tu a tam zasmějí, že?“

„Samozřejmě, že mně to nevadí,“ odvětil Spock. Větší část pozornosti stále obracel k analýze dat, které stačila předat sonda vypuštěná před více než pěti minutami. Začínalo být stále jasnější, že se sonda už nikdy víc nevynoří, ať urazila pět anebo pět set parseků. McCoyovi to přišlo jako velice zábavné vyvrcholení jejich snah, neboť úplně stejným podivným způsobem selhalo a zmizelo už celých čtyřicet sond předcházejících.

„Naopak, doktore,“ pokračoval Spock, aniž by odtrhl zrak od přístrojů, „jak sám zdůrazňujete, pro příslušníky vašeho druhu mají právě takové výlevy příznivé účinky. Stěží by bylo ode mne logické, kdybych se chtěl stavět proti něčemu, co podněcuje vaše fyzické i duševní schopnosti a tudíž i výkonnost při vykonávání služby.“

McCoy se uchechtl, ale nespouštěl oči z monitorů nad Spockovými rameny. „Možná je z úplně stejného důvodu dobře, že vy se nikdy nezasmějete, Spocku. Už takhle jste příšerně výkonný. Hrozně nerad bych sledoval, co by se stalo, kdyby se u vás vyvinul smysl pro humor. Jim, já a polovina posádky by pak už byla jenom zbytečná přítěž.“

„Počítám, že tohle je další ukázka lidského humoru, doktore. Shledávám obtížným uvěřit, že vy byste příznivě oceňoval nedostatek výkonnosti. Ale když dovolíte . . .“

Znenadání sebou Enterprise divoce trhla, až se jim podlaha vzejpjala pod nohama. Spock však přesto zůstal stát pevně jako skála a vyvolal na monitorech tučet nových obrazců.

„Další gradient v silovém poli, kapitáne,“ řekl, „nárůst dvacet sedm celých šestnáct setin procenta.“

Navrhoval bych, abychom se z bezpečnostních důvodů stáhli nazpět o deset astronomických jednotek."

„Ústup o deset astronomických jednotek, pane Sulu," pronesl Kirk bez váhání. Už dávno přišel na to, že se o návrzích jeho prvního důstojníka nevyplatí dlouze diskutovat. „Udržujte tuto vzdálenost."

„Provedu, pane," ozval se kormidelník a prsty se mu rozběhly po klávesnici.

McCoy se stačil zachytit polstrovaného zábradlí, aby se udržel na nohách, a mlčky se obrátil ke Kirkovi.

Kapitán seděl ve velitelském křesle a upřeně hleděl na obrazovku před sebou, kde rozlévající se stuha hvězd v rameně Galaxie v souhvězdí Štřelce zastíňovala vzdálené turbulence v Shapleyově středu. Pole hvězd se krátce zčeřilo, stejně jako okamžik předtím se zachvěl můstek.

„Další proměna silového pole, pane Spocku, nebo jen následek našeho pohybu polem?"

„Náš pohyb, kapitáne, vzhledem k nepravidelnému průběhu pole v okolí samotné gravitační anomálie. Hodnoty pole se drží na nové úrovni."

„A co poslední sonda? Ta, jejíž zmizení přišlo doktoru McCoyovi tak zábavné - stále po ní není ani stopy?"

„Ne, kapitáne."

„Selhání sondy samotné?"

„To je nepravděpodobné, kapitáne. Jak víte, sondy nejsou o mnoho složitější než silné hyperprostorové majáky s připojenými raketovými motory. Když vezmeme v úvahu, jak jednoduše jsou zkonstruovány, pravděpodobnost selhání nějaké životně důležité součástky se dá statisticky vyjádřit poměrem menším než jedna ku jedna celá tři krát deset na šestou."

„Ale možné to je," trval na svém Kirk.

„Ano, kapitáne, možné je to stejně jako cokoli, co neodporuje přírodním zákonům, bez ohledu na to, jakou má takový jev statistickou pravděpodobnost."

„Beru v úvahu. Můžete navrhnout nějaké jiné vysvětlení?"

„Nejpravděpodobnější je, že sonda překročila hranici, po níž ji ještě dokážeme zjistit."

Kirk se s křeslem otočil, aby mohl pohlédnout přímo na vědeckého důstojníka. „Překročila hranici, po níž ji ještě dokážeme zjistit, pane Spocku? Informovali mě, že ji dokážeme detekovat do vzdálenosti větší než pět tisíc parseků."

„Přesně pět tisíc čtyři sta osmdesát, kapitáne. Samozřejmě tohle je zaručená minimální vzdálenost."

„Vy tedy chcete tvrdit, že tahle - tahle gravitační anomálie mohla odnést sondu dále než pět tisíc parseků?"

„Zřejmě ano, kapitáne."

„Jenže žádná ze sond se nikdy neobjevila ve větší vzdálenosti než pět set parseků."

„Souhlasí, kapitáne."

„Souhlasí, Spocku? Bez vysvětlení?"

„Jak si přejete, kapitáne. Vy i doktor McCoy si jistě dobře uvědomujete, že zatím jsme nebyli schopni vysledovat v chování sond, které jsme vyslali k takzvaným anomáliím, pražádnou logiku. Dráhy některých z nich anomálie neovlivnily, jako by pro ně vůbec neexistovaly. Další zmizely a zase se vynořily v normálním prostoru jen o něco dál než ve vzdálenosti jednoho parseku, zatímco ještě jiné se objevily téměř o pět set parseků dál v opačném směru. Tudiž neexistuje žádný logický důvod k domněnce, že vzdálenost, do níž je sonda odhozena, je něčím omezena. Zjevně nemá žádný vztah k její původní rychlosti. Výsledek je mnohem pravděpodobněji záležitostí geometrie prostoru samotného a způsobu, jakým je těmito anomáliemi pokřiven, a zdá se, že zakřivení se mění zcela náhodně v závislosti na čase, v některých okamžicích dokonce zcela mizí."

„Mám vyvodit ze skutečnosti, že jste opakovaně použil obratu 'takzvané anomálie', že z vašich pozorování vyplývá nějaké vhodnější nebo přesnější označení?"

„Vůbec ne, kapitáne. Zdůraznil jsem to jen proto, že začínám pochybovat. Tyhle objekty skutečně nevypadají na něco tak jednoduchého, jako jsou anomálie vznikající v oblastech s gravitační turbulencí."

„Tak tedy co to je?"

„Nevím, kapitáne."

„Určitě jste o všem přemýšlel, Spocku."

„Samozřejmě, kapitáne."

„A vymyslel jste?" naléhal Kirk.

„Můžu říct jen tolik, kapitáne, že existuje jistá, avšak nekvantifikovatelná možnost, že to vůbec nejsou přírodní jevy."

Po těchto slovech se rozhostilo ticho, v němž se všechny oči na můstku obrátily proti Spockovi. Potom se McCoy krátce zasmál.

„Nekvantifikovatelná možnost?" potřásl hlavou posměšně a předstíral překvapení. „Ale není tohle způsob, jakým Vulkanec řekne, že má předtuchu? Nebo je, Spocku?"

„Není to předtucha v tom smyslu, jak ji chápáte vy, doktore. Znamená to jen tolik, že naše dosavadní pozorování jsou zcela náhodná a tudíž nelogická. Poslední výsledek mne přivedl k závěru, že jevy, které se zdají být nelogické, jsou mnohem řídkěji výsledkem přírodních zákonů než skutečnosti, že s těmito zákony manipuluje nějaká inteligentní, avšak ne důsledně logicky uvažující bytost."

Kapitán James Kirk pokývl a potlačil přitom úsměv. Našel si ve velitelském křesle pohodlnější pozici. Myšlenka, že anomálie nejsou přírodním jevem, už ho přirozeně napadla také, avšak jak prohlásil Spock, nepřisuzoval jí velkou pravděpodobnost. Když Enterprise poprvé vlétla do jedné z těch anomálií - a to doslovně - loď to okamžitě odhodilo o více než tři sta parseků a okolní gravitační turbulence ji poškodily. Za takové situace se každý samozřejmě soustředil pouze na přežití, jak své vlastní, tak i lodi, takže na vědecký výzkum či filozofování zbylo pramálo času.

Dnes to byla úplně jiná záležitost. Enterprise nesla na palubě nově zkonstruované senzory, jež dovolovaly podivně propletené turbulence lokalizovat a vyhnout se jim. Byla také vybavena více než dvěma sty sondami. Přilétla

prozkoumat cosi, co zjevně vypadalo jako shluk takových anomálií objevených jednou průzkumnou lodí nedlouho nato, co se Enterprise vrátila z Mercanijské soustavy, kam ji první anomálie tak neočekávaně odhodila. Nebo přesněji, přilétli prostudovat shluk oblastí s gravitačními turbulencemi, aby se dalo určit, zda některá z těchto oblastí obsahuje stejný typ anomálie, která Enterprise pohltila a pak ji vyplivla o tři sta parseků dál. Do jednotlivých anomálií vysílali sondy a doufali, že se jim tak podaří určit alespoň to, kam vedou.

Až dosud našli anomálie uprostřed sedmi oblastí s turbulencemi a vyslali do nich čtyřicet osm sond. Šest z nich prolétlo anomáliemi zcela bez efektu a vynořilo se na opačné straně bez poškození či jakékoli proměny. Jednačtyřicet se jich objevilo ve vzdálenostech kolísajících od jednoho do pěti set parseků a ve směrech, jež nevykazovaly žádnou korelaci s jakýmkoli jiným parametrem. Dvě sondy se znovu objevily ve vzdálenosti větší než šest set parseků od sebe, jedna ve směru na Shapleyův střed, druhá zhruba k území Klingonů.

Stručně, jak už konstatoval Spock, chování takzvaných anomálií zdánlivě postrádalo jakoukoli logiku a naprosto vzdorovalo jakýmkoli analýzám. A nyní jedna sonda jednoduše zmizela vůbec, buď ji to odhodilo mimo pětistiparsekový dosah jejích vysílačů, nebo zničilo, anebo . . .

„Nemohlo by mít zmizení nějaký vztah k posunu silového pole, pane Spocku? Obě dvě události následovaly velice brzy po sobě.“

„To je zajisté možné, kapitáne. Bez dalších údajů však tuhle hypotézu nemůžeme ani potvrdit, ani vyvrátit.“

„Vyšleme tedy další sondu, pane Spocku?“

Spockovu odpověď předešlo zasyčení dveří turbovýťahu. Na můstek vkročil podsaditý padesátník se silně vlnitými vlasy, jež mu začínaly šedivět. Od posádky Enterprise jej výrazně odlišovalo hněvivé vzezření stejně jako vlající zelená civilní blůza.

„Jakou další pitomost se zase chystáte provádět, Kirku?“ vyštěkl. Vynechání kapitánské hodnosti vyznělo mnohem více jako záměrná urážka než jako opomenutí.

„Vítejte na můstku, doktore Crandalle,“ suše pronesl Kirk. „Trápí vás nějaký problém?“

„Problém je v tom, Kirku, že mě právě před chvílíčkou probudilo něco, co bych nazval, kdybychom se nacházeli na povrchu nějaké planety, zemětřesením. Chtěl bych znát příčinu a důvod, proč jsme se tomu nevyhnuli, ať už to bylo cokoli.“

Kirk se odvrátil od Crandalla k pracovišti vědeckého důstojníka. „To je vaše parketa, pane Spocku.“

Když se Spock obrátil tváří ke Crandallovi, hnul skutečně pouze brvou - obě obočí se mu nepatrně nadzvedla.

„Otřes zavinila, doktore Crandalle, neočekávaná a náhlá změna síly a gradientu gravitačního pole obklopujícího takzvanou gravitační anomálii, kterou právě zkoumáme. Důvod, proč jsme se jí nevyhnuli, je ten, že je nepředvídatelná. Naše současné vědomosti nám zatím takové události nedovolují předvídat.“

Crandall, který si ještě tak docela nezvykl na Vulkancův klid a jeho racionální jednání, vypadal, že ztratil hodně ze své přebytkové páry.

„Rozumím,“ řekl. „Ale co loď - loď se nepoškodila?“

„Ani trochu,“ ujistil ho Kirk. „Jak víte, naše nové senzory nám dovolují . . .“

„Já vím, já vím,“ odsekl Crandall. Pak se rozhlédl po můstku a oči mu ulpěly na hlavní obrazovce. „To tam je ta anomálie? Někáká nová?“

„Správně,“ souhlasil Kirk. „Sedmá.“

„Proč jste mě nezavolali? Jsem přece úřední pozorovatel, což podle mne znamená, že bych měl být přítomen při všech výzkumech.“

„Jestli se rozpomenete, doktore Crandalle,“ pronesl Kirk klidně, „uprostřed výzkumu předchozí anomálie jste nám řekl, že už vás to nezajímá, pokud nezjistíme něco neobvyklého. 'Něco, co opravdu stojí za moji pozornost', jste přesně prohlásil, jestli si dobře vzpomínám.“

„Něco, co zatřese křižníkem třídy Constitution, za mou pozornost stojí, Kirku. Ale v každém případě, když už jsem tady, mohl by mě někdo informovat o posledních událostech?“

„Ovšem, doktore,“ řekl Kirk a opět se od něj odvrátil. „Pane Spocku?“

„Samozřejmě, kapitáne,“ reagoval Spock. Začal vypočítávat sondu po sondě a uváděl všechno, co stálo za zmínku od okamžiku, kdy se včera Crandall sebral a od výzkumů utekl.

Kirk se uvelebil v křesle, naslouchal a znovu se divil, jak to vlastně velitelství Flotily myslelo, když souhlasilo, aby doktora Crandalla jmenovali na Enterprise jako „úředního pozorovatele“. Pravda, Crandall řediteloval civilním laboratorím, které velitelství Flotily financovalo a které vyvinuly senzory nyní instalované na Enterprise. Jenže Crandall sám, přestože měl doktorát z fyziky, byl mnohem více politikem než vědcem. Jinak, tím si byl Kirk jistý, by nebyl ředitelem ani těchhle, ani žádných jiných laboratoří. Už po několika málo dnech strávených na Enterprise bylo naprosto jasné, že Crandall pohlíží na laboratoře - a na celou výzkumnou cestu testující senzory, které jeho laboratoře vyrobily - především jako na přestupní stanici k významnějším cílům, možná dokonce ke křeslu ve Federální vědecké radě.

Při takovém pomyšlení se Kirk uvnitř zachvěl. Nebyl tak naivní, aby věřil, že se křesla ve vědecké radě získávají pouze podle vědeckých zásluh, avšak také se odmítal smířit s myšlenkou, že při jejich přidělování vědecké zásluhy nehrají vůbec žádnou roli. Všichni její současní členové byli přinejmenším schopní, někteří skutečně skvělí vědci, a pomyšlení, že se Crandall vetře do jejich společnosti, připadalo Kirkovi tím odpornější, čím více s ním přicházel do styku.

„No dobře, dobře, Spocku,“ přerušil Crandall skřipavým hlasem vědeckého důstojníka. „Dráha každé sondy a její výrobní číslo mi k ničemu není! Nechci nic jiného než stručný souhrn. Zjistil jste v tom nějakou zákonitost, anebo ne?“

„Ne, doktore.“

„A předvídáte takový objev?“

Vulkancova obočí se znovu pozvedla, už ne tak nepatrně jako předtím, a očima střelil po Kirkovi. Kapitána napadlo, že tohle je největší projev podráždění, jaký kdy u Spocka zaznamenal.

„Je nemožné předvídat objev v tom smyslu, který máte na mysli, doktore," řekl Vulkanec. „Jestli si však na druhé straně přejete vědět, zda očekávám, že k takovému objevu dojde, mohu říci pouze tolik, že mám všechny důvody věřit, že se tak časem stane."

„Ale ne při našem letu? Ne za několik hodin, nebo přinejhorším za několik dní či týdnů?"

„Doktore, tohle nikdo nemůže vědět předem."

„Proboha, chlapec! Nechci, abyste mi tady přísahal a upsal se krví! Ptám se jenom tolik, jestli si myslíte, že přijdeme na něco dřív, než vystřílíme všechny sondy!"

„Pokud nebudu mít k dispozici více údajů než mám nyní, nebylo by logické, abych se vyjadřoval v tom či onom směru, doktore."

McCoy, který v průběhu rozhovoru poodstoupil od pracoviště vědeckého důstojníka, v sobě dusil smích. Když na něj Kirk pohlédl, jen potřásl hlavou. Zcela zjevně ho Crandallovy starosti těšily, tím více, že on sám často narážel na neproniknutelnou zeď Spockovy logiky.

Pak náhle proběhlo celou Enterprise nové zachvění, sice ne tak silné jako první, ale stačilo, aby se Crandall musel pověsit oběma rukama na polstrované zábradlí.

„Co . . ." spustil, ale než stačil vyslovit druhé slovo, Spock už přehlédlnl přístroje a hlásil:

„Silové pole kleslo na nulu, kapitáne."

„Zmizelo, Spocku? Oblast turbulence se ztratila?"

„Přesně tak, kapitáne."

„A co takzvaná gravitační anomálie v jejím středu?"

„Nevím, kapitáne. Navrhuji vypustit další sondu."

Kirk na okamžik rozvažoval, pak se znovu obrátil k obrazovce. „Vraťme se na místo, odkud lze vypustit sondu, pane Sulu. Druhou nadsvětelnou."

„Druhá nadsvětelná, pane."

„Nějaký náznak, že se gravitační turbulence obnovuje, pane Spocku?" zeptal se Kirk s očima přilepenými na hlavní obrazovku.

„Ne, kapitáne."

Konečně se opět nacházeli ve vzdálenosti sto tisíc kilometrů od anomálie a Spockovy prsty rychle létaly po klaviatuře, kterou se ovládala sonda. Stejně jako předtím přenesou sondu pomocí nákladního paprsku do vzdálenosti pěti tisíc kilometrů od anomálie. Z tohoto místa poletí sonda s použitím vlastních raketových motorů.

Uplynulo několik minut, pak Spock vzhlédl od konsoly.

„Takzvaná anomálie zmizela rovněž, kapitáne."

„Co to znamená, Spocku?" vmísil se Crandall. Zatímco musel vyčkávat, což mu připadalo nekonečné, postával a přešlapoval a po celý čas vrhal kyselé pohledy.

„Znamená to přesně tolik, co jsem řekl, doktore," odpověděl Spock. „Anomálie spojená s oblastí gravitační turbulence zmizela, zdá se, současně se samotnou turbulencí."

„A co ty ostatní? Tady v okolí se nacházel tučet dalších, že?"

„Bylo jich tu celkem patnáct, doktore. Neexistuje žádná jiná možnost, jak zjistit, co se s nimi stalo, než se k nim dostatečně přiblížit a přikontrolovat je."

„Tak na co ještě čekáme?" dožadoval se Crandall.

„Kapitáne?"

„Jaký je váš názor, pane Spocku?" zeptal se Kirk.

„Zdá se logické, abychom zkontrolovali stav alespoň jedné z těch anomálií, které jsme už navštívili, kapitáne. Tak uvidíme, jestli zmizela jen jedna jediná, anebo zda je to obecnější záležitost."

Crandall si úlevně a znechuceně oddechl. „A jestli zjistíme, že zmizela i druhá, pak předpokládám, že zamíříme zpátky k velitelství. Připadá mi, když uvážím, že jsme dosud nezískali ani jediný užitečný výsledek, že jsme tímhle projektem už promarnili dost času, Kirku."

„Jak sám uvádíte, doktore Crandalle, jste pozorovatel," odpověděl kapitán tónem téměř stejně chladným a neutrálním, jakým hovořil Spock. Potom se otočil nazpět k hlavní obrazovce.

„Změňte kurs tak, abychom postupně oblétni všech šest anomálií, které jsme navštívili předtím, pane Sulu. A pane Spocku, vy pečlivě pozorujte ty nové přístroje. Nechceme se vydat na další neplánovaný výlet."

„Zajisté, kapitáne," řekl Spock a o chvíli později už Sulu hlásil, že sledují požadovaný kurs.

„Opatrně, pane Sulu. Druhou nadsvětelnou."

„Druhá nadsvětelná, kapitáne."

Vzdálený Shapleyův střed se na obrazovce svezl k jednomu okraji a zmizel. Enterprise se obrátila a zamířila k novému cíli. Několik vteřin viděli jen roztroušené hvězdy na okraji Galaxie v souhvězdí Střelce a za nimi nezřetelný proužek světla, což bylo rameno Orionu, místečko obsahující všechny hvězdy patřící k Federaci.

„Jak dlouho ještě bude trvat tohle - tohle cvičení v marnění času, Kirku?" zavrčel Crandall a nepřátelství mu v hlase narostlo o jeden stupeň.

„Původně byla pozorování naplánována na tři standardní týdny."

„Jenže teď nám už nezbylo nic, co bychom mohli pozorovat."

„Pak nám to možná potrvá kratší dobu."

„Možná? Proboha, chlapec, chcete snad říct. . ."

„Chci říct jen tolik," přerušil ho Kirk, „že náhlé zmizení gravitačních anomálií celou záhadu jen prohlubuje a že nevidím žádný důvod, abychom cestu ukončili dříve, než o nich zjistíme všechno, co se dá."

„Chvályhodná vědecká zvědavost, bezpochyby, Kirku, jenže mně se zdá, že tentokrát dost bezdůvodná. V každém případě jsem musel odložit několik důležitých záležitostí, abych se mohl zúčastnit téhle výpravy, a ostře protestuji proti tomu, aby se bezdůvodně prodlužovala. Tím chci říct za bod, za němž už nelze získat žádné důležité poznatky. Za bod, kterého jsme, jak se zdá, dosáhli právě před chvílí."

„Můžete samozřejmě kdykoli kontaktovat velitelství Flotily, doktore. Poručík Uhura vám ráda přidělí frekvenci, jakmile si budete přát."

V Crandallově hranatém, energickém obličejí ztvrdly rysy a svaly na spodní čelisti se mu napjaly. Kirkovi připadlo, že zaslechl, jak zaskřípal zuby. Crandall se mírně přihrbil, což potvrdilo Kirkovo podezření, že pravým důvodem pro jeho přítomnost na palubě není přátelství s lidmi na velitelství Flotily. Stáli za tím jeho političtí přátelé, kteří tahali provázky ze zákulisí. Velitelství Flotily ustoupilo, takhle postupovalo často v okrajových záležitostech, pokud nenarušovaly činnost Flotily. Zákulisní machinace mu umožnily vstoupit na palubu Enterprise a to v takové funkci, aby mohl využít všech závažných objevů učiněných pomocí senzorů, které vyrobily jeho laboratoře. Nic víc ho také nezajímalo. Jenže kdyby si nepočínal takticky, mohl by o to přijít.

„Možná že k tomu přistoupím, Kirku," řekl Crandall. „Jestli se tenhle nesmysl bude nadále protahovat, možná udělám právě tohle." Avšak oba muži věděli, že jen planě vyhrožuje.

Kirk odpověděl mlčením a Crandall se nakonec obrátil, aby můstek opustil. Jenže jakmile udělal první krok k turbovýtahu, Enterprise otřásl další záchvěv. Ve srovnání s oběma předchozími otřesy byl téměř nezatelný, ale i tak stačil, aby se Crandall zapotácel.

Okamžik nato však prořízl vzduch Chekovův hlas, přecházející rozrušením do fistule. „Obrazovka, pane! Podívejte!" Kirk okamžitě natočil velitelské křeslo přímo kupředu. Zamžikal a za krkem ucítil ledový dotek.

Namísto roztroušených hvězd na okraji Galaxie v souhvězdí Střelce se na obrazovce týpily tisíce, desettisíce světílek. Hvězdné pole neporovnatelně jasnější a hustší, než jaké kdy spatřil kdokoli z těch, kdo je na můstku oněměle sledovali.

DRUHÁ KAPITOLA

„Zastavte, pane Sulu," úsečně poručil Kirk. „Udržujte naši současnou pozici. Pane Chekove, určete přesně naši současnou polohu vzhledem k bodu, v němž jsme se v tomto sektoru poprvé objevili."

Kormidelník a navigátor rozkaz okamžitě potvrdili a jejich prsty se rozběhly po ovládání počítače.

„Spocku, senzory na plný rozsah stupnice."

„Žádná loď v dosahu senzorů, kapitáne. Úroveň radiace je sice markantně vyšší, ale nepředstavuje nebezpečí."

„Kirku!" Crandallův pronikavý hlas překřičel všechny ostatní. „Prozradil by mi laskavě někdo, co znamená ta záře?"

„Řekneme vám to okamžitě, jakmile na to přijdeme. Spocku, máte nějakou představu, kde to vlastně jsme?"

„Zatím ne, kapitáne. Tady. . ."

„Kirku! Žádám, abyste mi oznámil. . ."

„Doktore Crandalle, opusťte laskavě můstek. Vraťte se do své kajuty."

„Podívejte se, Kirku! Kdo si myslíte, že jste? Já jsem prakticky reprezentant samotné Federální vědecké rady a na svou otázku žádám civilizovanou odpověď!"

„V této chvíli na vaše žádosti nemáme kdy, doktore Crandalle," odvětil Kirk ostře a zároveň stiskl knoflík na opěradle velitelského křesla. „Stráž, okamžitě na můstek. Doprovodte doktora Crandalla do jeho ubytovacích prostor."

Crandall zrudl ve tváři a rázně se otočil ke spojovací stanici: „Poručíku, spojte mě s velitelstvím Flotily! Okamžitě!"

Uhura tázavě pohlédla na kapitána Kirka.

„Pokračujte v odposlechu na všech frekvencích, poručíku," řekl Kirk. „Zatím nezkoušejte navázat spojení ani s velitelstvím Flotily, ani s kýmkoli jiným."

„Kirku, tohle vás bude stát hlavu! Jestli ne. . ."

Dveře turbovýtahu zasyčely a otevřely se. Vynořila se dvoučlenná stráž.

„Doprovodte doktora Crandalla do jeho kajuty," potvrdil kapitán svůj rozkaz. „Zajistěte, aby tam setrval. Dám vám vědět, až mu ji bude dovoleno opustit."

Crandall se okamžik vzpěchoval, avšak potom se, s poslední výhružkou na rtech, nechal nacpat do turbovýtahu.

„Co jste to říkal, pane Spocku?" zeptal se Kirk a obrátil se nazpět k vědeckému důstojníku.

„Vypadá to tak, že Shapleyův střed máme tady v téhle oblasti přímo před sebou, ačkoli počítač ji ještě nestačil přesně určit. Ale jestli je to skutečně Shapleyův střed, odneslo nás to nejméně pět tisíc parseků."

„Pět tisíc?"

„Ano, kapitáne. Máme přibližně o pět tisíc parseků k Shapleyovu středu blíže, než jsme k němu měli předtím. Ovšem jestli to Shapleyův střed není, pak jsme také mohli odlétnout mnohem dál."

Kirk se na okamžik odmlčel a potom se obrátil nazpět k obrazovce. „Pane Chekove, už jste určil místo - místo, jímž jsme vstoupili do téhle části vesmíru?"

„Počítám, že ano, pane."

„Výtečně. Pane Sulu, změňte kurs tak, abychom od toho bodu nebyli dál než půl astronomické jednotky a tuto pozici udržujte. Druhou nadsvětelnou."

Obraz na displeji se znovu posunul, avšak tentokrát to vypadalo, jako by se Enterprise proplétala hustým závojem hvězd. Ve všech směrech se kupily stejně hustě a jasně.

„Pane Spocku, připravte se vypustit sondu přesně do bodu, jímž jsme sem vstoupili.“

„Připraven, kapitáne.“

„Vypusťte sondu!“

„Sonda se dopravuje na start . . . Sonda vypuštěna, kapitáne!“

iiiiiiii

„Zatímco budeme čekat na výsledky, pane Spocku, podívejte se, jestli nedokážete zjistit, kde to vlastně jsme.“

Spock se obrátil k displeji s údaji. „Počítač mezitím provedl podrobnější analýzu zářivého spektra objektu, který je zdánlivě podobný Shapleyovu středu,“ pronesl a odmlčel se, aby si podrobněji prostudoval další sérii výsledků. „Zdá se, že spektra se od sebe liší v několika zásadních ohledech,“ dodal.

„Nemohly rozdíly vzniknout v závislosti na čase? Nakonec jsme blíže víc než o patnáct tisíc světelných roků.“

„Ne, kapitáne. Některé údaje napovídají pravý opak. Spektrum naznačuje, že například centrální černá díra má menší hmotnost než ta v Shapleyově středu, a to téměř desetkrát, a nikoli mírně větší, jak by měla mít, kdybychom přiletli o pět tisíc parseků blíže. A jsou tu ještě další indicie popírájící, že tento objekt je Shapleyův střed.“

„A to jaké, pane Spocku?“ okamžitě se zeptal Kirk, když se Spock odmlčel, aby přehlédl novou dávku výsledků.

„Počítač od okamžiku, kdy jsme se tu objevili, pátral také po mimogalaktických objektech, které by dokázal identifikovat, kapitáne. Přes tenhle mrak hvězd se dá vidět jen několik málo nejbližších galaxií, avšak není mezi nimi ani jedna, kterou by spolehlivě identifikoval.“

„Tím vším tedy chcete říct, pane Spocku,“ ozval se Kirk po tří či čtyřvteřinové odmlce, „že zaprvé se už nenalézáme v naší Galaxii, v Mléčné dráze. A za druhé, že počítač není schopen určit, ve které galaxii tedy jsme.“

„Přesně tak, kapitáne.“

Tu a tam sice někdo mžikl po kapitánovi a Spockovi, avšak můstek se náhle propadl do hlubokého mlčení. Ozývalo se jen neustálé hučení a pípání přístrojů a lodních zařízení. Nenastala panika, nesypaly se otázky, nezazněly projevy nedůvěry. Namísto toho, po chvíli, kterou všichni potřebovali na to, aby strávili Spockovu informaci - ostatně ve všech se stejně už takové podezření probudilo předtím - všichni se ještě soustředěněji věnovali svým přístrojům. Chápali, že soustředění společně se schopností zareagovat okamžitě a správně může být stejně jako mnohokrát předtím klíčem k tomu, aby se zachránili.

„Nepředpokládám,“ ozval se Kirk po dobrých třiceti sekundách mlčení, „že se ztracená sonda pohybuje někde v našem sousedství.“

„Zatím nebyla zjištěna, kapitáne.“

„Máte nějakou teorii, pane Spocku?“

„Jen takovou, která je zřejmá každému. Enterprise prolétla jednou z takzvaných gravitačních anomálií, protože senzory selhaly a neupozornily nás na charakteristickou gravitační turbulenci.“

Kirk přikývl. „Dospěl jsem ke stejnému názoru. Jak se to projeví na vašem tušení, na vaší nekvantifikovatelné pravděpodobnosti?“

„Řekl bych, že narostla na úroveň možnosti, ačkoli stále nedokáží spočítat její pravděpodobnost.“ Spock se odmlčel, oči na údajích na displeji. „Nová sonda se blíží k našemu vstupnímu místu.“ Znovu se odmlčel.

„Prolétla místem vstupu a zmizela našim senzorům.“

„Stále se neprojevuje žádná gravitační turbulence?“

„Žádná, kapitáne.“

„Jaké jsou šance, že když budeme sledovat sondu, dostaneme se nazpět?“

„Nelze určit, kapitáne. Ovšem řekl bych, že ať už je taková pravděpodobnost jakkoli vysoká, je jistě nejlepší ze všech jiných způsobů návratu.“

„To si uvědomuju, Spocku. I kdybychom nebyli dále než v galaxii Andromeda a dokázali donekonečna udržovat osmou nadsvětelnou rychlost, stále bychom potřebovali několik životů, abychom se dopravili nazpět.“

„Přesně tak, kapitáne. Jak já to vidím, logika nedává jinou možnost výběru, než se o to pokusit.“

„Souhlasím. Má někdo námitky? Kostro? Sulu? Uhuro? Chekove?“

Nikdo se neozval.

„Výtečně. Pane Sulu, pokuste se co nejpřesněji kopírovat dráhu, kterou jsme přiletěli. Druhou nadsvětelnou, jestli se nemýlím.“

„Správně, pane. Připraven splnit váš rozkaz.“

„Proved'te.“

Duha, která se objevila pokaždé, když překročili relativistickou rychlost, byla vždycky překrásná, ale ještě nikdy ne tak omračující jako nyní při hustém nakupení hvězd. A přece si jí nikdo pořádně nevšiml. Všechny oči sledovaly, jestli proměna hvězdného pole napoví, že prolétli nazpět.

K žádné změně však nedošlo.

„Čas, pane Spocku?“

„Vstupním bodem jsme prolétli před dvěma celými sedmi desetínami sekundy, kapitáne.“

„Maximální chyba dvě stě kilometrů, kapitáne.“

„Spocku, mohla by být anomálie menší? Že bychom ji prostě minuli?“

„Možné je všechno, kapitáne. Ačkoli protože všech těch sedm, o nichž máme údaje, mělo průměr větší než pět tisíc kilometrů, zdá se to nepravděpodobné.“

„Jenže jak říkáte, možné je všechno. Pane Sulu, obraťte nás nazpět. Zkusíme to znovu.“

Pokusili se ještě pětkrát a mlčení se pokaždé ještě prohloubilo, protože obloha před nimi se neproměnila. Vypustili také sérii sond, avšak na rozdíl od oné první žádná z nich nezmizela ani na zlomek sekundy.

Pak se kdosi zasmál. Byl to podporučík Rostofski, jeden z posledních přírůstků posádky. Shodou okolností byl přítelem rodiny Chekovů. Rostofski obsluhoval stanici udržující na Enterprise stabilní prostředí, ale zdálo se, že mimo službu tráví nejvíce času přesvědčováním Chekova, že by se zbavil svého cizího přízvuku, jen kdyby doopravdy chtěl.

„Něco vás pobavilo, podporučíku?“ klidně se zeptal kapitán.

„Vlastně ne. Jen mě tak napadlo, co asi řekne doktor Crandall, až se to dozví.“

Kirk náhle zjistil, že se směje také, ale pak potřásl hlavou a vystřízlivěl. Znovu se obrátil na Spocka.

„Vysvětlení, pane Spocku? Kámpak se vytratila anomálie - takzvaná anomálie?“

„Nevím, kapitáne. Může se nacházet kdekoliv. Možná že dokonce úplně přestala existovat. Pokud ustanou gravitační turbulence, které anomálii obvykle obklopují, neznáme žádný způsob, jak ji odhalit.“

„A naše naděje, že ji znovu lokalizujeme?“

„Ani to nevím. Neexistují údaje, podle kterých by se dalo něco takového vypočítat. Měl bych také zdůraznit, že i kdybychom úspěšně určili její polohu, není žádná záruka, že nás vrátí na naše původní místo.“

„Jenže tohle je naše jediná naděje.“

„Jediná naděje, o níž v současné době víme, kapitáne.“

„Opravuji se.“ Kirk náhle stiskl knoflík spojení s motorovou sekcí. „Pane Scotte, na můstek!“

„Jo, kapitáne, za vteřinku. Jeden z dopravních okruhů potřebuje maličkátou oprá . . .“

„Teď hned, pane Scotte.“

Nastalo krátké ticho, snad půl vteřiny, a pak se ozvalo:

„Jo, kapitáne. Už letím.“

Kirk povstal a přešel k pracovišti vědeckého důstojníka. Pohlédl na mihotající se displeje, které mu často nic neřikaly, ale jež mu někdy připadaly jako znásobení Spockova mozku, tak rychle dokázal Vulkanec vyvolat údaje a interpretovat je.

„A co Crandall, Jime?“ zeptal se McCoy, který k nim přistoupil.

Kirk si krátce povzdechl. „Později, Kostro. Až si připravíš injekci se sedativem.“

Dveře turbovýtahu se syčivě otevřely a na můstku se vynořil hlavní inženýr Montgomery Scott. Trochu se zapotácel a zastavil, když mu oči padly na hvězdný opar, který zahaloval hlavní obrazovku. Kirk mu ihned v hrubých rysech vysvětlil situaci a zeptal se ho:

„Scotty, je všechno v dokonalém stavu? Poslední otřes nám nepocuchal střeva?“

„Nic, o čem bych věděl, kapitáne. Ten dopravní okruh, kterej si zaslouží malou opravičku, nerozházelo to, co se nám stalo právě teď.“

„Tak výborně, pánové. Poslouchám vaše návrhy, jakékoli návrhy. Pane Spocku? Před chvílí jste prohlásil něco o tom, že pravděpodobnost, že takzvané anomálie jsou něco jiného než přírodní jev, je podepřena naší nedávnou příhodou. Nechtěl byste to rozvést?“

„Zajisté, kapitáne, ačkoli bych znovu rád zdůraznil, že pravděpodobnost, i když se tak jistě zvýšila, je stále nekvantifikovatelná, stejně jako téměř všechno, s čím jsme se v souvislosti s tímto jevem setkali.“

„Rozumím, Spocku. Pokračujte.“

„Takže, kapitáne. Zaprvé, jestli předpokládáme, že anomálie vytvořily myslicí bytosti, musíme pak zároveň předpokládat, že měly důvod, aby je vytvořily. Zadruhé samo se nabízí zdůvodnění, že by měly sloužit jako nějaké dopravní zařízení.“

„Vcelku logické, Spocku,“ řekl McCoy, „ale myslím, že jste řekl, že tahle věc je očividně nelogická, a především proto vás napadlo, že je umělá.“

„Správně, doktore, ale dovolu, abych pokračoval. Jestliže připustíme, že její účel je transport, logicky z toho vyplynou další dva závěry. Zprvé přese všechno, co jsme doposud pozorovali, měla by se chovat podle nějakých principů, podle nichž byla zkonstruována. A za druhé měla by být snadno přístupná, nikoli ukrytá uprostřed bludiště gravitačních turbulent, které mají dost sil, aby rozerval kosmickou loď na kusy.“

„Pokud ovšem,“ vmísil se Kirk, „stavitelé nezamýšleli, aby byla ukrytá. Kdyby něco podobného měla Federace, něco, co bychom mohli používat k okamžitému přenosu našich lodí někam doprostřed Klingonského impéria, pak bychom považovali za zásadní, aby bylo ukryté a aby pro každého jiného než pro nás bylo co nejobtížnější, aby do toho pronikl anebo z toho vylétl.“

„Pravda, kapitáne, jenže tohle vyžaduje ještě další závěr, že tyto anomálie byly postaveny výhradně k válečným účelům. Doufám, že tvůrci takhle důmyslného zatížení, zkonstruovaného očividně z čisté energie, už překonali stadium nelogického chování.“

Kirk se pousmál. „Mnoho lidí si myslelo totéž o nadsvětelném pohonu do té doby, než jsme narazili na Romulany a Klingony. Ale pokračujte, pane Spocku.“

„Díky, kapitáne. Určitě si dobře pamatujete, že s jedinou výjimkou anomálie odhodily sondy do vzdáleností nepřesahujících pět set parseků, v průměru devadesát osm celých třicet sedm setin parseků. Na rozdíl od toho se zdá, že Enterprise byla přenesena přinejmenším několik miliónů parseků anomálií, kolem které zcela zjevně nebylo ani stopy po gravitační turbulenci.“

„Dobře, Spocku,“ zavrčel McCoy netrpělivě. „Kam míříte?“

„Směřuji k závěru, doktore, že těch sedm anomálií se svými turbulencemi jsou prostě vadné verze té, která nás dopravila až sem. Jinými slovy gravitační turbulence není projevem anomálií, nýbrž jejich dysfunkce. Únik energie, jestli chcete. Jestli skutečně pracují na principu změny zakřivení vesmíru - jako nadsvětelný pohon v mnohem jednodušším a menším měřítku - zakřivení se s velkou pravděpodobností projevuje právě jako porucha gravitačního pole. Uvědomte si, že podle jistých teorií je gravitace jako taková výsledkem poruch časoprostorového kontinua při

kontakty s hmotou a hmotnými tělesy, která ji tak vyvolávají."

McCoy zamžikal. „Spocku, i když je mi to hodně proti srsti, myslím, že jste na něco přišel." Otočil se ke Kirkovi. „Úplně stejně jako automobily, Jime. Víš, ty příšerné stroje pro pozemní transport se spalovacími motory, které se používaly ve dvacátém století. Když byly nové a měly motor v pořádku, jezdily rychle a tiše. Pozdější modely dokonce ani tolik neznečišťovaly životní prostředí. Jenže když je nikdo neudržíval, okamžitě byly hlučné a nespolehlivé a uvolňovaly do vzduchu kdejaké svinstvo, zdraví škodlivé svinstvo. To bývaly časy, že doktor mohl zbohatnout jenom tím, když léčil nemoci, které zavinily tyhle automobily."

„Jo, kapitáne," dodal Scott. „Vzpomínám si, že jsem četl o těchto pradávných monstrech, když jsem byl školou povinný. Člověk by nevěřil, ale jejich motory nemohly běžet v uzavřeném prostoru z obav, že otráví operátora."

„Přesně tak, pánové," souhlasil Spock. „Tahle analogie docela sedí."

„Zajímavé, pánové," řekl Kirk, „jenže pochybuju, že taková historická srovnání nám pomohou v naší současné situaci. Pokud se nedomníváte, že tvůrci těchto - těchto 'bran', schází mi lepší označení, - stále existují a že my budeme schopni nalézt je snáze, než jejich výtvar."

„Vezmeme-li v úvahu, kapitáne, že nemáme přístroj, který by dokázal bránu, jak jste to nazval, zjistit, a že nemáme žádnou informaci, která by byť obecně naznačovala oblast, ve které bychom po ní měli pátrat, pak se hledání těchto hypotetických tvůrců skutečně zdá jako nejpravděpodobnější cesta k úspěchu."

„Jako obvykle, Spocku, vaše logika je nenapadnutelná," řekl Kirk, pak přehlédl očima ostatní. „Dobrá, pánové. Někaké jiné teorie? Návrhy? Má někdo nápad, jak výhodněji využít čas?"

Když Scott s McCoyem namísto odpovědi jen potřásl hlavami, Kirk pokračoval. „Výtečně, pánové, pak je rozhodnuto. Pan Scott, vy a Spock určíte, které z blízkých hvězd by nejpravděpodobněji mohly mít obyvatelné planety. Pan Chekov a pan Sulu spočítají kursy k půltuctu nejbližších z nich. A samozřejmě všichni budou neustále na pozoru, jestli se neobjeví cizí kosmická loď nebo náznak oblasti s gravitační turbulencí. A konečně, Scotty, dej mi pět minut a pak vysvětlí naši situaci posádce."

„Jo, kapitáne, ale proč ten odklad?"

„Abychom měli společně s doktorem McCoyem čas sdělit tuto novinu našemu úřednímu pozorovateli, doktoru Crandallovi."

Hlavní inženýr se ušklíbl a přikývl. „Tak tenhle úkol vám nezávidím."

Když se Kirk s McCoyem přiblížili ke Crandallově kajutě, připadlo jim, že úkol by nemusel být zas tak obtížný, jak si původně představovali. Podle dvou mužů lodní policie, kteří hlídkovali u dveří, Crandall se od okamžiku, kdy ho vyvedli z můstku, podstatně uklidnil a neslyšeli od něj ani slůvko. Vevnitř panovalo ticho. Když vstoupili, spatřili, že sedí u svého pracovního stolu a diktuje nějaké poznámky do magnetofonu. Dokonce se usmál, když vzhledl a spatřil je.

„Kapitáne Kirku," poprvé použil hodnostního označení, „zdá se mi, že se musím omluvit za své neprofesionální chování na můstku. Obávám se, že jste byl plně v právu, když jste mě vyhodil. Dovolte, abych vás ujistil, že vaše stanovisko plně chápu."

Crandall vstal a nabídl Kirkovi masitou ruku.

Kirk vrhl téměř nepostřehnutelný boční pohled na McCoye a krátce ruku stiskl. „Jsem rád, že ke mně nechováte nevraživost, doktore Crandalle."

„Samozřejmě že ne. Udělal jste jen to, co jste musel. Na okamžik jsem nedokázal potlačit emoce, musím připustit. Ale povězte mi, jak jsme na tom? Poněvadž jste opustil můstek, usuzuji z toho, že situace není tak vážná, jak se na první pohled zdálo. A že jste dokázali určit naši pozici."

„Abych odpověděl na vaši poslední otázku: zatím jsme sice neurčili pozici přesně, ale zato máme lepší představu než předtím, jak daleko nás to odneslo," řekl Kirk.

„Dobře, dobře, věděl jsem, že vy a vaši lidé to zvládnete. Povězte mi, jak daleko jsme odlétli?"

Kirk zaváhal, neboť věděl, že ulita, v níž zachovával klid, Crandallovi dlouho nevydrží. „Zdá se nám," pronesl, „že jsme od Federace o něco dále, než jsme si prve mysleli."

Crandallův úsměv pohasl. Čelo se mu pokrylo vráskami, zamračil se a očima přeskočil z Kirka na McCoye a zpět. „No a?" naléhal. „O kolik dál, než jsme se domnívali? O sto parseků? Pět set? O kolik?"

„Minimálně o několik milionů, doktore. Enterprise to odneslo o několik milionů parseků."

Zarudlá Crandallova tvář doslova ztratila jakoukoli barvu. McCoy nakročil dopředu, aby ho podepřel, kdyby se začal kácet, ale Crandall se vzpamatoval a zezadu se opřel o stůl.

„Několik milionů? To je jistě nemožné!"

„Kéž by bylo, doktore, nic bych si nepřál víc. Jenže očividně to možné je, protože přesně to se přihodilo."

Pokývl hlavou směrem k interkomu na stěně vládního salónku. „Za několik sekund pan Scott uvede všechny podrobnosti."

„Ale jak - co se stalo? Myslel jsem, že jste říkal, že ty - ty anomálie nás mohou odhodit jenom pár set parseků!"

Zamrkal. „A detektory, které vyrobily moje laboratoře - proč jste je probíha neměli zapojené? Proč jste vrazili rovnou . . ."

„My jsme je měli zapojené, doktore. Anomálie, která nás odnesla sem, zjevně kolem sebe neměla žádnou turbulenci."

„To je příběh na dlouhé lokte, doktore," přerušil ho Kirk. Navrhuji vám, abyste si poslechl pana Scotta, a jestli budete mít nějaké dotazy, až skončí, odpovím vám na ně, jak nejlépe dokážu."

Crandall vypadal, jako by se chtěl dál vzpěčovat, ale zároveň z interkomu zapraskal hlas hlavního inženýra, který vážnost situace podtrhoval charakteristickým skotským ér. Crandall, stále bledý jako stěna, se zhroutil do křesla u pracovního stolu ve tvaru různoběžníku a naslouchal.

Když Scott skončil, Crandall pobledl dokonce ještě víc.

„Tvrdí, že jsme tady uvězněni! Nebo ne? Že to takhle říkal?“

„Zdá se, že jsme, alespoň v tomhle okamžiku,“ odvětil Kirk a s dalším mrknutím po McCoyovi dodal: „Jenže dříve jsme bývali v situacích, které vypadaly hůř než tahle, a pokaždé se nám podařilo nějak z nich vyvázat.“

„Ale tohle se stalo poprvé, že, Kirku? Nebo ne?“ Na okamžik se zdálo, že Crandall vyskočí a chytne Kirka za krk, ale vzápětí se zhroutil nazpět. Pokynul rukou v chabém propouštěcím gestu:

„Tak už vypadněte, vy neschopní blázni!“ Hlas měl stejně ochablý jako pohyby, ale přesto se v něm ozývala zlost. „Vypadněte a nechtě mě o samotě!“

McCoy strnul a ozval se, avšak Kirk ho zadržel tím, že mu položil ruku na rameno. „Dobře, doktore Crandalle,“ pronesl klidně. „Pokud byste něco potřeboval . . .“

Crandall si jen výsměšně odfrkl a svezl se hlouběji do křesla.

Kirk se stále ještě s rukou na McCoyově rameni otočil a vystoupil do chodby. Když za ním dveře zasyčely a zavřely se, řekl: „Zůstaň tady pár minut, Kostro, pro všechny případy. Kdyby šlo opravdu do tuhého, byl bych raději, kdyby ho uklidnilo tvoje sedativum než phaser nebo rána do hlavy.“

„Po tom, co nám řekl, si tím nejsem tak jistý,“ čertil se McCoy. „Neměl žádné právo . . .“

„Přece víš, jak to chodí, Kostro. Podívej se na to z jeho hlediska. Je na tom o hodně hůř než my.“

McCoy se zamračil a potřásl hlavou. „Jak to? Co tím chceš říct? Všichni jsme na stejné lodi, a to doslova.“

„Ne, Kostro, nejsme. Spolu s námi je na Enterprise celá řada našich přátel. Prakticky všech čtyři sta třicet mužů a žen na palubě je v jistém smyslu naše široká rodina, dokonce i ten tucet nebo kolik nových podporučíků, kteří letěli na svou první výpravu. Jenže Crandallova rodina a jeho přátelé, celý jeho svět, leží milióny světelných roků odsud. Ani celý život mu nestačí, aby se k nim vrátil. Zatímco značná část našeho tady zůstala s námi.“

McCoyovi se rozjasnila tvář. „Jasně, Jíme. Rozumím ti. Já . . .“

„Kapitán Kirk na můstek!“ zapraskal v interkomu Scottův hlas.

Kirk stiskl nejbližší knoflík na chodbě. „Už letím, Scotty. Konec, Kirk,“ pronesl stručně a pak se ještě na okamžik obrátil k McCoyovi. „Uvědom si, Kostro, ať máme Crandalla rádi nebo ne, potřebuje větší pomoc než všichni ostatní.“

Nato se rozběhl chodbou k turbovýtahům. O několik sekund později vkročil na můstek.

„Co se děje, pane Scotte?“ vyptával se ještě dříve, než se za ním se zasyčením zavřely dveře výtahu.

Scott povstal a uvolnil velitelské křeslo. Ukázal na obrazovku. „Na něco jsme narazili, kapitáne. Nejsem si jistě, co to má být.“

Kirk se s očima upřenými na obrazovku usadil ve velitelském křesle. Objekt, šestiboký hranol, se pozvolna otáčel, avšak ne podél nejdelší osy, nýbrž se nepravidelně převaloval kosmem.

„Podrobnosti, pane Spocku.“

„Hmotnost přibližně sto tisíc kilogramů. Akční rádius okolo padesáti tisíc kilometrů. Na palubě neodhalený žádné formy živé hmoty ani silný zdroj energie.“

„Vrak?“

„Možná, kapitáne. Je tam ovšem fungující energetický zdroj a kolem primitivní senzorové pole s maximálním dosahem do deseti tisíc kilometrů.“

„Pane Chekove, dokážete určit, odkud byla ta věc vypuštěna?“

„Ne, pane. Pohybuje se rychlostí nižší než sto kilometrů za sekundu a její dráha neprotíná žádnou hvězdnou soustavu v oblasti do dvou parseků.“

„Při takové rychlosti, kapitáne,“ vložil se dobrovolně Spock, „by objekt potřeboval k překonání této vzdálenosti dvacet tisíc standardních roků. Kromě toho neexistuje žádný náznak, že má nějaký pohonný systém, ať už raketový anebo nadsvětelný.“

„Nemohlo by to být cosi jako maják, pane Spocku? Který už z nějakého důvodu vyhasl? Třeba varovný maják?“

„Je to možné, kapitáne.“

Kirk zamyšleně přikývl. „Nějaké známky gravitačních turbulencí v blízkosti objektu?“

„Ne, kapitáne. Rozumím dobře, že nastiňujete možné spojení mezi tímto objektem a zmizelou bránou?“

„Ani tak nenastihuju, jako doufám, Spocku. Uvažoval jsem na úrovni světelných majáků a skalnatých pobřeží. Anebo, trochu optimističtěji, navigačních bodů.“

„Je to možnost, kapitáne, vezmeme-li v úvahu, že poloha bran je nestabilní. Jenže nepatrná.“

„Vím, Spocku, ovšem stojí za to, abychom ji přezkoumali.“

„Zajisté, kapitáne.“

„Výtečně. Pane Sulu, přejděte na raketový pohon. Přiblížte se na vzdálenost deset tisíc kilometrů.“

„Raketový pohon, pane.“

Jak Enterprise klouzala vpřed, objekt se na obrazovce rozrůstal. Brzy se na jeho povrchu objevila poškozená místa. Skvrny vybledlé barvy mohly vzniknout vlivem stáří či radiace, anebo obojmo. Tu a tam se ukázaly trhliny, některé rozežlané, jiné hladké, jako by byly zkonstruovány úmyslně. Žádná neměla v průměru více než metr.

„Našel jsem pozůstatky po druhém energetickém zdroji, kapitáne,“ prohlásil Spock, když prostudoval záznamy senzorů. „Primitivní vodíkový termionukleární reaktor, pokud jsem údajům správně porozuměl.“

„A ten, který je stále v chodu?“

Spock se lehce dotkl jakéhosi tlačítka. „Na antihmotu, kapitáne. Ale má poměrně nízký výkon a malou účinnost. A zdá se, že je nestíněný.“

„Nestíněný? Záměrně, anebo následkem poškození?“

„Nedokáží odpovědět, kapitáne. Ale je stále v chodu, což by mohlo naznačovat, že jakékoli poškození antihmotového jádra samotného je minimální.“

„Jak blízko se můžeme přiblížit bez nebezpečí?“
„Se zdviženými ochrannými štíty jakkoliv, kapitáne. Nebo lépe, doporučoval bych udržovat minimální vzdálenost jedno sto kilometrů.“

„Deset tisíc kilometrů, kapitáne,“ hlásil Sulu. „Udržuji vzdálenost pomocí raketových motorů.“

„Nějaký jiný objekt v dosahu senzorů, pane Spocku?“

„Žádný, kapitáne.“

Kirk ještě okamžik studoval obrazovku a pak poručil: „Přiblížte nás o další tisíc kilometrů, pane Sulu.“

„Provedu, pane.“

„Příkon v objektu narůstá, kapitáne,“ konstatoval Spock, aniž vzhlédl od přístrojů. „Řekl bych, že zjistil naši přítomnost.“

Zatímco vědecký důstojník hovořil, obrázek na hlavní obrazovce začal zpomalovat divoké kotrmelce.

„Zastavit, pane Sulu,“ stručně poručil Kirk. „Podívejme se, co má za lubem, dříve než se přiblížíme ještě víc.“

„Příkon energie stále narůstá, kapitáne,“ hlásil Spock. „Paprsky jeho senzorů sílí. Zaměřují se na Enterprise.“

Kotrmelce na obrazovce se zbrzdily ještě víc. Jeden z konců šestibokého hranolu nyní mířil v podstatě přímo proti Enterprise. Zdálo se však, že objekt nedokáže zamezit mírnému kruhovému pohybu.

„Špičkový vzestup příkonu, kapitáne,“ oznámil Spock.

„Zdvihnout ochranné štíty, pane Sulu,“ přikázal Kirk.

„Ochranné štíty zdviženy, pane.“

O zlomek chvíle později z jednoho z otvorů na konci hranolu vyšlehl silný světelný paprsek jako kopí.

„Laserový výboj, kapitáne,“ řekl Spock klidně. „Zdá se, že na nás zaútočil.“

„Všiml jsem si. Analýzy, pane Spocku.“

„Primitivní laserová zbraň, kapitáne, podobná těm, kterými byly vybaveny lodě v dobách po založení Federace. Ovšem je silnější a má delší dosah než všechny, které kdy vyrobila Federace. Je však mnohem méně výkonná než phasery o stejném příkonu. Pokud se objekt nedokáže lépe stabilizovat, paprsek Enterprise nezasáhne.“

„Odhaleny nějaké jiné zbraně?“

„Žádná další v provozu, kapitáne, i když se zdá, že druhý energetický zdroj, který už selhal, napájel řadu termonukleárních zařízení. Mohly by to být zbraně, jenže i kdyby, jejich pohon už nefunguje.“

„Můžeme zlikvidovat laser, aniž bychom zničili celý objekt?“

„Poněvadž objekt nemá ochranný štít, odhaduji, že tento cíl splní phaserový útok o trvání přibližně tři celé osm desetin milisekundy.“

„Pane Sulu, zaměřte phasery na cíl.“

„Cíl zaměřen, pane!“

Kirk se zamračil a váhal. Objekt na obrazovce náhle ztratil svou pracně dosaženou stabilitu a převálil se v krkolomných kotrmelcích. Laserový paprsek však žhnul vesmírem ještě divočeji než předtím.

„Náznak další poruchy,“ rychle pronesl Spock. „Výkon energetického zdroje narůstá exponenciálně. Přetížení a náhlá přeměna veškeré antihmoty na energii proběhne za ...“

Hlavní obrazovka vybuchla ve světelném záblesku a Spockův hlas se odmlčel. Enterprise, ačkoli byla za ochrannými štíty v bezpečí, se celá zachvěla pod masivním náporem energie, která se uvolnila v jediném okamžiku.

„... proběhla před pěti celými devíti desetinami sekundy,“ dokončil Spock, když se paluba přestala otřásat.

„Ohlase poškození,“ ostře poručil Kirk. „Technické oddělení.“

„Chvilkové přetížení obvodů ochranných štítů, pane, ale žádné zjevné trvalé poškození,“ ozval se hlas MacPhersona, Scottova prvního zástupce.

„Řekněte mu, že už tam letím, kapitáne,“ zavolal hlavní inženýr přes rameno, zatímco se dveře turbovýtahu se syčením otevíraly a Scott skočil dovnitř. „U nás je přece jenom bezpečněji.“

Kirk naslouchal hlášením z dalších sekcí a pozvolna se uklidňoval, poněvadž postupně bylo stále jasnější, že kromě krátkého otřesu exploze nezanechala nikde na Enterprise žádné trvalé následky.

TŘETÍ KAPITOLA

Doktor Jason Crandall seděl ve vládním salónku ve stále stejném křesle, v němž jej Kirk s McCoyem před několika minutami zanechali. Nyní však již nebyl zhroucený pod tíhou zoufalství, nýbrž se držel vzpříma jako pravítko a prsty mu zbělely, jak se křečovitě držel okraje stolu a očekával, že lodí proběhne další divoké zachvění.

Co přijde teď? palčivě mu zněla v hlavě otázka a probouzela v něm zuřivost a děs. Co mi proboha zase provedou?

Začal se zvedat na nohy, kolena se mu však chvěla tak, že se znovu svezl do křesla a opět se zoufale chytil stolu. Ať se dělo cokoli, v žádném případě nezáleželo na tom, co udělá on. Jemu už pomoci nebylo.

Musel by mít několik životů, povídal ten kapitán se slepičím mozkiem! Několik životů při maximální nad-světelné rychlosti, jaké je loď schopna dosáhnout, aby dolétli nazpět k území Federace a na Zemi! A navíc by se jim to podařilo jen tehdy, kdyby - nějakým zázrakem - dokázali zjistit, kde Země vlastně je! Jediný světlý bod v celém tomhle soužení, pomyslel si hořce, je jen to, že vydrží naživu ještě tak nanejvýš deset roků.

Pro své přátele a rodinu - poprvé za celý život jej potěšilo, že se nikdy neoženil - byl v tuhle chvíli už mrtvý a pohřbený v rakvi pro čtyři sta lidí s nadsvětelným pohonem utopené nekonečně daleko od všech a všeho, co znal. Od všech a všeho, co mu bylo blízké. Ne že by měl příliš mnoho důvěrných přátel, ale alespoň ty lidi znal, znal jich stovky. Měli známé, často přátelské tváře, ne jako tady ty čtyři stovky nepřátelských cizinců.

A co bylo ještě důležitější, jeho kariéra se opět vracela na výsluní. Už déle než rok byl ředitelem laboratoří firmy

Technipower, jenže aby to místo dostal, musel pucovat kliky a blufovat a plazit se u cizích nohou. Po tom fiasku v záležitosti Tajarhi, které plně padalo na hlavy obou vyjednávajících stran, nepřičetně hamížných a neústupných, se začal obávat, že už nikde po celé Federaci nedostane žádné vedoucí místo. Ale nakonec, s maličkou pomocí jednoho či dvou přísně důvěrných míst, si vybojoval docela slušné místočko. Vyškrábal by se na půl cesty nazpět, kdyby se tahle výprava vyvedla.

Kdyby se vyvedla . . .

Crandall se zhluboka nadechl a potřásl hlavou. Kdyby si tolik nehýčkal svou poslední šanci, kdyby tak dychtivě netoužil popolézt vzhůru po žebříku, byl by pořád na Zemi a jen by se podívoval, co se asi mohlo lodí vybavené novými čidly firmy Technipower na zjišťování gravitačních turbulencí přihodit. Možná by utrpěl ošklivé ztráty, protože jeho nepřátelé by ho okamžitě obvinili, že senzory fungovaly špatně, ale přinejmenším by měl možnost znovu se vydrápat nahoru. Na čidlech by se dále pracovalo, na novou výpravu by vylétla nová loď - se schopnější a opatrnější posádkou - a zase by pomaloučku stoupal vzhůru. Možná by se nevyškrábal až do vědecké rady, mezi šedesát velikánů, nicméně by určitě postoupil.

Jenže namísto toho trval na tom, že poleť. „Pozorovat, jak senzory fungují.“ Obvolal pár příznivců, probudil z dřimoty pár starých dědků a tak se dostal na palubu Enterprise. Dobře věděl, že jestli výprava skončí úspěšně, publicita mu otevře další dveře, že ho možná přenese i přes hlavy těch, u kterých žadonil, aby jej s Enterprise poslali.

Tolik se snažil, aby se do výpravy dostal, a rázem bylo po všem. Všechno jeho úsilí přišlo vniveč, jeho cíle - promarnil celý život.

A jako by tohle nestačilo, ty lidi - toho Kirka a všechny ostatní - potěšilo to, co se stalo! Pozoroval jim to ve tvářích, slyšel jim to ve hlasech, jak po můstku létaly rozkazy a odpovědi. Neožývaly se v nich obavy, jen dychtivost a očekávání. Pro ně to nebylo nic než hra! Další Dobrodružství! Proč by si měli dělat starosti, jestli se vrátí na Zemi? Jejich životy zakořenily tady, ať už je ta zatracená loď odnesla kamkoli, a čím dál je odnesla, tím víc se jim to líbilo! Od okamžiku, kdy vstoupil na můstek, mu bylo jasné, že mají málo sympatií pro Jasona Crandalla či pro kohokoli jiného stojícího mimo jejich ostrůvek. Jejich pohledy a jejich tón, střídavě nepřátelský a pohrdavý, to dokládalo mimo jakékoli pochybnosti.

Ten odpor vyvěral ze samé podstaty. A Crandalla zachvátila ještě větší netrpělivost a vztek, když bylo zřejmé, že výprava skončila neúspěchem. Od samého počátku pro ně data nic neznamenal, ale když na to konečně poukázal, aby je přiměl výpravu zkrátit, ignorovali ho. Ty jejich vojenské mozky byly jednoduše příliš zelené, než aby dokázaly zhodnotit situaci.

Dostali rozkaz prozkoumat patnáct anomálií, takže museli prozkoumat patnáct anomálií, i kdyby trakaře padaly a všechno bylo naprosto k ničemu.

Jenže i ta slepá poslušnost byla lepší než to, co se dělo nyní. Teď jim totiž ani velitelství Flotily, ani vědecká rada žádné rozkazy už dát nemohla. Byli jako děti, když vyběhnou před školu. Přišla jim vhod jakákoli hra bez ohledu na rozbitá kolena a okenní tabule. Fakt, že si ve skutečnosti hrají na naprosto neznámém pískovišti, že nikdo z nich nezná pravidla hry a dokonce ani další spoluhráče, to je nijak nevzrušovalo. Klidně mohli všichni rázem zahynout, on sám mohl klidně zahynout - tohle je ani v nejmenším neznepokojovalo.

Crandall se zachvěl, když se mu připomněla špatně potlačovaná škodolibá radost, kterou vycítil pod suchým tónem hlavního inženýra v interkomu, když vysvětloval jejich situaci.

A náhle ho napadlo - nemohl to všechno být podvod? Doopravdy se brána ztratila? Co když se Kirk a zbytek těch jeho zuřivých dobrodruhů na můstku jednoduše už nikdy nechtěl vrátit na Zemi? Nemohli si celou tuhle hrůzostrašnou historku vymyslet, aby zůstali v jeho očích čistí? A v očích posádky, z níž alespoň někdo by mohl mít víc rozumu?

A nebyla brána podvod od samého začátku? Na vlastní oči viděl na obrazovce jen husté pole hvězd, a to jistě mohl někdo na můstku podvrhnout, zejména ten proradný Vulkanec. Kromě toho pak už měl pro to, co se stalo, jen Kirkovo vysvětlení. Skutečnost, že důstojníci podporovali verzi svého kapitána, nic neznamenal.

Na okamžik Crandall pocítil záblesk naděje, který však pominul stejně rychle, jako vzplál. Nedokázal přesvědčit sám sebe, že by se byl i takový lidé chovali takhle zcela nezodpovědně.

Těžce povzdychl a zvedl se pomalu na nohy. Zjistil, že už zase stojí pevně, přinejmenším natolik, aby se nemusel obávat, že se zhroutí. Rozvážně se vydal ke dveřím. Byl zvědavý, jestli ho znovu pustí na můstek.

A jaký prospěch by z toho mohl vytěžit.

Jakmile se potvrdilo, že Enterprise skutečně při explozi šestiboké stanice neutrpěla žádné poškození, zahájila ihned podrobné výzkumy oblasti, do níž ji brána přenesla. Zaprvé se potvrdila výjimečná hustota hvězdné populace. Kdyby v Galaxii byla průměrná vzdálenost hvězd necelý jeden světelný rok, území celé Federace by se vešlo do méně než padesáti kubických parseků. Hvězdy si také byly značně podobné, s čímž se rovněž ještě v žádné jiné oblasti vesmíru nesetkali. Nenacházely se zde ani hvězdy příliš staré, ani mladé. Většina jich patřila do třídy G, příliš se nelišily od Slunce, a statisticky vyjádřeno všechny úspěšně kandidovaly na planetární systém.

Neexistovala podložená teorie, jak mohl vzniknout takový hvězdný oblak, který vypadal, že se rozkládá na vzdálenost několika set parseků všemi směry. V prvních hodinách vyvolal nejvíce diskusí nápad podporučíka Chekova, že mezi bránou a oblakem by mohla existovat nějaká spojitost, anebo přinejmenším mezi oblakem a gravitačními turbulencemi, které řadu z anomálií obklopovaly. Vezmeme-li v úvahu být i velmi řídkou hmotu prvotního mlhovinného materiálu, gravitační turbulence kolem bran by bohatě stačila k tomu, aby zahájila formování mnohem více hvězd, než by vzniklo jinak.

Chekova myšlenka ovšem vyvolala mnohem více otázek, než jich zodpověděla. Zaprvé brány by musely existovat už miliardy let, dříve, než se hvězdy začaly formovat. Což ovšem znamenalo, že jestli byly umělé, jak tvrdil Spock, jejich tvůrci dávno vymřeli a nemohli Enterprise příliš pomoci. Za další navzdory skutečnosti, že Enterprise sem zanesla

brána, neobjevili žádné stopy po jiných branách či „poškozených“ branách. Všechny zcela zjevně zůstaly v Galaxii, v Mléčné dráze, v oblasti, kde hvězdná populace byla řidší než průměrná. Vyvstal ovšem také zjevný paradox, že kdyby gravitační turbulence spouštěla tvorbu hvězd, hvězdy by se formovaly kolem bran, které by z nich vytrhávaly a transportovaly hmotu, čímž by samozřejmě jejich tvoření bránily.

Přesto však to byla fascinující myšlenka, vzbudila rozsáhlé diskuse a zaměstnala spoustu myslí, které by se jinak trápily zjevně bezvýhodnou situací. Jedinou osobou, kterou zasáhla bolestivě, byl doktor Crandall, pro něhož všechno jen zhoršovala. Ovšem od prvního okamžiku, kdy se Crandall vrátil na můstek, bylo patrné, že jeho se těžce dotkne všechno nezvyklé a neočekávané - a tudíž vlastně všechno, co se v neznámé oblasti vesmíru skrývalo.

Přestože se všichni ze všech sil snažili přispět k nalezení zpáteční cesty na území Federace, a dokonce i přes jejich neutuchající optimismus, Crandallovo zoufalství a zlost jen dále narůstaly. A když se dozvěděl, že Enterprise už dál neudrží svou pozici kolem míst, kde byla původně brána, ale že se vydala „na průzkum“, vybuchl.

„Proboha Kirku!“ zařval, bledý ve tváři. „Jestli se brána znovu objeví, objeví se tam, a ne o padesát parseků dál! Copak nemůžete ještě pár dní počkat, než se vydáte honit králíky?“

„Zaprvé,“ zdůraznil Kirk s předstíraným klidem, „neexistuje žádný důkaz o tom, že se brána objeví tady anebo kdekoli jinde. Vlastně vůbec nevíme, že zmizela. Možná se jednoduše přemístila, nebo třeba pohasíná a znovu se rozhořívá způsobem, jak si zjevně počínaly ty, které jsme předtím zkoumali. Zadruté žádná z hvězdných soustav, které na prvním okruhu navštívíme, neleží dál než jeden standardní den při mírné nadsvětelné rychlosti. A když na svém prvním lovu králíků neuspějeme, vrátíme se sem a zkontrolujeme situaci. V čemž budeme pokračovat, jestli budou zapotřebí i další vyjížďky. Při hustotě hvězd v téhle oblasti můžeme navštěvovat každý den novou soustavu po celé měsíce a přitom se odsud nevzdálit více než na standardní týden.“

Jenže Crandall se tak snadno pacifikovat nedal. „A co se stane, když narazíme do jiné z těchhle - těchhle vesmírných pastí?“ téměř křičel. „Nějaké takové, která je o trochu technicky dokonalejší? Všichni se můžeme proměnit v páru a nikdy se vůbec nedozvíme, co se s námi stalo!“

A tak pořád dál. Nakonec Crandall z můstku vystřelil rudý ve tvářích a celý se chvějící. McCoy vyběhl za ním a nabídl mu nejprve sedativum a pak kapku dobře uleželé skotské, kterou uchránil od svých posledních narozenin, avšak Crandall prkenně a zlostně odmítl obojí. Následujícího dne, když Enterprise zbrzdila na podsvětelnou rychlost ve vzdálenosti dvaceti astronomických jednotek od první hvězdy na seznamu návštěv, se stále ještě zdržoval ve vládním salónku.

Bylo to skutečně dvojce Slunce, průměr mělo větší jen o pár tisíc kilometrů a povrchovou teplotu vyšší o několik set stupňů. Dokonce mělo po sobě rozestě sluneční skvrny, což byl mezi hvězdami obklopenými obyvatelnými planetami jev poměrně řídký, ačkoli dosud nikdo nepředložil přijatelnou teorii, proč je to taková rarita.

Jedna z planet zhruba pozemské velikosti se nacházela v oblasti, kde by mohl existovat pozemský život. Byla jednou ze sedmi, včetně nevyhnutelných plynových gigantů a maličké koule zmrzlého metanu ve vzdálenosti osmnácti astronomických jednotek od hvězdy.

Obíhali na okraji planetárního systému a jejich prvním objevem byl trup čehosi, co kdysi, před tisíci či desetitisíci lety, bývala pozorovací družice. Stále rotovala kolem nejvzdálenější planety. Byl to však zároveň jediný náznak života, který odhalili. Pokud se nemýlili, kolem žádné ze zbylých planet už umělé družice neobíhaly, ani žádné kosmické lodi.

Nejistili ani žádné vysílání, ať už pomocí elektromagnetických vln či v hyperprostorovém spektru. Soustava navzdory vaku pozorovací družice vypadala mrtvá. Kirk sice poručil, aby Enterprise vyplula vpřed, avšak uvnitř měl pocit, jako by překročili práh mauzolea. Zdálo se, že nejvíc je zasažen hlavní inženýr Scott, a to přes veškeré jeho protesty, že přece není „nějaká pověřčivá babka“. Jenže na můstku nebyl nikdo, kdo by alespoň trochu pocit nesdílel. Dokonce i Spock připustil, že pomyslel na nejhorší, ačkoli trval na tom, že to byla jen logická dedukce vyplývající z jejich předchozího pozorování.

Konečně po čtyřhodinovém letu Enterprise sestoupila na oběžnou dráhu kolem planety připomínající Zemi. Jak očekávali - nebo jak se obávali - senzory stále neukazovaly přítomnost života.

Což ovšem byl dostatečný důkaz o smrti.

To, co zůstalo z atmosféry, se proměnilo ve skutečné radioaktivní moře a povrch planety rozrytý tisíci krátery připomínal Měsíc nebo Merkur. Tyhle krátery však nezpůsobily meteority nebo sopečné výbuchy, nýbrž téměř nepředstavitelně husté bombardování termonukleárními náložemi. Dokonce i oceány byly sterilní, ve výhni výbuchů vyvěřely a jako radioaktivní polévka znovu zkondenzovaly mezi staré břehy a do nesčetných kráterů.

Po několik sekund panovalo na můstku mrtvé ticho. Všichni mlčky pozorovali přízračné útvary, jež se bezhlučně odvíjely na obrazovce. McCoy měl zaťaté zuby a rukama pevně svíral polstrované zábradlí. Když konečně promluvil, z hlasu mu vyvěřala hrůza.

„Proboha, Jíme! Co to bylo za tvory, že dokázali provést něco tak příšerného? Dokonce ani Klingoni. . .“

Hlas se mu vytratil do ticha, potřásl hlavou a protřel si oči.

„Kdy se to stalo, Spocku?“ zeptal se Kirk po další dlouhé odmlce.

Spock, jenž měl stejně jako všichni ostatní zraky přikované k obrazovce, okamžitě odvrátil pohled ke svým přístrojům. Jeho vulkanská výchova převážila emoce, které vyvěřaly ze zděděné lidské poloviny.

„Není možno určit, kapitáne, aniž bychom získali informace o počtu a povaze použitých zbraní. Za předpokladu, že byly použity bomby, s jakými se Enterprise setkala už dříve, odhadoval bych, že od bombardování uběhlo jedenáct tisíc standardních roků s možnou chybou plus mínus tři tisíce let.“

Spockova čísla a jeho věčný tón, který pečlivě udržoval, jako by ostatní postupně vrátil do reality. Jen McCoy měl ve tváři stále černý mrak.

„Je možné, že si to obyvatelé téhle planety udělali sami, Spocku?“ zeptal se měkce Kirk. „Dvě frakce bojující navzájem

o nadvládu nad planetou?"

„Možné ano, ale krajně nepravděpodobné, kapitáne. Obě strany by se musely chovat naprosto iracionálně a sebevraždě. Méně než jedno procento zbraní, které byly použity zde, by stačilo dokonale zničit všechny život kromě oceánů. Každý, kdo by byl schopen takové zbraně vyrobit, by si této skutečnosti jistě byl vědom. Ne, kapitáne, taková míra destrukce a zbytková radiace je téměř určitě výsledkem útoku kosmické flotily. Který byl zamýšlen přesně tak, jak dopadl - aby na planetě zničil všechny život a zajistil, že bude neobyvatelná pro jakékoli formy živé hmoty po statisíce roků. Podle analýz prvků, které způsobují největší část záření, se zdá, že větší podíl radioaktivity nezavinily přímo termonukleární reakce, ale materiál, v němž byly nálože uzavřeny. 'Čisté' vodíkové zbraně, jak jim, pokud je mi známo, naši předkové říkali, dokáží zničit planetu, avšak umožní živým organismům, aby se v relativně krátkém čase znovu rozbujely. Ovšem tyto zbraně, kapitáne, byly podle všeho úmyslně vyrobeny tak, aby byly co 'nejšpinavější'."

McCoy se zachvěl. „Mezi jaké šílence jsme to přilétli, Jime?"

„Nevím, Kostro. V každém případě se to všechno stalo už dávno. Nic nenaznačuje, že ti, kteří jsou za tohle všechno odpovědní, se stále zdržují někde poblíž."

„Ale taky nic nenaznačuje, že se nezdržují," řekl McCoy. Oči stále upíral na obrazovku a vyděšeně mrkal, jak mu před nimi vyvstávaly obrazy ničení a zmaru. „A jestli byli schopni tohle před tisíciletími, umíš si představit, jaké zbraně vynalezli do dneška?"

ČTVRTÁ KAPITOLA

Cestou k následující sluneční soustavě narazila Enterprise na dvě další 'kosmické pasti' a obě ještě částečně fungovaly. Protože už odhalili podstatu těchto objektů, zničili je phaserovou palbou, aby předešli výbuchu termonukleárních zbraní. Zaměřily by okolní vesmír radioaktivitou stejně jako první pevnost, když v ní explodovalo antihmotové palivo.

V soustavě samotné našli dvě obyvatelné planety zničené stejně důkladně jako předešlé. Zda planety spálil stejný protivník, anebo se zničily navzájem, to se nedalo určit. Spockovy senzory dokázaly odhalit jen tolik, že válka v druhé sluneční soustavě proběhla přibližně ve stejné době, v rozmezí šesti tisíc roků.

Třetí slunce nemělo planety vhodné pro vznik života, a proto tam ani nedošlo k žádné válce.

Ve čtvrté soustavě byla jedna obyvatelná planeta. I zde kdosi vyhladil všechno živé, jenže jiným způsobem, ne na tak dlouhou dobu. Vypadalo to, jako by tu útočníci použili lasery namontované na kosmické lodi. Scházela radioaktivita a život v oceánech zůstal zachován. Dokonce i na pevnině přežily některé rostliny. Nebýt toho, že nezůstali žádní živočichové větší než hmyz a povrch pouští se proměnil ve sklo, některé oblasti vypadaly přímo idylicky. Podle Spockova odhadu se lišila i doba útoku, který se odehrál před dvaceti až třiceti tisíci lety.

V následujících dvou slunečních soustavách nenalezli žádné planety vhodné k životu. Na další planetě útočník zjevně použil antihmotové řízené střely méně než před pěti tisíci roky. O soustavu dále se staly nástrojem ničení výkonné phasery společně se zbraněmi podobnými fotonovým torpédům, jaká nesla Enterprise. Stalo se to před dvěma tisíci lety. Na ještě další planetě zůstaly zbytky smrtícího chemického plynu, jenž zahalil celý povrch a nevstřebal se ani po minimálně pětaticeti tisíci letech. Následující zničily stejné pekelné radioaktivní zbraně, které smetly všechno živé z těch prvních tří, a prostředří zůstalo zamořené ještě po více než čtyřiceti tisíci rocích. Mezi jednotlivými planetárními soustavami narazila Enterprise na více než tucet kosmických pastí a všechny zničila.

Jen jedna planeta ze všech soustav, které při prvním průletu navštívili, skýtala jiný obrázek než naprostou zkázu.

Planeta sama byla mrtvá již nejméně po pětaticet tisíc roků, čímž se nijak nelišila od púltuctů předchozích. Veškeré rostlinstvo a živočichy vyhladily antihmotové řízené střely, jichž útočník použil ve stonásobném přebytku. Ovšem hluboko pod povrchem, ukrytý z dosahu radiace, která stále ještě šlehala do vesmíru na tisíce kilometrů daleko, Spockovy senzory odhalily pracující antihmotový energetický zdroj. Hluběji než pět kilometrů pod povrchem se vyráběla a spotřebovávala malá množství energie, a ze stejných míst docházely na senzory reagující na živou hmotu zanedbatelné malé hodnoty.

„Fascinující, kapitáne," pronesl Spock poté, co téměř dvě minuty soustředěně pozoroval data. „S něčím takovým jsem se ještě nikdy v životě nesetkal."

„Umělý život, třeba?" navrhoval Kirk. „Ne, kapitáne, alespoň ne takový druh umělé živé hmoty, jakou známe."

„Nezapomínejte, že tohle je úplně jiná část vesmíru. Kdo může tušit, co tady třeba vzniklo?"

„Bezpochyby, kapitáne. Jenže tyhle hodnoty jsou nejen odlišné, ale také . . . nelokalizované. Jaksi se to zdá být jedna bytost, a přece ne." Spock se odmlčel a četl údaje.

„Omlouvám se, kapitáne," navázal za okamžik, „že jsem se vyjadřoval tak nepřesně. Je to nanejvýš znepokojivý pocit, když se domníváte, že nějaká skutečnost existuje, a přesto ji nedokážete definovat ani logicky vysvětlit, proč si myslíte, že existuje,"

„Tomu se říká intuice," řekl McCoy, tentokrát bez úsměvu, jímž obvykle své poznámky provázel. Sem, do vesmíru překypujícího smrtí se úsměv jaksi nehodil. „Zdědil jste to z matčiny strany, to nic."

„Snad máte pravdu, doktore," odvětil Spock, aniž by se přel či aniž by se mu charakteristicky nadzvedla obočí, což také bývalo součástí jejich vzájemné hry.

„Pak to je organický počítač," navrhl Kirk. „Jen si vzpomeňte, Federace s nimi nějakou dobu experimentovala, než se objevila duotronika."

„Takovou možnost jsem zvažoval, kapitáne. Rovněž jsem vzal v úvahu, že údaje zdeformovala značná vrstva skály či radiace . . . Nic z toho ovšem neuspokojuje."

„Vezměme to tak," prohlásil McCoy, „že ať už je to cokoli, alespoň to na nás nestřílí jako ty vesmírné pasti."

„Nejistili jsme žádné sondy se senzory," dodal Kirk. „A Uhura neobjevila ani známku po hyperprostorové aktivitě jakéhokoli druhu. Můj osobní názor je ten, že ať už je to cokoli, není to v provozuschopném stavu od okamžiku, kdy byl zničen povrch planety, což se stalo minimálně před pětatřiceti tisíci lety. V žádném případě to zjevně nejsou ti, co bránu vybudovali. Nevidím žádný způsob, jak se o všem dozvědět víc, aniž bychom někoho přenesli dolů, aby to obhlédl. Jenže to znamená pět kilometrů neprostupné skály a tisíc kilometrů radioaktivního záření."

Spock si ještě několik sekund pročítal údaje a pak se narovnal. „Máte pravdu, kapitáne. Bylo by nelogické podstupovat takové riziko jen proto, abychom ukojili svou zvědavost."

Během dvou týdnů prolétli dvaceti sedmi planetárními soustavami, aniž by mimo oceány našli nějaké vyvinutější bytosti než hmyz. Dokonce i McCoy uvykl pohledu na naprostou zkázu. Stejně jako všichni ostatní i on přehlížel každý nový obrázek ničení skelnými očima.

Když konečně nechali za zádi dvacáté sedmé slunce, Kirk přikázal změnu kursu a Enterprise se vrátila k výchozímu místu. Neobjevili ovšem žádnou známku, že by se brána znovu objevila, a po polovině dne, navzdory bouřlivým námitkám doktora Crandalla, pokračovali v průzkumu. Enterprise se však nyní nevydala po rozšiřující se spirále jako předtím, nýbrž vyrazila přímo vpřed, aby od výchozího bodu dospěla co nejdále. A namísto toho, aby se zastavovala u každé hvězdy, u níž se mohla nacházet obyvatelná planeta, prozkoumali vždy jen jednu z deseti. Po prvních čtrnácti dnech se obrázek nezměnil. Všude nacházeli jen zkázu a všem se drala na mysl neodbytná otázka, zda kdosi opravdu v téhle oblasti vesmíru zničil všechny planety vhodné pro rozvoj života.

Avšak patnáctého dne, dále než třicet parseků od místa vstupu, Enterprise snížila rychlost na podsvětelnou, aby shromáždila údaje o dalším z planetárních systémů. V tu chvíli se přihodilo něco, s čím už vůbec nepočítali.

Prvním, kdo vetřelce zpozoroval, byl Spock, jako obvykle sledující údaje na přístrojích.

„Kapitáne," ohlásil, „senzory zachytily přibližující se loď."

Kirka zcela uchvátil úžasný obraz planety, u níž právě brzdili z nadsvětelné rychlosti. Prudce vzhlédl.

„Další kosmická past?"

„Nemyslím, kapitáne. Má vlastní pohon a jsou tu náznaky, že je schopna překročit rychlost světla."

„Pozice, pane Chekove?"

„Tři sedm pět celých dvacet tři, pane."

„Pane Sulu, ukažte nám ji na obrazovce, v maximálním zvětšení."

„Provedu, pane." Ještě než kormidelník domluvil, z obrazovky náhle zmizela planeta a nahradila ji obloha nepředstavitelně hustě posetá hvězdami. Obrázek jako by na okamžik zaváhal a pak se rozrostl, hvězdy vyrazily vpřed a rozprchly se přes okraje obrazovky. Nakonec se poblíž jejího středu objevilo v poli hvězd cosi matného a brzy bylo patrné, že to je předmět ve tvaru sedmistěhu.

„Detaily, pane Spocku."

„Hmotnost přibližně třicet miliónů kilogramů. Náznak silného ochranného štítu. Operační dosah sto sedmdesát celých šest desetin miliónu kilometrů. Letí rychlostí žádná celá dvě stě třicet pět tisíc rychlosti světla a po dráze, která se přiblíží k naší až na třináct celých dvě desetiny miliónu kilometrů. Předběžné vyhodnocení konstatuje, že kosmická loď je po technické stránce srovnatelná s ranými federálními křižníky třídy Cochrane nebo Verne. Na palubě je však pouze pět živých tvorů."

„Nějaký náznak, že vědí o naší přítomnosti?"

„Doposud žádný, kapitáne. Zatím jsme neodhalili žádný sensorový paprsek. Pravděpodobně jsme ještě značně mimo dosah jejich přístrojů."

„Zmínil jste se o ochranném štítu. A co výzbroj?"

„Neznámá, kapitáne. Ale usuzováno z druhu zjištěného ochranného štítu, nejpravděpodobnější zbraní jsou lasery. Jejich ochranný štít není schopen odolat účinku phaserů."

„Doba maximálního přiblížení?"

„Za dvacet sedm celých devět desetin minuty, kapitáne."

„Poručíku Uhuro, nezachytila jste hyperprostorové vysílání?"

„Nezachytila, pane."

„Je možné, že neznají hyperprostorové spojení, pane Spocku?"

„Možné ano, kapitáne, ale nepravděpodobné, neboť se zdá, že mají nadsvětelný pohon. Mnohem pravděpodobnější je, že prostě nevysílají. Podle mohutnosti a typu štítu, kterým je loď vybavena, můžeme usuzovat, že se záměrně snaží neupozorňovat na svou přítomnost. Pro loď na jejich technické úrovni, která nemá senzory podobné našim, jsou skutečně nejspolehlivější dřívě, než přímo vizuálně."

„Mohou ovšem odposlouchávat?"

„Samozřejmě, kapitáne."

„Je možné, že má tato loď nějaký vztah ke zničeným planetám, které jsme viděli?"

„To se nedá posoudit, ale jestli pod slovem ‚vztah‘ míníte, zda je za to odpovědná, myslím, že to je z celé řady důvodů nepravděpodobné."

Kirk s povzdechem přikývl. „Chápu. Většina těch planet byla zničena před tisíci nebo desítkami lety, takže žádná loď, se kterou se setkáme nyní, se nemohla podílet na tom, co se odehrálo před dávnými časy. A člověk by očekával, že ať už je za to odpovědný kdokoli, nyní by se představil s pokročilejší technikou, zatímco tahle loď vypadá dokonce ještě primitivněji."

„Přesně tak, kapitáne."

„Kdo to potom ale je? Pane Chekove, protíná jejich dráha nějakou blízkou planetární soustavu?"

„Ne, pane. S výjimkou této, ve které jsme nyní my i oni.“

Kirk se odmlčel a studoval sedmistěnnou tečku na obrazovce, jako by se pokoušel proniknout do jejího tajemství pouhou silou myšlenky. Konečně řekl: „Poručíku Uhuro, vyzkoušejte, jestli nedostaneme nějakou odpověď.“

„Provedu, pane.“ Její silné prsty se zároveň rozběhly po klávesnici.

„Senzorové paprsky, kapitáne,“ oznámil Spock. „My sice dokážeme zjistit jejich paprsky, ale je nepravděpodobné, že cizí loď z nich umí vytěžit nějakou podstatnou informaci. Stále se pohybujeme daleko mimo jejich efektivní dosah, pravděpodobně nejsme rozeznatelní od šumu pozadí.“

„Hyperprostorová relace, pane,“ řekla Uhura, „zatím nesrozumitelná. A už skončila.“

„Dejte ji na počítač, poručíku. Možná že z ní něco vyždímá.“

„Analýza probíhá,“ oznámila, „ale nevypadá to nadějně.“ Odmlčela se a naslouchala. „Ačkoli to má jakousi strukturu, kapitáne. Mohlo by to být něco jako identifikační kód. Možná výzva, abychom se ohlásili.“

„Zjevně nás zaslechli, přinejmenším,“ uvažoval Kirk. „A zjevně znají hyperprostorové spojení a hyperprostorové senzory. Přiblížme se k nim trochu, pane Sulu. Přejděte na vstřícný kurs a na raketový pohon. Zapněte ochranné štíty.“

„Nový kurs, pane. Ochranné štíty zapnuty!“

„Poručíku Uhuro, pokračujte ve vysílání a monitorujte všechny hyperprostorové frekvence.“

„Ano, pane.“

„Něco nového, pane Spocku?“

„Nic, kapitáne. Pokračují v nezměněném kursu a se stále stejnou rychlostí. Senzorové paprsky mají zapjaté. Do hyperprostoru už žádnou energii neemitují.“

Cizí loď na obrazovce už nebyla pouhou tečkou a její poměrně primitivní konstrukce se stala ještě patrnější. Za malou tuponosou pyramidou měla namontovaný mnohem větší jediný masivní nadsvětelný motor. Pyramida očividně obsahovala obytné prostory a Kirkovi připomněla sondy, které Enterprise používala k průzkumu anomálií. Loď byla zkonstruována čistě účelově a Kirk se nedivil, že měla na palubě pouze pět členů posádky.

„Jak odhadujete dosah jejich senzorů, pane Spocku?“

„Vzhledem k jejich intenzitě by měly být jen o málo slabší než naše současné.“

„Potom ovšem s největší pravděpodobností vědí nejen, že existujeme, ale znají i naši pozici,“ řekl Kirk zamyšleně.

„Ano, kapitáne.“

„Avšak s výjimkou zapjatých senzorů a jedné hyperprostorové relace nás ignorují.“ Kirk se odmlčel a zamračil se na loď, která se na obrazovce neustále rozrůstala. „Anebo spíše předstírají, že jsme pro ně vzduch. Vypněte motory, pane Sulu. Ať k nám doletí sami.“

„Provedu, pane.“

„A poručíku Uhuro, přestaňte vysílat, ale dál pokračujte v odposlechu na všech frekvencích.“

„Ano, pane.“

Enterprise vyčkávala se zapnutými ochrannými štíty.

Když se cizí kosmická loď pevně udržující svůj původní kurs přiblížila na pět miliónů kilometrů, ozval se Spock:

„Laserová výzbroj definitivně potvrzena, kapitáne. Na tuto vzdálenost ji dokážeme zjistit i přes jejich ochranný štít. Šedesát tři sekundy do největšího přiblížení, nyní odhadováno na tři sta dvacet sedm celých šest desetin tisíce kilometrů.“

„Předpokládám, že naše ochranné štíty zvládnou všechno, čeho by byli schopni.“

„Samozřejmě, kapitáne.“

Dál vyčkávali a naslouchali, avšak přibližující se loď hrobově mlčela. Když byla na dva milióny kilometrů od nich, Kirk přikázal Uhuře, aby vyslala novou relaci. Ani na ni však nedostali odpověď.

Ve vzdálenosti málo přesahující pět set tisíc kilometrů z cizí lodě vyšlehl do všech směrů jediný koncentrovaný výtrysk hyperprostorového vysílání. O zlomek sekundy později prudce změnila kurs a začala akcelarovat.

„Hrozí srážka, kapitáne,“ oznámil Spock. „Při jejím současném zrychlení se střetneme za sedm celých tři desetiny sekundy. Lasery připraveny k palbě.“

„Únikový manévra, pane Sulu!“ Enterprise téměř okamžitě poskočila kupředu na plamenech raketových motorů, avšak nedokázala to dříve, než lasery cizího kosmického korábu vypálily přímo vpřed. O okamžik později cizí loď předvedla, že pro ni na rozdíl od plavidel Federace snad neplatí zákon zachování hybnosti. Během několika málo sekund dokázala zastavit, změnila kurs téměř stejně rychle jako Enterprise a znovu vypálila přímo proti ní. Sulu společně s navigačním počítačem stačili zareagovat a cizí loď je minula o sto kilometrů. Její lasery neustále zalévaly Enterprise a okolní kosmický prostor koncentrovaným zářením.

„Zjevně nás nemají rádi, kapitáne,“ komentoval Chekov.

„Nemají,“ souhlasil Kirk. „Jestli tady v okolí všichni takhle vítají návštěvy, pak už se nedivím, že jsou všechny planety široko daleko zničené.“

„Ale jsou taky vytrvalí, pane. Jejich loď se už zase vrací.“

Opět se hnala přímo proti Enterprise a marnotratně chrlila z laserů celé řeky energie. Ačkoli nebyly technicky dokonalejší než zbraně z raného údobí Federace, rozhodně je předčily svým výkonem.

Enterprise řízená Suluovými jistými rukama se opět útoku vyhnula a ochranné štíty pohltily oslnivý proud energie laserů, aniž by loď poškodil.

„Jak dlouho nás můžou pronásledovat, Spocku?“ zeptal se Kirk, když cizí koráb provedl další otáčku o sto osmdesát stupňů a vydal se na nový hon za Enterprise se zářícími lasery.

„Nejdéle ještě pět celých čtyři desetiny minuty, odhaduji. Žádné laserové zařízení nedokáže produkovat tolik zářivé

energie po delší dobu, aniž by se vážně poškodilo, kapitáne. Kromě toho opakované prudké změny kursu nejenže vyčerpávají primární energetické zdroje lodě, ale trpí jimi i celá konstrukce."

„Výtečně. Až se jejich zbraně vyřadí z provozu, možná si spolu dokážeme promluvit."

Zatímco Kirk hovořil, Sulu se opět bezpečně vyhnul řítící se cizí lodi. Tentokrát se ovšem neobrátila okamžitě a neopakovala útok. Namísto toho se zastavila a vyslala další výtrysk hyperprostorového vysílání.

„Ani tentokrát by se to nedalo rozluštit, poručíku Uhuro?"

„Ne, kapitáne. Ale tyhle dvě poslední relace byly zjevně mnohem obsažnější než předchozí. Určitě to nebyl jen identifikační kód nebo výzva, abychom se ohlásili. Počítač ukazuje, že obě relace obsahovaly značné množství informací komprimovaných do periody kratší než čtyřicet tři milisekundy."

„Informují o nás své přátele?" zauvažoval Kirk nahlas.

„Velmi pravděpodobná možnost, kapitáne," řekl Spock.

„Třeba ti nebudou tak bojechtiví."

„Určitě budou, pane," ozval se Chekov. Nevěřicně a znechuceně potřásl hlavou nad svými přístroji. „Už se znovu vrací."

„Jenže tohle bude jejich poslední útok, kapitáne," řekl Spock. „Zdá se, že úmyslně iniciovali přetížení svého primárního energetického zdroje. Pokud se nic nezmění, jejich veškeré palivo skládající se z hmoty a antihmoty se současně přemění na energii za osmnáct celých tři desetiny sekundy. Tato doba souhlasí s okamžikem, kdy budou k Enterprise nejbližší. Jestli se jim podaří přiblížit se stejně těsně jako v předchozích případech, naše ochranné štíty nedokážou zvládnout tak mohutný výtrysk energie."

PÁTÁ KAPITOLA

„Nadsvětelnou rychlost, pane Sulu, ihned!" vykřikl Kirk ještě dříve, než Spockova slova dozněla.

Sulu nepotvrdil rozkaz, namísto toho udeřil prsty do tlačítek a během několika sekund se spustily nad-světelné motory. Enterprise vypálila vpřed.

Za další vteřinu relativistickou duhu na obrazovce nahradilo počítačem zpracované hvězdné pole s cizí kosmickou lodí, která nyní letěla mimo střed.

„Výbuch bezprostředně nehrozí, kapitáne," ohlásil Spock. „Instrukce byla patrně odvolána."

„Snaží se nás vyblufovat?" uvažoval Kirk nahlas. Ulevilo se mu sice, ale ke klidu měl daleko. „Nebo destrukci jen simulovali? Bylo by to možné, pane Spocku?"

„Možné ano, ale nepravděpodobné, kapitáne. Nárůst produkované energie byl skutečný a značný. Ovšem zcela zjevně jej stále ještě měli pod kontrolou a dokázali jej zastavit ve chvíli, kdy Enterprise unikla."

„Nebezpečí exploze tedy bylo reálné, ale počínání cizí lodě pořád ještě může být bluf."

„I tohle je možné, ale zase nepravděpodobné. Aby se cizí posádka něčeho takového odvážila, musela by být přesvědčená, že monitorujeme veškeré vnitřní procesy probíhající na jejich lodi a že jsme si možnosti výbuchu vědomi. Technická úroveň jejich zařízení takové sledování neumožňuje."

„Tudíž," uzavřel Kirk, když se Spock odmlčel, „neblufovali. Zamýšleli spáchat sebevraždu s nadějí, že zničí zároveň i nás."

„Téměř jisté, kapitáne."

„Ale ihned, jakmile Enterprise pomocí nadsvětelného pohonu unikla z dosahu exploze, pokyn odvolali a v průběhu několika sekund dokázali výkon motorů stabilizovat."

„Za tři celé čtyři desetiny sekundy, kapitáne."

„Taková zručnost napovídá, že něco podobného prováděli už předtím."

„Velmi pravděpodobné, kapitáne."

„Což otevírá celou řadu možností. Například jejich vlastní technika jim sice nedovoluje monitorovat vnitřní děje odehrávající se v jiných kosmických lodích, ale to ještě neznamená, že nejsou zvyklí se setkávat s loďmi na úrovni naší, která takové věci dokáže. Setkávat se s nimi a útočit na ně," ušklíbl se Kirk. „Udělala jste nějaký pokrok v analýze těch hyperprostorových výkřiků, poručíku Uhuro?"

„Počítač na tom pracuje," odpověděla s pohledem upřeným na malé obrazovky, které měla přímo před sebou. „Větší část relace je nerozluštitelná, ale jedna pasáž se zdá jako hrubý popis Enterprise. Je tam uvedeno několik symbolů, které by mohly vyjadřovat tvary nebo vzhled. Pan Spock by z toho možná vyčetl víc."

„Takže o nás skutečně informovali své přátele." Kirk se ohlédl po útvaru na obrazovce, který se opět ztrácel mezi hvězdami. „Už jsme z dosahu jejich senzorů, pane Spocku?"

„Ano, kapitáne."

„Zastavte motory, pane Sulu. Sledujme, co se stane." Odmlčel se a rozhlédl se po můstku. „Ovšem jestli někdo nemá lepší nápad, co podniknout. Vypadá to, že teď máme chvíli na vydechnutí, takže poslouchám vaše návrhy, pánové."

„Samozřejmě, to co navrhuje, se zdá značně logické, kapitáne," řekl Spock, když se žádný dobrovolník neozval. Pak se otočil k přístrojům a ohlásil: „Cizí loď se dala do pohybu. Akceleruje směrem od nás. Dosáhne - právě překročila - rychlost světla a dále zrychluje."

„Neztratit je!" ihned poručil Kirk. „Pane Sulu, držte se tak, abychom byli stále v dosahu senzorů - našich senzorů, ne jejich."

„Ano, pane."

„Dosáhli dvaapůlnásobné rychlosti světla a dále ji udržují, zdá se, že to je jejich maximum."

„Pohon na antihmotu, avšak bez dilithiových krystalů, které usměřují energii?"

„Zjevně tak, kapitáne.“

„A kam míří - nepředpokládám, že k nějaké konkrétní hvězdě?“

„K žádné v oblasti tuctu parseků. Stejně tak jejich současný kurs nemá žádný podstatný vztah k tomu, ve kterém původně přiletěli.“

Kirk se zamračil a opřel se ve velitelském křesle. Kam ta cizí loď letěla? Domnívají se, že Enterprise jednoduše uprchla, anebo počítají, že je bude stopovat? A pokud se to domnívají, nepokusí se podobně jako ptáci od hnízda odvést vetřelce daleko od své domovské planety? Co má znamenat, že jejich kurs nesměruje k žádné z tisíců poměrů blízkých hvězd, ale namísto toho do hlubokého vesmíru?

Anebo, lámal si hlavu, co když doufají, že by mohli zavést Enterprise do nějaké pasti? Teď už jim musí být jasné, že vlastními silami loď Federace nezničí, dokonce ani manévrem hodným kamikaze. Doufají proto, že to, co přijalo jejich hyperprostorovou relaci, dokáže úkol zvládnout za ně?

Doktor Jason Crandall ležel oblečený na posteli a marně se pokoušel rozhodnout, co bylo strašlivější, jestli příšerný sen, z něhož právě procitl, anebo černá skutečnost, která jej vystřídala.

Noční můry, pomyslel si ponuře, mívají konec, nebo alespoň měly všechny, které ho zatím v noci přepadly. A pokaždé se mu zdálo totéž, o tom, že umírá opuštěný na jakési cizí planetě. Po každém takovém snu se koupal v ledovém potu, jenže všechny měly konec. Zatímco naopak to, co se odehrávalo ve skutečnosti, nevypadalo, že by mohlo skončit. Zůstal uvězněn na lodi plné nepřátelských cizích bytostí nekonečně daleko od všeho a všech, s nimiž se důvěrně znal. A nabyl přesvědčení, že tohle vězení nemůže ukončit nic jiného, než jeho vlastní smrt.

S touto skutečností se smířil už před dvanácti standardními dny, krátce poté, co se Enterprise konečně a tak krátce vrátila k místu, v němž se v těch cizích končinách vesmíru poprvé objevila. Namísto toho, aby tu zůstal a pokusil se využít zbývající sondy k nalezení brány, která je sem vyvrhla, Kirk téměř okamžitě poručil, aby se opět vrátili k bezpředemnému průzkumu zbytků jakýchkoli civilizací, které pokud vůbec kdy existovaly, byly téměř jistě zničeny už před tisíci či milióny roků.

Až do té doby Crandall stále choval zoufalou naději, že brána nezmizela doopravdy. Že to je jen Kirkův podvod, který mu má poskytnout dobré zdůvodnění, aby si na dalších pár dní, či týdnů zahrál na výzkumníka.

I když tahle naděje povadala s každou další zpusťšenou planetou, která se objevila na obrazovce, přesto ji dokázal žít po celých několik prvních dní.

Jenže potom Kirk jeho naději zahubil jediným bezmyšlenkovitým rozkazem. Když Enterprise pŕltuctukrát prohnal místem, kde se kdysi nacházela brána, přikázal, aby pokračovali v průzkumu. A tentokrát se neomezil jen na okolní hvězdy, ale napálil si to rovnou hustým chomáčem takovou nadsvětelnou rychlostí, že Crandall pochyboval, jestli by ji loď dokázala udržovat po delší dobu. Od tohoto okamžiku už nemohlo být sporu, že Crandallovo podezření bylo naprosto oprávněné. Pokud by se náhodou fantastický sen šíleného kapitána neproměnil ve skutečnost a neobjevili by civilizaci, která vybudovala takzvanou bránu, všichni zahynou kdesi v cizím mezihvězdném prostoru.

Jenže potom, před necelými pěti hodinami, Kirk podnikl další výrazný krok k jejich zničení. Tahleta Enterprise navázala první kontakt s bytostmi v této oblasti vesmíru, které byly schopny vzlétnout do kosmu. Nikoli už s dalšími těmi rezivějícími pozůstatky po minulém ničení, kterým říkali vesmírné pasti, ale se skutečnou lodí, řízenou žijícími, inteligentními bytostmi.

Jak mohl říct předem, setkání se proměnilo v katastrofu, dokonce i podle drasticky cenzurované verze, kterou Crandallovi a posádce sdělili. A co bylo ještě horší, Kirk si teď chtěl zahrát jakousi šílenou hru na mezihvězdnou kočku a myš. Navzdory všemu, co hlásal zdravý rozum, letěl ve stopách unikající cizí loď velkolepě přesvědčen, že se Enterprise dokáže vypořádat se vším, k čemu ji tak slepě vede.

Zaklepání na dveře obytné části vládního salónku Crandalla přimělo, aby se zvedl z postele a jeho obuté nohy se s žuchnutím zabořily do koberce. Zhluboka se nadechl a dlouhou chvíli tiše seděl, aby se trochu dal dohromady. Nyní, když už se smířil se skutečností, že se Enterprise stane jeho domovem po celý zbytek jeho dní, nechtěl, aby v něm jako prve emoce nekontrolovaně vybuchly. Jen to ublížilo jeho reputaci, vypadal v jejich očích nejen jako panovačný hlupák, ale co hůř, jako zbabělec nebo dokonce slaboch. Od této chvíle už jeho soukromé pocity musí zůstat - prostě soukromé. Navenek smí ukazovat jen tolik - stejně jako po celou svou předchozí kariéru a veřejný život - co později poslouží jemu, nic více a nic méně.

Vstal, uhladil si zelenou blůzu a spěšně si setřel z čela zbylé perličky potu. Pak prošel příčkou oddělující jeho ložnici od stejně nuzně zařízené pracovny.

„Vstupte,“ řekl a okamžik nato se dveře se zasyčením otevřely.

Do vládního salónku váhavě vstoupila mladá dívka v hodnosti podporučíka, blondýnka se zaraženými šedivými očima. Vrhla nervózní pohled přes rameno, když se za ní dveře zase zavřely.

Crandall se ovládl, nezamračil se a zato usilovně pátral v paměti po jejím jménu. Normálně mezi civilisty, různě oděnými a s nejrůznějšími účesy na hlavách, nemíval žádné problémy, aby si k jednotlivým osobám, jichž mu byly představovány stovky, přiřadil i příslušné jméno. Jenže tady na Enterprise, kde uniformy a předpisy potlačovaly individualitu až po morek kosti, byl rád, že si pamatoval důstojníky a jejich funkce. Stovky dalších, kteří se rojili po lodních chodbách, už byly nad jeho duševní síly. Připomnělo se mu jen to, že dívka patřila ke skupině asi tuctu dalších, na které ho upozorňovali, že právě absolvovali Kosmickou akademii a Enterprise byla jejich první kosmická výprava. „V čem vám mohu být nápomocen, nadporučíku?“ zeptal se.

„Promiňte, že vás vyrušuju, doktore Crandalle,“ řekla. Byla očividně tak roztřesená, že sotva mluvila. „Ale zdálo se mi, že vás musím požádat o rozhovor.“

Crandallovi trochu změkl výraz ve tváři, neboť ho náhle napadlo, že tahle mladá žena by se mohla stát jeho prvním spojencem. Zjevně ji cosi vyvedlo z míry, ať už to souviselo s ním, anebo s čímsi na Enterprise.

„Nemáte se zač omlouvat, podporučíku. Neposadíte se?“ Doprovodil ji ke klubovce rohu vládního salónku a sám se posadil jen na jeden z rohů různoběžníkového pracovního stolu. „Co kdybyste mi pro začátek prozradila své jméno?“

„Promiňte,“ omlouvala se celá zrudlá, když usedala. „Jmenuji se Davisová, pane.“

„Nemusíte mi říkat 'pane', slečno Davisová. Jsem civil a ne důstojník.“

„Já vím, pane, ale jste představitelem vědecké rady...“

„Jen neoficiálně, jak jistě víte, podporučíku,“ pronesl s nepatrnou stopou nesouhlasu se stavem věci ve hlase. „Ale povězte mi, slečno Davisová, o čem jste si přála se mnou hovořit?“ navázal a naladil ve tváři posmutnělý úsměv.

„Ačkoli bych vám od srdce rád pomohl, bohužel brzký odlet vám - ani sobě - nezařídím, to trochu přesahuje mé současné možnosti.“

Přes měkké, oblé rysy jí přelétl nervózní, chápavý úsměv. „To si samozřejmě uvědomuju, pane. A nechci, abyste se domníval, že nesouhlasím s kapitánem, a proto jsem přišla za vámi.“

„Samozřejmě že ne!“ ujistil ji s úsměvem. Důvěrným tónem dodal: „Ostatně nejvyšší autorita je Federace jako taková, a žádná jednotlivá osoba. Takže prosím, můžete se mnou hovořit zcela otevřeně. Cokoli řeknete, zůstane jen mezi námi - pokud po mně výslovně nebudete chtít něco jiného.“

Když hovořil o loajalitě k Federaci převyšující loajalitu ke Kirkovi, ve tváři jí mimoděk problesklo napětí. Zauvažoval, jestli nepřestřelil a neztratí ji.

„Mluvte, prosím,“ řekl měkce. „Proč nezačít tím, že mi povíte pár slov o sobě? Například co vás přivedlo na Enterprise! Snad mi někdo říkal, že tohle je vaše první kosmická výprava po absolvování akademie.“

Po téhle otázce se viditelně uvolnila a Crandall v duchu vydechl úlevou. Pak zhluboka nabrala dech a zvedla oči, takže se střetli pohledem.

„To je pravda, pane. Promovala jsem právě před třemi měsíci. A nevím, jak se mi podařilo, že mě jmenovali právě na Enterprise. Měla jsem štěstí, že mě náhodou vybrali, počítám. Ale v každém případě to pro mě byla pocta.“

„Určitě. Enterprise je koneckonců loď s velmi dobrou pověstí.“

„Přikývla a kolem očí i úst se jí objevil plachý úsměv, který odplavil její předchozí napětí. „Všichni moji spolužáci z ročníku byli zelení závidí. Nebyl mezi nimi nikdo, kdo by netoužil sloužit pod kapitánem Kirkem.“

Crandall potlačil smích a namísto toho povzbudivě přikývl. „Jenže vy jste s něčím takovým nepočítala.“

Na okamžik se odmlčela, pak jí zmizel z tváře náznak úsměvu a připomněl se jí důvod, který ji ke Crandallovi přivedl.

„Ne, nepočítala“, odvětila a hlas měla náhle přiskrcený vnitřním napětím. „Všeobecně se předpokládalo, že to bude čistě vědecká výprava! Věřili jsme, že se vrátíme na Zemi za pouhých pár týdnů! Můj snoubenec ukončil univerzitu minulý rok a slouží na Kriegeru. A oba jsme měli slíbeno, že příští rok budeme sloužit společně na Republice. Jeho rodina se zná s kapitánem Halstonem a ...“

Stejně náhle, jak z ní emoce předtím vytryskly, nyní je zase potlačila. Odvrátila pohled, pevně stiskla rty a vytřela si z oka slzu. „Promiňte,“ řekla.

„Není třeba se omlouvat,“ odvětil Crandall a rychle zauvažoval, jestli jí má položit ruku na rameno v konejšivém gestu nebo ne.

„Tím, že člověk absolvuje Kosmickou akademii, ještě jím nepřestává být.“

„Díky, pane.“

„Nemáte mi zač děkovat, slečno Davisová. Věřte mi, chápu úplně přesně, co pociťujete. Sice nemám snoubenku, která by mě doma očekávala, ale zato přátele a rodinu.“

Zvolna k němu vzhledla a Crandall podle jejích očí poznal, že si získal její důvěru bez ohledu na její výcvik a uniformu. Stala se - a pokud s ní bude citlivě zacházet, i zůstane - jeho spojencem.

Věnoval jí další úsměv, tentokrát vyjadřující směs sympatií a povzbuzení. Zvedl se z rohu různoběžníkového stolu, kde napůl seděl, napůl stál a spustil se do druhé klubovky. Popojel s ní kousek kupředu a mírně ji natočil, aby dříve viděl přímo do tváře. Naklonil se kupředu, avšak nevztáhl ruku, aby se jí dotkl.

„Řekla jste, že se vám zdálo, že mě musíte požádat o rozhovor, slečno Davisová,“ pronesl důvěrně přátelským tónem. „Doufám, že jste nezměnila názor.“

„Ne, chtěla jsem jenom . . .“

„Ať jste chtěla hovořit o čemkoli, klidně mi to povězte. Jak jsem vás ujistil, nepronikne to přes tyhle zdi, pokud si nebudete přát opak.“

„Jestli jsem dobře pochopila,“ pronesla váhavě, „jste expert v oboru gravitačních anomálií, které Enterprise zkoumala - anomálií, které zavinily, že jsme teď tady.“

„Něco málo o nich vím, ano. Byl jsem vedoucím laboratoří, které vyvinuly senzory nyní používané na Enterprise.“ Už nedodal, že jeho funkce byla ryze administrativní a že dokud nebylo oznámeno, že Enterprise detektory vyzkouší na zvláštní výpravě, netušil nic ani o anomáliích, ani o senzorech.

„Pochopila . . . pochopila jsem, že nesouhlasíte s kapitánovým hodnocením naší situace,“ řekla, „a jenom bych chtěla, prostě chtěla bych vědět, co si myslíte vy o našich nadějích. Vzhledem ke svým znalostem anomálií, domníváte se, že se někdy můžeme vrátit na Zemi?“

„Dost o tom pochybuji,“ prohlásil opatrně. Obrátil na okamžik pohled směrem k můstku a dodal: „Přinejmenším ne pod současným velením.“

Když se nevezpřela jeho kritice Kirka, pokračoval už pevnějším hlasem. „Jak jste sama řekla, vyjádřil jsem nesouhlas s počináním kapitána Kirka. Zaprvé se vážně obávám, že marníme drahocenný čas honbou za jakousi mýtickou civilizací, která údajně vybuďovala bránu. Kapitán Kirk doufá, že stále ještě existuje. Ovšem ještě nebezpečnější shledávám

skutečnost, jestli mám věřit tomu, co kapitán před několika hodinami oznámil interkomem, že jsme si začali hrát na kočku a myš s tou cizí kosmickou lodí, která na nás zaútočila. Po pravdě řečeno - v tomhle ohledu vám důvěřuji, že moje slova se nikam dál nerozšíří - domnívám se, že kapitánovo počínání neznamená jen zcela zbytečné riziko. Že se tak vystavujeme možnosti mnohem prudšího útoku. Jeho akce ničí i naši poslední malou naději na návrat domů."

Zatímco hovořil, napjatě sledoval její oči, aby okamžitě zmínil při první známce, že poslušnost, k níž ji v akademii vycvičili, nabývá vrchu. Žádná taková známka se jí však v očích neobjevila.

„Naneštěstí," pokračoval, „moje současná funkce mi neumožňuje, abych proti tomu mohl cokoli podniknout. Jak kapitán neustále zdůrazňuje, jsem na palubě výhradně jako pozorovatel, navzdory skutečnosti, že jsem potažmo zástupce Federace jako takové."

„Ale přece tady musí být něco, co byste mohl podniknout," řekla a do slov jí opět pronikly potlačované emoce. „Kapitán Kirk si určitě poslechne všechno, co mu řeknete. Vaše znalosti o anomáliích . . ." Postřehla, že zachmuřeně potřásl hlavou a její slova odezněla do ticha.

„Zprvu," řekl, „obávám se, že nesdílí váš názor na moje vědomosti. Zadruhé kapitáni kosmických lodí nebývají bez sebe radostí, když mají naslouchat radám otravných civilistů. A v jeho očích - stejně jako v očích jeho důstojníků, počítám - jsem totiž právě tohle." Nepatrně pokrčil rameny. „Samozřejmě ne, že bych jim to kladl za vinu. Nebo zbytku posádky, že mě vidí v tomtéž světle."

„Jsem si jistá, že to takhle necítí všichni," protestovala. „Určitě ne."

„Děkuji vám za důvěru," řekl a dovolil, aby mu do hlasu prosákla špetka sarkasmu, což ovšem okamžitě doprovodil omluvným pohledem. „V každém případě toho zbývá velice málo, co my dva v téhle situaci můžeme podniknout. Jen vyčkávat a naslouchat."

„Vyčkávat a naslouchat? Tomu nerozumím."

Na dlouhou chvíli se odmlčel, jako by se dohadoval sám se sebou, jestli jí má plně důvěřovat. Nakonec se k ní opět naklonil. „Případlo vám někdy," zašeptal konspirativně, „že informace, kterou nám poskytli o střetnutí s tou cizí kosmickou raketou, nebyla úplná?"

Potřásla hlavou. „Promiňte, ale pořád nerozumím."

„Chci říct jen tolik, že sice nepochybuju, že nám kapitán nelhal, ale nemohu si pomoci, obávám se, že nám taky pár věcí jednoduše neřekl."

Zvedl ruku, aby předešel nesouhlasu, který jí spatřil ve tváři.

„Věřte mi," pokračoval, „často jsem se stýkal s lidmi v mocenských pozicích, jak vojenských, tak i civilních. Nikdy neříkají veřejnosti - nebo svým podřízeným - pravdu celou."

Odměl se a omluvně se na ni usmál. „Sebe do téhle kategorie počítám rovněž, slečno Davisová. Musím připustit, že jsem nikdy nebyl sto procentně otevřený. Skutečně, nikdo si nemůže dovolit vystupovat směrem k veřejnosti zcela otevřeně. Tím ovšem nechci říct, že jsem někdy udělal něco, co bylo v rozporu se zájmy Federace, a zcela jistě nechci naznačovat, že kapitán Kirk dělá něco, o čem by nevěřil, že to je v zájmu jeho lodí a posádky. Existovali kapitáni kosmických lodí, kteří stavěli své zájmy nad své lidi, ale jsem si jist, že kapitán Kirk mezi ně nepatří. Plně si uvědomuji, že jeho pověst jak po stránce poctivosti, tak i schopností patří k nejlepším v celé Flotile. Ne, chci říct jen tolik, že pravděpodobně z nějakého důvodu, který považuje za důležitý, nám neoznámil všechno, co se přihodilo. Buď s tou cizí lodí, anebo se samotnými anomáliemi. Problém je jen v tom, že poněvadž není s problematikou anomálií seznámen natolik, jak se seznámit mohl. Možná si nechal pro sebe informaci, která by mohla být klíčová pro náš návrat na Zemi."

Zatímco hovořil, neustále sledoval, jak se jí ve tváři, neschopné lsti střídají pocity. Znovu si pomyslel, že pokud se strašně ošklivě neplete, podporučík Davisová zcela přešla do jeho tábora. A současně mu připadlo, že v několika posledních minutách mu jeho vězení už nepřipadá tak příšerně. Ještě stále příliš nedoufal, že by se někdy mohli na území Federace vrátit. Brána s největší pravděpodobností zmizela a nikdy se už znovu neobjeví, anebo funguje jen jednosměrně.

Jenže nyní už nebyl tak úplně osamocený. Měl spojence v podporučíku Davisové, významného spojence v tom, co v duchu začal označovat jako volební kampaň. Volební kampaň na Enterprise. Na okamžik jej zaplavily nostalgické vzpomínky na dávné volební kampaně, které mu zajistily jeho kariéru. Pak už ho začaly napadat různé strategické obraty, prakticky nechtěně, a podivil se, jak to, že mu tak dlouho trvalo, než tenhle poslední duševní krok udělal.

Ale nakonec jej udělal. S vědomím, že zatloukl první skobu do skály na výsostném území nepřítele. Nyní se mohl zachytit a pokračovat v dobývání s využitím svých manévrovacích schopností, které si už ověřil. Jeho život, uvědomil si a v duchu se usmál, měl opět smysl.

ŠESTÁ KAPITOLA

Téměř přesně šestatřicet standardních hodin po prvním kontaktu s cizí lodí vytrhl Kirka z bezesného spánku vzrušený hlas poručíka Jamesona, vědeckého důstojníka třetí směny.

„Kapitán Kirk na můstek," zapraskala v interkomu krátce odsekávaná Jamesova slova. „Zjištěno pět cizích lodí, patrně směřujících k setkání s tou první."

V několika minutách se Kirk vynořil na můstku, rychlým pohybem ruky si stačil pouze odhrnout z čela kštici svých věčně rozcuchaných vlasů. Nalezl Spocka, který už seděl na svém pracovišti zcela zabrán do údajů a vypadal, jako by tu byl od počátku směny. Poručík Jameson stojící za zády svého nadřízeného se na okamžik obrátil, když Kirk vystoupil z turbovýtahu a vešel na můstek. Přestože se mladý důstojník snažil tvářit naprosto neutrálně, Kirk pochopil z výrazu jeho očí a z trochu prkenného pohybu, že nemá žádnou radost. Netěšilo jej, že ho právě teď někdo vystřídal - byť by to byl i sám Spock. Tohle ovšem nebyla ani vhodná doba, ani místo, aby Kirk řešil vztahové problémy.

„Hlášení o situaci, pane Spocku," řekl a sklouzl do velitelského křesla, jež mu právě uvolnil poručík Tanaka. Poručík se přemístil za okrouhlé zábradlí, aniž odtrhl pohled od hlavní obrazovky.

„Jak poprvé ohlásil pan Jameson, kapitáne, pět lodí letících ve formaci pravděpodobně směřuje k setkání s tou, kterou sledujeme."

„K setkání? Nechtějí na ni zaútočit?"

„Zdá se, že ne. Už nyní je v jejich palebném dosahu, ale ani jedna strana nedává najevo žádné známky nepřátelství."

„Posily? Jsou to lodě, pro které byly určeny hyperprostorové relace?"

„S největší pravděpodobností, kapitáne. Podle omezených údajů našich senzorů, které máme k dispozici, se všech pět lodí zdá naprosto stejných jako ta první. Ovšem podle tvaru formace, ve které letí, bychom mohli usuzovat, že jedna z lodí je ostatními úmyslně chráněna. I ta, kterou jsme sledovali, se připojila k ochranné formaci."

„Něco jako vlajková loď?"

„Sotva. Jak jsem už říkal, kapitáne, všechny stroje se zdají identické. Je to právě jen pozice uprostřed, která tu loď odlišuje od ostatních."

„Zajímavé. Sledujte chráněnou loď, pane Spocku, i když se formace změní. Poručíku Grangere," obrátil se Kirk na protějšek poručíka Uhury ve třetí směně, nějaká hyperprostorová rádiová aktivita?"

„Žádná," odvětil Grangerův bas. „Od těch relací se neozvalo odnikud ani pípnutí."

„A co možnost úzce směrového spojení?"

„Tahle loď nemohla vysílat, pane. Jinak bychom se to dozvěděli."

„Došlo k setkání, kapitáne," ohlásil Spock. „Všechny lodě zbrzdily na podsvětelnou rychlost a letí v těsné formaci jen několik kilometrů jedna vedle druhé."

„Mohou navzájem komunikovat tak, abychom je z naší vzdálenosti nemohli odposlouchávat?"

„Ano, kapitáne. Například přímým vizuálním způsobem. Ale to je jen jeden z mnoha, které naše senzory nezjistí."

Ať už si těch šest lodí sdělovalo cokoli - pokud ovšem vůbec něco - netrvalo to dlouho. Necelých pět minut letěly v normálním prostoru tak dokonale sladěnou rychlostí, jako by je spojovala neviditelná pravítka. Pak se celá šestka rozestoupila a opět přešla na nadsvětelnou rychlost.

„Kam míří, pane Spocku? A uprostřed formace je stále stejná loď?"

„Ano, kapitáne. Nyní přesně sledují předchozí dráhu první lodě."

Kirk se ušklíbl. „Spojily se v trestnou výpravu a vypravily nazpět, aby se po nás poohlédly."

„Zjevně tak, kapitáne."

„Jestli taková situace nastane, jak odolají štíty, až se do nás pustí všechny současně?"

„Úplně stejně jako předtím, kapitáne, za předpokladu, že všechny mají stejnou údernou sílu. Vydrželi bychom ještě mnohokrát víc."

„Dost nepřesné, pane Spocku. Kolikrát je mnohokrát?"

„V tomhle případě, za předpokladu, že si štíty na Enterprise stále udržují špičkovou účinnost, odhaduji, že jsme schopni odolat spojenému útoku těchto šest a ještě dalších čtyř celých sedmi desetin takových lodí. Teprve potom pro nás bude znamenat dlouhodobé přetížení nějaké vážné nebezpečí."

„To je všechno, co vydržíme? Útok jedenácti takových krabic?"

„Ano, kapitáne. Musíte si uvědomit, že ačkoli je jejich výzbroj na úrovni lodí z raného údobí Federace, destruktivní energie, kterou jsou schopny vyzářit, je více než patnáctkrát větší. Prakticky veškerá energie může napájet pohon i výzbroj, zatímco u federálních lodí se pro zbraně odváděl jen malý zlomek. Mnohem větší podíl se využíval pro udržování potřebného životního prostředí pro posádku. Zdá se, že tyto lodě kromě konstantní rotace vůbec ani neudrží umělou gravitaci."

„Díky, že jste mi osvěžil moje historické znalosti, pane Spocku," řekl Kirk s drobným úsměvem a znovu se s velitelským křeslem otočil proti hlavní obrazovce.

„Pane Woido," poručil mohutnému svalnatému kormidelníku ze 'třetí směny, „sledujte je i nadále - ale držte nás bezpečně mimo dosah jejich senzorů."

„Ano, kapitáne," odpověděl Woida překvapivě jemným hlasem na chlapa jeho postavy. „A kdyby se rozdělily?"

„Pokud nedostanete jiný rozkaz, leťte za lodí uprostřed formace. Za tou, kterou ostatní zjevně ochraňují."

Woida kývl na souhlas a ještě více se předklonil nad Ovládacím pultem, až jej téměř skryl před Kirkovým pohledem.

„Kapitáne Kirku?" ozval se za ním hlas, který se slil se zasyčením dveří turbovýtahu.

„Ano, doktore Crandalle?" řekl Kirk, aniž by odtrhl oči od obrazovky.

„Co dělají ty nové lodě? Zasluchl jsem, jak vás volali t můstek."

Kirk máchl rukou směrem k obrazovce. „Dalších pět lodí," řekl. „Setkaly se před několika minutami a radily s tou první. Nyní přesně sledují tutéž dráhu, po níž odlétla ta, která nás napadla."

„Rozumím. A jakou akci plánujete?"

„Zatím budeme dělat totéž, co dosud. Vyčkávat a pozorovat."

„Jak dlouho?"

„V tuto chvíli ještě nebylo uděláno žádné rozhodnutí."

„A když zjistí přítomnost Enterprise?"

„Nezjistí, doktore, pokud to nebudeme chtít."

„Jak si tím můžete být tak ...?" začal Crandall, avšak Spock jej přerušil uprostřed věty.

„Další loď, kapitáne," ohlásil a udal souřadnice její polohy. „Tahle se liší."

„Dokonalejší?"

„Zdá se, že její konstruktéři byli zhruba na stejné technické úrovni. Letí druhou nadsvětelnou." Spock se odmlčel a počkal si na další údaje. „Antihmotové motory a podobná výzbroj. Šest živých bytostí na palubě, nikoli pět."

„Promítněte novou loď na obrazovku, pane Woido, v maximálním zvětšení."

„Ano, pane."

Ve víru světél zmizelo šest teček a nahradil je obrázek sedmé, o nic větší.

„Poručíku Grangere, nějaké hyperprostorové rádiové spojení?"

„Žádné, pane. Tahle je zavřená do ulity stejně jako těch šest."

„Také má zapjaté senzory, ale to je všechno. Dosah jejich přístrojů se zdá mírně kratší."

„Chce se s nimi setkat?"

„Nezdá se. Ovšem při svém současném kursu se dostane do dosahu senzorů těch šesti už za dvě celé pět desetin minuty."

Kirk se pohodlně usadil ve velitelském křesle, aby vyčkal, a prsty lehce bubnoval na opěradlo. Crandall se opíral o zábradlí po jedné straně a také sledoval dění, nic nekomentoval ani nekladl další otázky.

„Jestli budete potřebovat motory," doneslo se k nim charakteristické Scottovo vrčivé er, „jsem v dispečinku."

„Díky za oznámení, pane Scotte. Stačí, když budete udržovat mašinky jako obvykle v prvotřídní formě."

„Jo, kapitáne, všechny systémy můžou ject naplno a možná kapánek přes, jestli to budete potřebovat."

Okamžik nato znovu zasyčel turbovýtah a vynořil se zakaboněný doktor Leonard McCoy. Vypadal ještě rozčuchanější než obvykle. Zastavil se u zábradlí na opačné straně plošiny, než stál doktor Crandall. Očima přeskakoval z Kirka na Spocka a zase nazpátek, nakonec mu však ulpěly na obrazovce. „To je ta, která na nás zaútočila?" zeptal se po chvíli.

„Ne, Kostro," odvětil Kirk stále sledující obrazovku. „Ta a pět dalších nejsou na obrazovce. Tuhle jsme právě objevili. Mohla by patřit nějaké úplně jiné straně."

„Doufejme. A taky doufejme, že tahle nám dá příležitost, abychom se dorozuměli, dříve než zahájí palbu."

„S tím bych moc nepočítal," řekl Kirk. „Tahle je podle pana Spocka přinejmenším stejně po zuby ozbrojená jako ty ostatní a nese i stejně silný štít."

„Šestka zjistila, že na scénu přibyl vetřelec, kapitáne," ohlásil Spock.

Kirk přestal bubnovat prsty a napřimil se v křesle. „Co dělají?"

„První loď, která to objevila, odvysílala hyperprostorovou relaci zjevně totožnou s tou, kterou poslali nám hned na začátku."

„Takže to přece jen je jakýsi identifikační kód nebo poznávací heslo. Druhá loď odpověděla?"

„Ne, kapitáne. Očividně relaci nezachytila."

„A co ostatní?"

„Zdá se, že ano." Spock se odmlčel a zdánlivě nezúčastněně studoval přístroje. „První loď nyní vyslala výtrysk hyperprostorové energie podobný tomu, který vypustila ta, co na nás zaútočila, jen o deset milisekund kratší. A všech šest změnilo kurs směrem k nové lodi, která už zjevně objevila alespoň jednu z nich. Také odvysílala cosi, co vypadá na identifikační kód. Měl však úplně jinou podobu a ozval se na jiné frekvenci."

„Těch šest odpovědělo?"

„Ne, kapitáne. A teď i nová loď vypustila výtrysk hyperprostorové energie v trvání sedmdesáti devíti milisekund."

„Přiblížte se k nim, pane Woido," náhle poručil Kirk. „Tak, jak je možné, aniž bychom se dostali do dosahu jejich senzorů."

„Ano, pane," okamžitě odpověděl kormidelník a už mu prsty kmitaly po ovládacím panelu, který měl před sebou.

Nová loď se stále nacházela uprostřed obrazovky. Kirk postřehl, že jedna z těch šesti se už objevila v pravém horním kvadrantu a pak i další v levém dolním.

„Všechny lasery na pěti lodích z těch šesti se připravují k palbě, kapitáne," řekl Spock. „S výjimkou plavidla, které se nachází uprostřed formace, se ostatní patrně chystají k útoku."

„Takže skutečně patří k různým stranám," pronesl Kirk, jako by uvažoval nahlas.

„Zcela zjevně," řekl McCoy a přiblížil se k velitelskému křeslu. „Neuděláš s tím něco, Jime?"

„Chtěl bys zasáhnout ve prospěch té nové lodi? Abychom zahájili palbu na těch šest?"

„Jestli to je jediný způsob, jak jí pomoci, pak ano!"

Kirk s očima stále upřenýma na obrazovku potřásl hlavou. „Nepřipadá mi prozíravé zaplést se do místní války hned první den pobytu v cizích končinách, Kostro. Kromě toho protože jsme se nedokázali spojit s žádnou stranou, nevíme, na kterou se postavit - pokud na nějakou."

McCoy se zamračil ještě temněji.

„Víme, která strana nás bez varování přepadla, Jime!" řekl a rozčileně zamával rukou. „Jaké k čertu potřebuješ další důkazy?"

„Nemůžeme si být jistí, že by ta druhá loď neudělala totéž."

„Lasery nového plavidla se rovněž připravují k palbě," ohlásil Spock.

Na obrazovce nyní bylo vidět čtyři lodi ze šesti, přibližovaly se k té cizí. O chvíli později vesmír překřížily ohnivé paprsky. Vyšlehy stejnou silou jako ten, který se zabořil do ochranných štítů Enterprise před šestatřiceti hodinami.

Jenže tentokrát byl výsledek jiný. Neuplynulo ani několik sekund a štíty tří lodí včetně vetřelce se rozzářily všemi spektrálními barvami, jež pak přešly do ultrafialové části spektra a náhle se zhroutily. Jakmile selhaly štíty, o osudu lodí bylo rozhodnuto. Trvalo to dokonce ještě kratší dobu než zničení ochranných štítů. Lodní trupy se rozpálily do ruda a napůl se roztavily, pohonná jednotky vysadily a vraky pokračovaly v letu jen setrvačností. Zbývající čtyři se víc nepřiblížily, ani aby zkázu dokončily, ani se nepokusily zachránit někoho ze spřátelených plavidel. Namísto toho tři,

kteřé se podílely na útoku, se okamžitě stáhly a opět utvořily kolem čtvrté ochrannou formaci.

„Přežil někdo, pane Spocku?“ vyhrkl Kirk otázku. „Čtyři ze šesti živých bytostí na nové lodi, kapitáne. Ale udrží se naživu už jen čtyřicet devět sekund. Ve všech třech poškozených lodích je spuštěna autodestrukční sekvence, kterou jsme pozorovali už v té, která nás napadla.“ Kirk pevně sevřel prsty opěradlo velitelského křesla.

„Pane Woido, zamířte k nim nejvyšší nadsvětelnou! Přenosová místnost, připravte se zaměřit všechny, kteří jsou ještě naživu! Jednotka zvláštního nasazení, soustředte se na přenosovou místnost! Až nebo jestli budou zachráněni přeneseni na palubu, buďte připraveni na všechny eventuality!“

Hvězdné pole se proměnilo v duhu, aby je počítač okamžitě, i když trochu pokřivené, na obrazovku vrátil. Enterprise dosáhla v rekordním čase osmé nadsvětelné a zničená loď se jim prudce rozrůstala před očima.

Ještě než Kirk stačil dokončit povely, McCoy už vystřelil z můstku jako šipka. „Až je přeneseme, budou potřebovat lékařské ošetření, a ne nějaké zatracené policajty!“ brumlal si vztekle, ale dost nahlas, aby ho každý na můstku zaslechl.

„Blížíme se k dosahu přenosového paprsku, kapitáne,“ řekl Spock. „První detonace antihmoty nastane za dvacet šest sekund.“

„Přejít na podsvětelnou, pane Woido! Vypnout ochranné štíty pro přenosový paprsek!“

„Štíty vypnuty!“ okamžitě odpověděl Woida a ve stejném okamžiku se hvězdné pole na obrazovce téměř zastavilo.

„Přenosový paprsek zaměřen!“ ozval se hlas z přenosové místnosti o dvě sekundy později.

Potom se na deset zničujících sekund rozprostřelo na můstku hrobové ticho, které narušoval jen Spockův odpočet nevyhnutelně se blížící exploze.

Když ohlásil osm, z přenosové místnosti se rozlehlo triumfálně: „Máme je!“

„Nejvyšší nadsvětelnou! Zvednout štíty! Přenosová místnost, neberte je na palubu. Držte je v tranzitu, dokud nedostanete další rozkazy.“

Zničená loď zmizela za zádi a současně se slovem nula vykvetla ve vesmíru malá nova. O několik sekund později se k ní přidaly další dvě. Žily krátce a žhavě a svou smrtící energií vychrlily do míst, kudy před zlomkem chvíle prolétala Enterprise.

„Pane Woido, zbrzdit na šestou nadsvětelnou. Odleťte až na samou hranici dosahu senzorů a tuto vzdálenost udržujte. Sledujte čtyři zbylé lodi stejně jako předtím. Pane Spocku, zachránila se loď, která na nás původně zaútočila?“

„Ne, kapitáne,“ ohlásil Spock. „Byla zasažena první.“

„No dobře.“ Kirk náhle vstal. „Pane Tanako, předávám vám velení. Jestliže se lodě rozdělí, sledujte tu, která se zdá být ochraňovaná. O všem neobvyklém mě informujte.“

„Ano, pane.“ Jakmile Kirk poodstoupil od křesla, Tanaka do něho vklouzl s očima upřenými na obrazovku.

„Pane Spocku,“ řekl Kirk, „pojďme do přenosové místnosti. Rád bych se podíval, co máme na palubě.“

Kupodivu Spock ihned neodpověděl. Namísto toho se ještě po několik chvil skláněl nad přístroji a vyvolával si nové informace. Konečně beze slova pokývl na poručíka Jamesona, vědeckého důstojníka ze třetí směny, popadl svůj analyzátor, přehodil si popruh přes rameno a spěchal za Kirkem k turbovýtahu.

„Doporučoval bych v jednání s bytostmi, které jsme zachránili a přepravili na palubu, nejvyšší opatrnost, kapitáne,“ řekl vědecký důstojník, když se za nimi zavřely dveře turbovýtahu.

„Máte nějaké nové informace, Spocku?“

„Právě jsem si ověřil, že jisté pozoruhodné údaje senzorů nelhaly. Kabiny posádek na všech třech lodích přežily bitvu nedotčeny. Všechny živé bytosti zemřely až po skončení boje.“

Dveře se otevřely. Kirk se zamračil, oba vystoupili do chodby vedoucí k přenosové místnosti.

„To myslíte vážně?“

„Ano, Jime, jsem si tím jistý,“ pronesl hlasem stejně vyrovnaným jako vždy, avšak o odstín méně formálním.

„A na všech třech lodích to bylo stejné?“

„Přesně tak. Jediný rozdíl byl v tom, že na osamělé lodi přežily útok jen čtyři bytosti.“

„Jenže vaše přístroje vám nedokáží určit, jak těch dvanáct vlastně zemřelo?“

„Jen tolik, že zahynuli pozoruhodně rychle. Údaje o životních funkcích zmizely v průběhu několika milisekund. Dokonce ani násilná smrt normálně neprobíhá tak rychle.“

Mezitím dospěli do přenosové místnosti. Scotty sem už doběhl z motorové sekce a obsluhoval řízení. Jednotka zvláštního nasazení vedená poručíkem Ingridou Tomsonovou stála čelem k přenosové plošině s phasery v rukou. McCoy, dvě zdravotní sestry a několik sanitářů s nosítky za nimi. Lékař vypadal na první pohled nešťastně, neboť nestál v první řadě společně se svým personálem.

„Jime!“ zavrčel, „po tom, co se stalo s jejich lodí, ti lidé přece nebudou pro nikoho představovat žádnou hrozbu! A tihle zatracení policajti. . .“

„Spocku, povězte doktoru McCoyovi a všem ostatním, co jste řekl mně,“ požádal Kirk a přesunul se tak, že stál po boku Scottymu u ovládání. Spock mezitím oznámil, co odhalil.

Když skončil, Kirk řekl: „Takže vidíte, pánové, tohle nejsou obyčejní trosečníci, velice mírně řečeno. Vůbec netušíme, co si přenášíme na palubu. A bylo by obezřelé, kdybychom nezapomínali, že poškozené lodě přivedly všechny své zásoby antihmotového paliva k explozi úmyslně. A nejen to. I jak se chovala loď, která na nás prvně zaútočila, když pochopila, že nás běžnými prostředky nezničí. Ať už jsou tihle tvorové cokoli nebo kdokoli, zdá se, že ničení - včetně sebezničení - mají všichni hluboko v krvi.“

McCoy, ačkoli se nepřestal skepticky mračit, přiměl sestry a sanitáře, aby ustoupili dál od příslušníků oddílu zvláštního nasazení.

„Tak dobře, pane Scotte,“ řekl Kirk, „podejte nám sem jednoho. Policie, phasery nastavit na omráčení a neváhejte je

použít."

„Číslo jedna je na cestě, kapitáne," řekl Scott, zatímco klouzal s ovládáním zhmotňování pomaloučku dolů. „Dorazí na přenosovou jednotku číslo šest, dozadu."

Všechny oči vyjma Spockových se rázem obrátily k označenému přenosovému boxu a o okamžik později začala očekávaná mihotavá silueta nabývat pevných tvarů. Spock registroval přenos jen periferním viděním, pozornost zaměřoval k analyzátoru.

„I kdyby to byl sám ďábel," prohlásil McCoy, když mihotavá silueta dostala konečnou podobu, „leží jako prkno a pravděpodobně je v bezvědomí."

Tvor měl skutečně podobu humanoida, zabíral celý přenosový box a ještě kus přesahoval.

„Ale i tak se držte zpátky, doktore," řekl Kirk, „pro všechny případy."

Mihotání pozvolna ustalo a v boxu leželo tělo prvního z mimozemšťanů. McCoy měl pravdu, byl v bezvědomí. Byl to skutečně humanoid, pravděpodobně muž, velice silný a svalnatý, zcela holohlavý a bledý jako někdo, kdo prožil celý život v temnotě. Od hlavy až k patě měřil sotva pět stop a oděný byl v bezvýrazném šedohnědém praktickém overalu s krátkými rukávy a asi půltuctem objemných kapes. Nikde neměl nic, co by připomínalo zbraň. Z řezné rány na holé hlavě mu prýštila krev stejně červená jako lidská.

McCoy vyrazil vpřed, ale Tomsonová mu zastoupila cestu.

„Reems, Creightonová, zkontrolujte, jestli nemá zbraň," ostře poručila a dva příslušníci z jednotky zvláštního nasazení vyrazili vpřed jako šipky. Reems zasunul zbraň do pouzdra a cizince prohledal, zatímco Creightonová se tyčila nad ním a mířila phaserem na ležící postavu.

„To je šílenství, Jime!" protestoval McCoy. „Zcela zjevně potřebuje lékařské ošetření!"

„Není ozbrojený, pane," hlásil stručně policista. Napřímil se a vyňal phaser z pouzdra.

„Tak dobře, Kostro, je tvůj. Ale policie zůstane u toho. Poručíku Tomsonová, pošlete jednoho strážce s doktorem McCoyem. Ať neváhá cizince omráčit při prvním náznaku náhlého pohybu. Jasně?"

„Jasně, pane," souhlasila a kývla na muže, který cizince prohledával. „Zůstaňte s nimi, pane Reemsi. Slyšel jste kapitána?"

„Ano, pane."

McCoy znovu podrážděně potřásl hlavou, hnál se vpřed a popoháněl ke spěchu jednu ze sester, brunetu s olivově zbarvenou pletí jménem Garciová. Když však přelétl lékařským analyzátozem cizincovo tělo, vrásky se mu na čele trochu vyhladily.

„Těžko říct, když neznáme, jak tihle lidé vypadají normálně, ale zranění se nezdají příliš vážná. A protože má červenou krev a jenom jedno srdce, je nejspíš více člověkem než někteří z nás."

McCoy se napřímil a gestem vyzval dva ze sanitářů, aby mimozemšťana položili na nosítka. Jeden z nich, zatímco pomáhal tělo přesunovat, se tázavě zadíval na Kirka. Když kapitán přikývl, sanitář zapjal bezpečnostní příchytky pevně přes hrudník a přes nohy. McCoy jen znovu potřásl hlavou, sice nic neřekl, ale jasně dával najevo svou netrpělivost.

Když měli sanitáři mimozemšťana pevně připoutaného, lehce zvedli nosítka a přeběhli přes přenosovou plošinu. Zamířili se schodů dolů. Sestra Garciová doprovázela nosítka z jedné strany, zatímco z druhé, poněkud s odstupem, podporučík Reems, příslušník oddílu zvláštního nasazení. Zbytek jednotky a McCoyovi lidé poodstoupili, aby nosítkům uvolnili cestu ke dveřím do chodby. Spock se stále věnoval pouze svému analyzátoru a držel přístroj zaměřený na mimozemšťana.

„Dobře, Jime, a co další?" naléhal McCoy podrážděně.

„Jakmile . . ." začal Kirk, avšak přerušil ho náhlý sípavý a hvízdavý zvuk z nosítek.

Oba sanitáři se okamžitě zastavili. Reems ukročil stranou a zamířil phaser na cizince. Sestra Garciová mu lehce položila ruku na rameno a zahleděla se na něj. Doufala, že její dotek a výraz tváře bude spíš konejšivý než hrozivý.

Po několik sekund se ozývalo jen mimozemšťanovo dýchání. Znělo teď už pouze jako lehké skřípání, ne tak hvízdavě jako při prvním nádechu. Všechny pohledy v přenosové místnosti směřovaly k němu. Dokonce i Spock na okamžik zvedl oči od analyzátoru.

Pak mimozemšťan otevřel oči, tak prudce, jako by to byly závěrky u dvou fotoaparátů. Měl je tak zelené, že téměř fluoreskovaly. Na zlomek vteřiny hleděl nevidomě přímo do stropu. Panenky měl drobné jako špendlíkové hlavičky. Jakmile však jeho pohled zachytil tmavé rysy sestry Garciové a její lesklé černé vlasy, okamžitě se mu rozšířily. Kdyby to byl člověk, muselo by se říct, že čirou hrůzou.

V následující chvíli kmital pohledem ze strany na stranu a krátce ulpěl na všech tvářích v místnosti. Ústa, vypadající jako by je do obličejce prořízl, se trochu pootevřela, právě jen tolik, aby odhalila téměř lidské zuby. Nato cizinec oči i ústa prudce zavřel a celé tělo mu ztuhlo, až se nosítka otřásla.

Sestra Garciová znovu bezděky natáhla ruku a tentokrát jí spočinula na mimozemšťanově hrudníku.

„Nebojte se, budete v pořádku," pronesla měkce, avšak její dotek jako by u cizince vyvolal křeč. Sanitákům se nosítka téměř vytrhla z rukou.

Sestra stáhla ruku zpět, obrátila se a vrhla bezmocný pohled po McCoyovi. Ve stejném okamžiku mimozemšťanovy křeče pominuly a zůstal nehybně, spíše ztuhle ležet, jako by měl všechny svaly napjaté k prasknutí. Ještě trochu víc a začaly by na něm praskat šlachy a lámaly by se mu kosti. Jedinými zvuky bylo cizincovo skřípění zubů a úlevný povzdech jednoho ze sanitářů, když si přehmátl na držadle nosítek a vysoukal se dveřmi do chodby.

„Povídal jsem vám . . ." spustil McCoy, avšak jeho protesty rázně ukončilo Spockovo vyštěknutí.

„Odhodte nosítka! Všichni zpátky, okamžitě!"

SEDMÁ KAPITOLA

Sanitáři, vyděšení silou Vulkancova výkřiku, zareagovali okamžitě a upustili nosítka na zem, ačkoli byli vycvičení, aby je pokládali zvolna.

O zlomek chvíle později, když se sanitáři a podporučík Reems vrhli nazpět do přenosové místnosti, chodbu ozářil oslepující, téměř tichý záblesk a žhoucí vlna se opřela do stěn.

Upřímná starost sestry Garciové o mimozemšťana způsobila, že zareagovala pomaleji než sanitáři. Když se záblesklo, stála ve dveřích a obracela se, aby vyběhla za nimi. V náhlém tichu se jí ještě podařilo udělat první krok, avšak ohnivá výheň, kterou exploze rozpoutala, jí zasáhla pravou paži a rameno obrácené do chodby.

Vzápětí záře pohasla a kolem ní vybuchla směsice hlasů. Zůstala stát přesně ve dveřích přenosové místnosti. Pokusila se pohnout paží, ale pohyb přivedl ochromené nervy k palčivému životu. Vydechla bolestí.

Náhle ji celou zaléval studený pot probuzený šokem a místnost se jí v oslňujícím víru zatočila před očima. V bezvědomí se zhroutila na podlahu.

Doktor McCoy sledoval, jak její paže ztrácí barvu a okamžitě na ní naskakují puchýře. Obrátil se na druhý pár sanitářů. „Dopravte ji na chirurgii, okamžitě!”

Když sanitáři na zlomek chvíle zaváhali s pohledy upřenými do ohořelé chodby, kterou by museli proběhnout, McCoy jim vytrhl nosítka z rukou a hodil je na podlahu vedle sestry Garciové. Zasunul pod ni ruce a opatrně ji na ně položil. Mezitím se už oba sanitáři vzpamatovali, popadli nosítka a proběhli s nimi chodbou kolem pozůstatků mimozemšťana, který se prakticky proměnil v páry. McCoy věnoval Kirkovi tichý pohled a rozběhl se za nimi.

„Dobře, že vás napadlo, co bude následovat, pane Spocku,” řekl Kirk s pohledem na Spockův analyzátor, „jenže máte nějaký návrh, jak zabránit, aby se to neopakovalo, až přeneseme na palubu další?”

„Jedině tak, že je budeme udržovat v bezvědomí, kapitáne, aby to zařízení nedokázali aktivovat. Přitom se je můžeme pokusit lokalizovat a zneškodnit.”

„Vy tedy víte, co se stalo?”

„Vím jen tolik, že se objevil puls elektromagnetického záření následovaný mohutným energetickým výbojem z přístroje ukrytého kdesi v těle té bytosti. Proces probíhal podle několika charakteristik, podobně jako kumulování energie předcházející palbě jejich lodních laserů.”

„Aspoň že jsou důslední,” potřásl Kirk zachmuřeně hlavou.

O několik minut později přenosové zařízení zhmotnilo dalšího mimozemšťana. Podobně jako první byl v bezvědomí, ale přesto okamžitě dostal zásah z phaseru, který jej odeslal ještě hlouběji do temnot.

I tenhle byl podsaditý, plešatý a nebýt zelených očí se širokými panenkami, mohl by ho kdokoli považovat ze podivně vyhlížejícího člověka.

„Neustále monitorujte jeho životní funkce,” varoval Kirk, zatímco mimozemšťana přemísťovali na druhá nosítka. „A vězte analyzátoru, ne tomu, jak vypadá nebo jak se chová. Jakmile údaje začnou naznačovat, že by se mohl probrat z bezvědomí, ochromte ho znovu. Nyní ho dopravte rychle do nemocnice a vyzkoumejte, jak mu znemožnit, aby se proměnil v páry - a aby spálil nás!”

Trojrozměrný počítačem zpracovaný obraz na diagnostické obrazovce ukázal, že mimozemšťan je skutečně podobný člověku, jak to tvrdily údaje analyzátoru. Srdce mělo podivný zvonovitý tvar a hrudní koš pokračoval i přes svalnaté břicho, avšak skutečně podstatné anatomické rozdíly neexistovaly. Krev s barvivem založeným rovněž na centrálním atomu železa se podobala krvi lidské, nicméně ne natolik, aby dovolovala transfúzi. Měl nižší tělesnou teplotu, jen třicet dva a tři čtvrtiny stupně, takže jeho pokožka v člověku probouzela nepříjemný dojem, že sáhl na hada. Dojem ovšem docela ladil s pokožkou bez vlasů a chlupů a štěrbinovitými ústy.

Největší rozdíl nebyl anatomický, ale umělý, jak ostatně očekávali. Hluboko v hrudní dutině, doslova pod srdcem, měl uložený malý všesměrový laserový zářič. Uprostřed přístroje se nacházel téměř neviditelný detonátor, jehož podstatu odhalil Spockův analyzátor. Byl to radiopřijímač. Když se aktivoval, spustil zároveň i laser. Ovšem ani s dosavadními znalostmi poskytovanými přístroji o mimozemšťanově anatomii a metabolismu, nebylo prakticky možné mu laser z těla vyjmout chirurgicky. Navíc neměli ponětí, jak s ním zacházet, aby nespustil. A zneškodnit jej na dálku, aniž by aktivovali detonátor, se zdálo stejně obtížné.

Nakonec ovšem doktor Rajanih, ředitel lodní stomatologické jednotky, objevil to, co všichni ostatní přehlédli. Co na první pohled vypadalo jako tucet plomb, se ukázalo jako vysílač nepatrných rozměrů pracující v mnoha ohledech stejným způsobem, jakým zacházeli s kyanidovými vložkami v zubech fanatičtí pozemští špióni před dávnými časy. Mimozemšťanovi stačilo určitým způsobem stisknout zuby, aby se odlomila pečeť a jeho sliny, dokonce ještě kyselejší než lidské, začaly fungovat jako elektrolyt. Uvedly do chodu nepatrnou baterii, která aktivovala vysílač, do té doby zcela netknutý a nezjistitelný. Celý proces trval kratší dobu než jednu sekundu: sliny pronikly k mikroskopické baterii, ta dostala krátký elektrický impuls, který jí umožnil vyslat mikrovlnný puls s krátkým dosahem, jenž spustil detonátor uložený pod mimozemšťanovým srdcem.

Jakmile mu vyňali vysílač ze zubů a přenesli jej do jiné části lodi, kde byl dokonale odstíněn, zanalyzovali vysílač samotný i pulsy, které vydával. S těmito vědomostmi pak už snadno dokázali zneškodnit přijímač, takže laser se nedal odpálit ani úmyslně, ani náhodou, vinou mnoha nejrůznějších energetických polí, než prostupovala každý kubický centimetr Enterprise stejně jako každé jiné kosmické lodi v provozu.

Když se jim podařilo mimozemšťana, nacházejícího se stále ještě v bezvědomí, odzbrojit, Kirk se na cestě do přenosové místnosti na okamžik zastavil v chirurgickém stanu. Viděl, že McCoy právě končí operaci ramena a paže sestry Garciové.

„Bude zas v pořádku, Kostro?” zeptal se.

McCoy si zhluboka a úlevně oddechl. Vytáhl ruce z operačního přístroje, sňal si přilbu s optikou a odstoupil od operačního stolu.

„Zatím to vypadá dobře," řekl. Odmlčel se a vrátil se pohledem k operačnímu stolu a k přístroji, soustavě mikromanipulátorů a příslušné optiky, který právě odložil. „Víš, Jime, musím se tu a tam hodně přemáhat, abych v sobě překonal toho maloměstského doktora, který nevěří žádným novotám. Jenže tu a tam musím připustit, že jsem zatraceně rád, když pár takových věcí mám."

„Nakonec ale stejně záleží na rukou, které je ovládají," tiše pronesl Kirk. „Dobrá práce, jako obvykle."

Slabý nakyslý úsměv přelétl v McCoyově tváři, stále ještě vyjadřující napětí a únavu. „Díky, Jime. A díky za to, že mi neříkáš já jsem tě varoval. Vy dva, ty a ten rarach se zelenou krví."

„Jsou chvíle, kdy taková slova nejsou ani vhodná, ani logická, Kostro. Tohle je jedna z nich. Jestli tě to zajímá, mezitím jsme se podívali našim přátelům na zoubek a zjistili, jak je odzbrojit."

„Myslíš ty chodící plamenomety?" McCoy tázavě pozvedl obočí a část únavy jako by se mu z tváře odplavila.

„Přesně ty. Přenesli jsme na palubu druhého a teď, když jsme ho zneškodnili, přitáhneme si ty zbylé dva." Zatímco společně kráčeli nazpět do přenosové místnosti, Kirk McCoye informoval o událostech poslední hodiny.

Doktor jen potřásl hlavou. „Co jsou to za lidi, když můžou dělat něco takového?" zeptal se nevěřicně, když Kirk skončil.

„Zoufalí či fanatičtí anebo obojí," odvětil Kirk. A potichu dodal: „Litě to přece v takové či onaké podobě dělali po celá tisíciletí. Nezapomínej, odkud pochází slovo ‚kamikaze'."

McCoy si povzddechl. „Já vím, Jime. Tu a tam se snažím zapomenout, jak šílené kapitoly obsahuje naše historie, ale znovu a znovu se mi vrací. A pokaždé mi připadají nepochopitelné."

„Snad těžko přijatelné, Kostro, ale ne nepochopitelné," řekl Kirk. A navázal dříve, než mohl McCoy protestovat: „Teď se podíváme, jestli nemůžeme vyzkoumat, co přimělo tyhle lidi k takovému kroku. Když už víme, jak je udržet naživu dost dlouho, abychom jim mohli položit pár otázek, možná že dokonce máme naději dostat na ně odpovědi."

O patnáct hodin později se dobře vyspalý Kirk, Spock, McCoy, sestra Chapelová, Rajanih a doktor Crandall společně s Tomsonovou, Reemsem a Creightonovou z jednotky zvláštního nasazení sešli v největší vyšetřovně lodní nemocnice a vyčkávali, až procitne první ze tří mimozemšťanů, kteří přežili. Elastické popruhy jej pevně poutaly k polstrovanému stolu, jehož přední polovina byla zvednutá, aby cizinec napůl seděl a viděl do tváří těm, kteří jej zajali. Univerzální tlumočnický propojený přímo na hlavní počítač zachytí každý zvuk, který vypustí z úst, stejně jako monitor bude mapovat děje v jeho nervových buňkách. Za těchto podmínek, když bude tlumočnický program podpořen veškerou kapacitou počítače, bude komunikace možná za několik minut.

Konečně, téměř po deseti minutách ticha narušovaného jen Crandallovým nervózním přešlapováním, přístroje monitorující mimozemšťanovy životní funkce potvrdily, že je docela při vědomí.

A přece nehnul ani prstem.

„Myslíš, že si hraje na mrtvého, Kostro?" zeptal se Kirk měkce.

Odpověď však nedostal od McCoye, ale přímo od mimozemšťana. Když se ozval Kirkův hlas, celý ztuhl, avšak oči neotevřel. Namísto toho se chrčivě nadechl, vši silou stiskl zuby a zaskřípal jimi.

Když očekávaná smrt nepřišla, stiskl zuby ještě divočeji, až skřípání zaslechli všichni po celé místnosti.

„Až se konečně rozhodne otevřít oči, ukažte mu, co jste mu vytáhli ze zubu, doktore Rajanihu," řekl Kirk. Snažil se hovořit co nejklidněji, aby cizinec neměl dojem, že je ohrožen.

Skřípání zubů pokračovalo ještě téměř půl minuty, přičemž každou vteřinou se v mimozemšťanově tváři prohlubovala grimasa a všechny svaly po těle se mu napjaly. Nepostihly ho však trhavé křeče, jaké předvedl první tvor.

Náhle, jako by se mu v mozku vypnul hlavní obvod, skřípění ustalo, mimozemšťanovy svaly na těle povolily a zdálo se, že zkolaboval.

Pak stále ještě se zavřenýma očima pomalým pohybem začal zvedat paži až do takové výšky, kam mu to dovolil měkký popruh. Podobně pohnul i druhou rukou a nakonec nohama. Všechno dělal pomalými, plynulými a uvážlivými pohyby. Až za několik sekund bylo zřejmé, podle tichého praskání popruhů, že za ně táhne úžasnou silou.

„Nemáme příliš ostré světlo, Kostro?" zamačkal se náhle Kirk a obrátil se na McCoye. „Mělo nás to napadnout dřív. Ty veliké panenky a úžasná bledost pravděpodobně znamenají, že je zvyklý na podstatně slabší osvětlení než my."

„O osvětlení ses měl starat tehdy, když ses mu pokoušel zabránit, aby ti nevybuhl rovnou do tváře!" odsekl McCoy, ale o okamžik později už z něj oheň vyrchal.

„Máš pravdu, Jime," řekl s omluvným nádechem v hlase. „Sestro Chapelová, snižte intenzitu osvětlení na padesát procent. A také bychom pravděpodobně měli snížit teplotu. Nezapomínejte, že mají tělesnou teplotu o čtyři stupně nižší než my."

„Dobrý nápad," mínil Kirk. „Řekněte oddělení pro životní podmínky, aby snížili teplotu - kolik jsi říkal, Kostro? O čtyři stupně?"

McCoy potřásl hlavou. „Pro začátek by stačily dva nebo tři."

Intenzita osvětlení poklesla. Sestra Chapelová předala pokyn interkomem ze sesterského pracoviště.

Teplota se snížila, ačkoli ne takovou rychlostí jako síla světla. Doktor Crandall, který měl na sobě modrou blůzu s krátkými rukávy, si založil ruce a dlaněmi si třel paže.

Mimozemšťanovy svaly nakonec opět povolily, ruce a nohy se mu svezly na stolní desku. Potom déle než celou minutu se mu pohyboval pouze hrudník, jak rychle a povrchně dýchal.

Konečně se mu víčka rozestoupila a utvořila uzounkou štěrbinu. Kdo se nedíval pozorně, ten o to přišel. Oči pod víčky mu kradmo klouzaly ze strany na stranu. Jinak zůstal naprosto nehybný.

„Implantát, doktore Rajanihu," připomněl Kirk.

Rajanihi, který mimozemšťana zahloubeně sledoval, vrhl omluvný pohled na Kirka a zvedl malou průhlednou krabičku obsahující vysílač. Jemně ji zatřásl, přistoupil blíž k ležící postavě a přidržel mu ji přímo před pootevřenými očima.

Dlouhou chvíli potom ležel mimozemšťan naprosto nehybně, dokonce i oči mu zmrtvěly. Znovu zadržel dech a začal snižovat tepovou frekvenci, která se mu při pohledu na odstraněný vysílač divoce rozběhla.

McCoy poděšený náhle klesajícím tepem se k němu rozběhl, ale po pár krocích se zastavil. „Jestli jsme opomněli ještě jednu věc," řekl a potřásl hlavou, „nějaký organický pojistný systém, který mu umožňuje, aby si jednoduše zastavil srdce, tak teď už je pozdě, abychom proti tomu něco podnikli."

„Řekl bych, že je to prostě jen dokonalé sebeovládání," ozval se Rajanihi. „Podobnými schopnostmi je vybaveno mnoho druhů inteligentních bytostí."

Spock přikývl na souhlas. „Jestli se rozhodl zemřít a je schopen způsobit si smrt tím, že mentálně ovládá automatické tělesné funkce jako je srdeční tep, sotva proti tomu dokážeme něco podniknout."

„Kromě toho, že jej budeme udržovat v bezvědomí tak dlouho, až přijdeme na to, co proti tomu můžeme dělat," řekl Kirk a pokynul jednotce zvláštního nasazení. „Buďte připraveni, kdybych vám dal pokyn."

Avšak zatímco Kirk hovořil, srdeční rytmus se vyrovnal. O chvíli později mimozemšťan otevřel oči, ne tak doširoka jako ten první, ale jako by světla stále ještě zářila příliš silně, než aby mu to bylo příjemné, jen je mhouřil. Pevně se upřely na implantát v ruce doktora Rajanihi. Zatímco si jej prohlížel, pootevřel prakticky neexistující rty a čelist s tváří se mu pohnula nanejvýš lidským způsobem. Bylo jasné, že si smrtící zub ohledává špičkou jazyka.

Zjevně narazil na hladký a pevný povrch, který nahradil poměrně nerovný a křehký uzávěr. Cizinec přestal zub zkoumat a začal si podrobněji prohlížet všechny, kteří ho pozorovali. Jeho oči se nejprve setkaly s Rajanihovými, pak s Kirkovými a nakonec i s pohledy všech ostatních, kteří nad ním stáli. V jeho očích četli spíš než vzpurnost pokus pochopit situaci, ale nenalezli ani žádnou poddajnost. Nic submisivního se v nich nezračilo.

„Ztlumte osvětlení ještě o dvacet procent, Kostro," řekl tiše Kirk a McCoy mu vyhověl.

Jakmile světla pohasla, mimozemšťan pozvedl víčka, a když ubrali ještě dalších pět procent, měl už oči otevřené dokořán.

Upíral je přímo na Kirka, jako by vydedukoval, kdo tu velí. Z jednoduché příčiny: když Kirk promluvil, každý mu okamžitě odpovídal.

„Kdybychom ho dokázali přimět k hovoru, alespoň natolik, aby počítač mohl začít luštit jejich jazyk," ozval se McCoy.

„Podle jeho dosavadního chování," řekl Kirk, „tohle se vůbec nezdá pravděpodobné. Ale i kdybychom jejich jazyk skutečně rozšifrovali, hádám, že bychom se sotva dozvěděli víc než něco jako jméno, hodnost a služební číslo - pokud vůbec tolik."

A měl pravdu. Po téměř půlhodině pokusů, kdy se všichni dokonce i včetně doktora Crandalla pokoušeli jeden po druhém z mimozemšťana vymáčkout slovíčko, nevydal ani hlásku. Zjevně naslouchal velice bedlivě, avšak stejně tak na něm bylo patrné, že nehodlá promluvit jediné slůvko.

Lépe nepořídili ani se zbývajících dvěma za následující dvě hodiny. Probudili je a každého z nich drželi odděleně. Jejich chování bylo jen variací na stejné téma. Oba se pokusili aktivovat odstraněný vysílač a začali předstírat bezvědomí, jakmile jim došlo, že je smrt nevysvobodí. Jeden z nich podle údajů na monitoru skutečně vědomí na krátký okamžik ztratil a zbledl ještě víc, než když bojoval s popruhy. Druhého, který byl o několik palců vyšší než ostatní, zase přepadly nezvládnutelné křeče dokonce ještě krutější než u toho, jehož přenesli na palubu jako prvního. Z pootevřených úst mu unikl sled zvuků připomínajících spíš pohřební nářek než výkřiky nebo nadávky, avšak ani nejdůkladnější počítačové analýzy zvuků v nich nedokázaly objevit nějaký význam či dokonce strukturu. Kvílení stejně náhle ustalo a pak už cizinec jen zarputile mlčel.

Nakonec po druhém dvacetiminutovém sezení s prvním ze tří cizinců Kirk rozkázal, aby se všim skončili, protože už to šlo každému na nervy. Obrátil se k McCoyovi.

„Že ale jsou vytrvalí, co, Kostro?"

„Zdá se, ale kdo může zaručit, že pro nás nemají v záloze ještě pár překvapení?"

„Jasně. Ale bude to muset být opravdu pěkný kousek." Kirk se obrátil na poručíka Tomsonovou od lodní policie. „Poručíku, uvolněte popruhy. Podívejme se, co to udělá."

Zatímco Creightonová s Reemsem drželi phasery připravené k palbě, Tomsonová mimozemšťanovi uvolnila pouta. Sledoval očima každý její pohyb. I poté, co se popruhy zajely nazpět do stolu, zůstal ležet několik sekund bez hnutí. Pak se váhavě posadil zpřímá, natočil a sklouzl ze stolu. Opřel se nohama obutými do vysokých bot o zem, ale přitom se stále přidržoval okraje stolní desky. Potom se pustil a zavrával, jako by měl potíže s udržováním rovnováhy. Stále byl bílý jako stěna. Přeměřil si očima celou skupinku a ulpěl na phaserech v rukou strážce, zjevně pochopil, že to jsou zbraně.

„Odved'te ho do cely pro zadržené," řekl Kirk. „Pak uvolněte ty druhé dva a dejte je k němu. Třeba když přitom nebude nikdo z nás, dají se spolu do řeči."

„Ano, pane," odpověděla Tomsonová. „Reemsi," pokynula podporučíkovi. Uchopil cizince za paži, pevně, avšak ne hrubě.

Mimozemšťan nekladl odpor. Krátce si změnil ruku na své paži, a když ho Reems postrčil kupředu, vykročil.

Došli spolu před kapitána Kirka.

Bez jakéhokoli varování, dokonce bez mrknutí okem, mimozemšťan se náhle vytrhl z Reemsova sevření a vrhl se na Kirka, jemuž ani nedopřál čas, aby zvedl ruku k obraně. Udeřil ho do ramene a nárazem otočil. O zlomek vteřiny později uchopila cizincova krátká, ale silná ruka Kirka ze zadu za krk a předloktí mu zvedlo bradu vzhůru takovou silou, že mu hrozilo okamžitě zlomit vaz.

OSMÁ KAPITOLA

Kirka zachránily jen phasery v rukou zbývajících dvou příslušníků jednotky zvláštního nasazení, jejichž paprsky zasáhly mimozemšťana naplno. Jeden ovšem částečně zachytil i Kirka a přivedl ho na práh bezvědomí. O vteřinu později Tomsonová odtrhla hroutícího se mimozemšťana od kapitána. McCoy se Spockem jej uchopili za ramena a podpírali tak dlouho, dokud se nevzpamatoval.

„Jíme! Jsi v pořádku?“ pronikl Kirkovi do uší McCoyův ochraptělý hlas.

Po chvíli přikývl. „Phaser mi dal co proto, ale to je všechno. Rozhodně tomu dávám přednost před tou druhou možností,“ navázal a stále trochu vrávoravě se obrátil na oba policisty. „Děkuji vám, poručíku Tomsonová a podporučíku Creightonová, za váš rázný zákrok.“

Potom Kirk pohlédl na mimozemšťana, jehož podsadité tělo leželo na podlaze. „Odneste ho do cely,“ poručil a na okamžik se odmlčel, aby překonal další vlnu nevolnosti po zásahu phaserem. „Pak k němu zaveďte jednoho z těch zbývajících - jen jednoho, toho většího. Budeme je pozorovat, odposlouchávat a doufat, že se věci pohnou. Použijte naši největší celu a dohlédněte, co se dá podniknout, dříve než procitnou, aby nevypadala tak úplně jako cela.“

Tomsonová přikývla, společně s Creightonovou a Reemsem cizince zvedli a vynesli ven.

„Jedna věc je jistá,“ prohlásil McCoy, jakmile se za policisty a mimozemšťanem zavřely pojízdné dveře, „nejsou pitomí. Tenhle naslouchal, i když cizímu jazyku vůbec nerozuměl, a už zjistil, kdo nám tady šéfuje.“

Kirk posmutněle přikývl. „Aby věděl, koho má zabít jako prvního.“

„Někde musel začít,“ nabídl svůj názor Crandall. „I to je způsob komunikace.“

Kirk nejprve vzal Crandallova slova jako jeho první pokus o vtip za celé týdny, které strávil na palubě Enterprise, avšak smrtelně vážný výraz Crandallovy tváře ho přesvědčil o opaku.

Dříve než dva z mimozemšťanů umístili společně do cely, přebudovali ji tak, že spíše připomínala vládní salónek. Samozřejmě nikde se nenacházely žádné mříže. Kirk sice pochyboval, že by poměrně příjemné prostředí mohlo udělat na cizince nějaký podstatný dojem, avšak jak řekl velitel jednotky zvláštního nasazení, která rychlé zkrášení prováděla, nemohlo to být na škodu.

Z phaserem způsobeného bezvědomí jako první procitl vyšší cizinec a začal se chvět ještě dříve, než otevřel oči. Jenže potom, jakmile spatřil na protější úzké prýčně v zamaskované cele svého spolubojovníka, třesavka ho okamžitě přešla. Několik sekund ležel nehnutě, jako by se snažil opět získat sebevládu.

Nato začal zkoumat zneškodněný zub, nejprve jazykem a potom důkladněji prstem. Neváhal přejít k protějšímú lůžku a stejně rychle překontroloval zub svého druha. Když se přesvědčil, že i jemu odstranili vložku, na okamžik propadl depresi, ale pak se znovu napřímil, vrátil se na svou palandu, sedl si a vyčkával.

Asi po minutě, jako by ho to napadlo až dodatečně, zase vstal, vyzkoušel dveře a pomalu obešel celou těsnou místnost. Bedlivě přitom prohlížel stěny a pak se zahleděl do průsvitného stropu, jímž prosakovalo do místnosti jediné světlo. Nakonec, zjevně uspokojen, že se nic víc podniknout nedá, znovu usedl a čekal. O pět minut později se probral druhý. Také on téměř okamžitě začal zkoumat zub. A to byla zároveň poslední aktivita, kterou po více než dvanáct následujících hodin některý z nich projevil.

Když jim přinesli jídlo, které syntetizovali na základě McCoyových analýz jejich metabolismu, které pak zpracoval počítač, ani se ho netkli.

Kirka, který je pozoroval na obrazovce v důstojnické kajutě, to nijak viditelně nepřekvapilo. „Když se nemohou zabít jiným způsobem, umoří se hladu,“ řekl s povzdechem McCoyovi, který se díval s ním. „Možná by se pokusili jeden druhého zaškrtit, kdyby nevěděli, že jim v tom zabráníme. Co kdybychom je vyživovali nitrožilně? Dokážeš umíchat něco, co by je udrželo při životě?“

McCoy přikývl. „Asi ano, ale nepočítám, že to k něčemu povede. Tohle jsou příšerně paličatí lidé, Jíme, dokonce ještě paličatější, než takový průměrný velitel kosmické lodi.“

„Ale stejně něco připrav,“ řekl Kirk. Pak s rychlým úsměvem dodal: „A díky za povzbuzení. Kdybys řekl, že jsou paličatější než takový průměrný lodní doktor, možná bych to rovnou zabalil.“

Dlouhou dobu seděl Kirk o samotě a pozoroval je stejně tiše a nehnutě, jako se chovali sami mimozemšťané. Na počátku doufal, že když je nechá spolu o samotě, rozhovoří se v dostatečné míře, aby to stačilo spojeným kapacitám univerzálního tlumočníka a počítače. Tak by se dal připravit první nárys jejich jazyka, který by postačil alespoň k zahájení komunikace. Jenže tohle se zjevně nepovede. Dokonce i překladatelské programy schopné analyzovat děje v nervových buňkách vyžadují pár mluvených slov, aby mohly srovnat zvuky a mozkovou aktivitu. Tihle tvorové nejenže byli schopni spáchat sebevraždu takovým způsobem, aby zároveň způsobili svému předpokládanému nepříteli co největší škody. Navíc jakmile se vzpamatovali z počátečního šoku, že se nemohou zabít, byli fanaticky stoíctí a trpěliví. Jednoduše se rozhodli, že s nepřítelem nenaváží žádný kontakt. Kirk si s každou uplývající minutou stále výrazněji uvědomoval, že z nich nikdy nevyždímá víc než jméno, hodnost a služební číslo. Dokud budou považovat Enterprise za svého nepřítele. . .

Náhle povstal. „Poručíku Tomsonová,“ promluvil do interkomu v důstojnické kajutě, „tady Kirk. Vezměte si tři strážné a počkejte na mne u cel mimozemšťanů. Provedeme je po Enterprise.“

Všem třem nasadili železka a ještě je připoutali k sobě navzájem. Pak je strážní před napřaženými phasery eskortovali nejprve do motorové sekce. Od okamžiku, kdy se podezíravě vynořili z cel, Kirk neustále popisoval všechna místa, jimiž procházeli. Na samém počátku vycházky cizincům kamenné tváře povolily, neboť je vedli zdánlivě nekonečnými chodbami, z nichž mohli alespoň trochu získat dojem o rozlehlosti Enterprise. Avšak jakmile dospěli k turbovýtahu, z obličejů se jim opět vytratil jakýkoli výraz a měli je stejně netečné jako po předcházející tucet hodin ve svých celách.

Z turbovýtahu je vyvedli na hlavní palubu motorové sekce, kde je očekával šéfinženýr Scott. Vrhł sice po Kirkovi

skeptický pohled, avšak pak trojici provedl v zásadě po stejné trase jako jeho zástupce doktora Crandalla, když trávil na palubě své první dny. Podle předpokladů všichni po celou dobu zachovali kamenné tváře. Tvářili se, že jim ovládací panely, opravářské dílny či dokonce pohonné jednotky nestojí za jediný pohled, ale Kirk si byl jist, že si do svých holých lebek pečlivě cpou jeden detail za druhým.

Jen jedenkrát ztratili něco málo ze své vyrovnanosti. A to když jim v monitorovací místnosti předvedli dokonale živý obraz antihmotového srdce Enterprise vybaveného navíc dilithiovými usměrňovači. Avšak ani tehdy se jim přes rty nevydral ani hlásek. Jen se jim rozšířily oči a ten největší z nich mimoděk poodstoupil od pekelné výhně na hlavní obrazovce. Za jedinou sekundu jim už tváře zase pokrýval netečný výraz, jako by pro ně obraz uvolňujících se děsivých sil neznamenal nic víc než pohled na trochu větší plamének svíčky.

O hodinu později je všechny tři přivedli na můstek. Za celou zbývající dobu pak už jejich dokonalou netečnost nic nenarušilo. I tady stejně jako na všech předchozích místech snížili intenzitu světla tak, aby pro ně byla podle McCoyova odhadu snesitelná.

Přes veškerou netečnost dva z nich zavravorali, když je strážní postrčili dolů ze schodů blíže k hlavní obrazovce. Počítačem vykreslené hvězdy vypadaly jako skutečné a pravděpodobně alespoň dvojnásob tak úžasné, než jak je kdokoli z těch cizinců mohl vidět předtím, byť i při rychlosti nižší než nadsvětelné. Čtyři cizí plavidla, která stále sledovali, vypadala jako matné tečky, každá v jedné čtvrtině obrazovky.

„Pane Spocku,” řekl Kirk, „jste připraven spustit jim naši malou estrádu?”

„Zajisté, kapitáne.”

„Výtečně. Tak švihněte do koní!”

Spock jen neznatelně nadvzdvl obočí nad Kirkovým výběrem slov a obrátil se ke stanovišti vědeckého důstojníka.

„Počítači,” poručil, „start.”

Z obrazovky se okamžitě vytratila obloha plná hvězd a nahradil ji obrázek sice rovněž kreslený počítačem, ale zcela odlišný.

Byl to pohled na můstek zachycující kompletně celý interiér včetně personálu i samotných cizinců. Všechny ukazoval na jejich skutečných místech a věrně zobrazoval jejich pohyby.

Po několika sekundách začala kamera stoupat přímo vzhůru od obrazovky směrem ke stropu. Nezastavila se pod ním, pozvolna jí pronikla, jako by byl prostupitelný, ale vnitřek můstku zůstal i potom dokonale viditelný. Zároveň bylo vidět nosníky a kilometry kabelů uložené mezi několika vrstvami, z nichž se horní přepážka skládala, ale ani tohle nijak nezastiňovalo pohled dovnitř.

A kamera stoupala dál, až pronikla vnějším trupem a objevil se celý talíř měřící v průměru sto třicet metrů. Průhledný výřez můstku nyní tvořil jen drobný kotouček uprostřed a lidé uvnitř vypadali jen o málo větší než tečky.

Avšak ani potom kamera nepřestala stoupat a doposud průhledný výřez se zastřel, splynul s ostatním típytícím se kovem trupu. Po další minutě se na obrazovce objevila celá Enterprise včetně primárního talíře, sekundárního trupu a masivních nadsvětelných motorů. Kamera se na celou minutu zastavila, aby cizincům umožnila plně docenit rozměry kosmické lodě. Kirka na okamžik napadlo, aby počítač přiřadil vedle pro srovnání obrázek cizího plavidla, relativně maličkého.

Jenže Spock a počítač se ničím takhle banálním nezdržovali.

Kamera se dala znovu do pohybu, tentokrát elegantně sklouzla dolů na povrch lodi přímo nad můstkem. Trupem však už nepronikla, zpomalila, zastavila se a obrátila dozadu. Nyní hleděla přes celý trup, který se rozkládal ve spodní části obrazovky.

Kirk vzápětí spatřil skutečné záběry, počítačový sestřih záznamu toho, co se Enterprise přihodilo od chvíle, kdy se objevila v téhle oblasti vesmíru. Jednotlivé scény byly dokonale propojeny a podtrženy neustále zabíraným trupem. Spock vypustil jednu jedinou zajímavou epizodu, krátký a neúspěšný průzkum planety, z níž k nim přes radioaktivitou zamořený povrch stoupaly údaje indikující nejen antihmotový energetický zdroj v provozu, ale i formu živé hmoty, kterou nedokázal zařadit ani sám Spock.

Cizinci zírali na záznam nevzrušeně, dokonce i na opakující se obrázky naprosto zpusťovaných planet, ale když se objevila v záběru první loď, ztuhli. A když loď zaútočila, její lasery prořízly prostor mezi plavidly, poděšeně sebou trhli. A stejně tak už nedokázali udržet kamenné tváře, když se ohnivé laserové paprsky dramaticky, avšak neškodně zakously do ochranných štítů Enterprise, avšak loď zůstala zcela nedotčená.

Pak ovšem zase nasadili lhostejné masky až k záznamu vražedných okamžiků, během nichž byly zničeny tři lodě. Po záběru, ukazujícím dvě ze skupiny útočících lodí zasažené a zničené, tři cizinci si poprvé vyměnili letmé pohledy. Kirk si byl jistý, že si navzájem pochmurně blahopřáli. Poněvadž dva ze svých nepřátel strhli pod hladinu s sebou.

Mimozemšťané se okamžitě vrátili pohledy na obrazovku a dále už nedokázali předstírat, že se jich nic z toho netýká. Fiktivní Enterprise vyrazila vpřed osmou nadsvětelnou a cizinci pochopili, že tak vysokou rychlost dosáhnout nedokáží.

Enterprise se téměř zastavila jen několik kilometrů od jejich lodi a vyslala k nim přízračný paprsek, viditelně nikoli laserový. Ve stejném okamžiku kamera přelétla podél paprsku a zůstala pouhých sto metrů od ožehlého a roztaveného povrchu jejich lodě. Během následující sekundy pronikla mocnou tloušťkou jejího trupu, stejně jako trupem Enterprise na počátku představení. Tady ovšem neukazovala všechny detaily jako na plánu, všude panovalo neurčité přítí, v jehož středu se objevila malá kabina pro posádku, jediná součást vnitřního zařízení lodi, které senzory přiřadily skutečné rozměry a tvar. Enterprise se totiž nacházela v dosahu, v němž uměli zmapovat detaily, jen pouhých několik sekund. Uvnitř jedné oddělené části kabiny se objevily čtyři nezřetelné obrazy mimozemšťanů plovoucích nyní v beztlízném prostředí. V druhé části kabiny se sežehlými stěnami plavaly pozůstatky dalších dvou.

Přízračný paprsek - očividně počítačová analogie přenosového paprsku - po několik sekund prostupoval obě

oddělení. Nakonec se zúžil a zaměřil - na čtyři cizince, kteří zůstali naživu. Fiktivní substance paprsku se rozdělila na čtyři samostatné podpaprsky, z nichž každý jako by zkrystalizoval kolem jednoho ze žijících tvorů. Okamžik nato je paprsky kouzelně vynesly z lodi a zavěsily do prázdného prostoru, zjevně chráněné jen paprsky samotnými.

Enterprise stejně jako ve skutečnosti vypálila vpřed, v několika sekundách nabrala nadsvětelnou rychlost a hvězdná obloha se proměnila v duhu. Cizince unášela za sebou, tři lodi za ní rozkvetly do podoby miniaturních nov.

Nakonec se Enterprise vydala za čtyřmi loďmi, které bitvu přežily. Počítač ukázal, jak byli čtyři mimozemšťani nabráni na palubu, přičemž ještě více zdůraznil podobu tažného paprsku.

Od tohoto okamžiku ukazovala obrazovka cizincům z počítačového záznamu přesně to, co se skutečně na palubě přihodilo - jak se jejich spolubojovník zahubil a téměř přitom připravil sestru Garciovou o paži, jak byli tři zbývající postupně přitaženi a udržováni v bezvědomí, dokud je neprozkoumali a dokud jmi ze zubů neodstranili vysílače. Představení skončilo v okamžiku, kdy prvním z trojice dovolili procitnout.

„Velice působivé," řekl Kirk, když pohasl poslední záběr a nahradil jej obraz oblohy přehuštěné hvězdami včetně čtyř teček zbývajících cizích lodí.

Znovu pohlédl na mimozemšťany a překvapilo jej, že tomu, jenž stál vzadu, vytrysklo z očí cosi podezřele připomínající slzy. Čím dál lidštější, napadlo ho. A čím dál méně bezduché automaty, za které se chtěli sami před sebou vydávat.

Jako by chtěl potvrdit Kirkovy dohady, okamžik nato se cizinec, který vypadal, že pláče, náhle obrátil na druhé dva, pokud mu to dovolovaly náramky, jimiž měl připoutanou pravačku k levačce svého souseda.

A začal hovořit. Ozvaly se první artikulované zvuky od chvíle, kdy trojici dopravili paprskem na palubu.

Hlas měl drsný a ostrý, avšak velice zpěvný. Kirkovi připomněl intonaci některých pozemských orientálních jazyků. Cizinec uprostřed, nejvyšší z nich, jenž téměř ztratil sebeovládání, když poprvé procítl, vyštěkl jedinou slabiku a zvedl paži v jasném gestu požadujícím mlčení. Na přesvědčivosti mu však ubrala skutečnost, že měl ruku připoutanou ke svému partnerovi po pravici.

V každém případě první cizinec mluvit neprestal a po chvíli začal volnou rukou gestikulovat. Mával jí proti obrazovce a pak všemi směry, jako by se pokoušel zahrnout celou Enterprise. Prostřední cizinec, snad vůdce oné trojice, jenž se možná snažil zahladit to, co považoval za předchozí ztrátu sebeovládání, znovu opakoval předchozí jednotlivou slabiku a připojil šňůru drsných odsekávaných zvuků.

Potom poprvé promluvil i třetí z nich a ukázal na McCoye, stojícího po boku Spockovi u pracoviště vědeckého důstojníka.

Kirk zamával na strážné, aby ustoupili a sklonili phasery, protože nechtěl, aby se náhlý přívál slov přerušil. Uposlechl i první cizinec jejich pohyb ihned zpozoroval. Prudce zagestikuloval směrem k nim a vytryskl z něj nový proud slov.

Avšak ten uprostřed zůstal stále neoblomný. Znovu tvrdě zopakoval svou slabiku, zavřel ústa a odvrátil se.

„Pane," ozvala se tiše Tomsonová, téměř Kirkovi do ucha, „pan Spock by vám rád něco řekl."

Kirk se rychle rozhlédl a spatřil Spocka, jak se k němu opatrně blíží. Vrhл rychlý pohled na mimozemšťany, pak ustoupil, prošel za velitelským křeslem a po schůdcích nahoru k pracovišti vědeckého důstojníka.

„Ano, pane Spocku?"

„Věřím, že počítač nám bude za chvíli schopen dodat základní překladové schéma," řekl Spock tichým hlasem, nechtěl riskovat, že cizinec vyruší. „Zcela neznámý jazyk obvykle vyžaduje mnohem rozsáhlejší databázi, než jsme doposud získali z jejich řeči, ale zdá se, že jsme spoustu potřebných dat získali v podobě hyperprostorových relací, které tahle loď odvíšlala. Protože relace pravděpodobně obsahují popis cizích lodí, počítač je ze všeho schopen vyvodit další vztahy."

„Výtečně. Ale kdy je za chvíli?"

„Měl byste být schopen vyměnit si základní informace už nyní, kapitáne."

Kirk se obrátil nazpět k cizincům. Nejvyšší stále neústupně mlčel a zbývající dva zjevně spor s ním vzdali. Jeden z nich, ten, jemuž před několika minutami vyhrkly slzy z očí, nyní pohlédl přímo na Kirka. Jenže Kirk si zároveň s nepříjemným pocitem uvědomil, že je to týž, který se pokusil zlomit mu vaz, když pochopil, kdo tu velí. Ten, který se ho pokusil zabít.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Kirk věděl, že je naprosto pošetilé přisuzovat pozemské lidské emoce neznámým humanoidům jen podle výrazu jejich tváří, i když se zdálo, že se úžasně podobají lidským. Ovšem výraz ve tvářích se jim měnil a Kirk to musel brát v úvahu. A postřehl už i jiné významné projevy, v nichž si byli podobní: slzy, chvilkovou paniku, když ti tvorové procítl v naprosto cizím prostředí, stoickou pasivitu a naopak okamžiky, kdy své reakce nedokázali zvládnout - tohle všechno vypadalo, že musí převážet vzájemné odlišnosti.

A nyní už tvář hledící přímo na Kirka neobsahovala ani rezistenci udržovanou po dlouhé hodiny v cele, ani nenávist, která ji na okamžik pokrývala ve chvíli útoku. Oči posazené hlouběji než u většiny lidí byly ještě vlhké nedávnými slzami. Kirkovi už nepřipadalo, že cizincova okrouhlá, pevná čelist ční bojechtivě vpřed, ale když mírně sklonil hlavu, zdálo se, že naopak ustupuje dozadu. Celý cizincův postoj byl teď uvolněnější, vyjadřoval jak vzdor, tak ještě cosi jiného, snad jakousi formu omluvy.

„Nejsme nepřátelé," promluvil Kirk zvolna do překladače. Úmyslně jej držel tak, aby na něj všichni viděli, a pohlížel přitom přímo na cizince.

Na okamžik se rozhostilo ticho, neboť počítač musel provést miliardy potřebných úkonů, aby se podle svých nejistých podkladů pokusil o překlad. Konečně vychrlil proud zvuků, podle Kirkových uší věrnou napodobeninu hlasu

cizinců.

Reakce byla okamžitá.

Nejvyšší mimozemšťan, který před chvílí odmítl se dvěma zbývajícími hovořit, vydal ze sebe zkrácenou verzi téhož ostrého záupně, jako když poprvé procitl. Na okamžik se zdálo, že se zhroutí, a druzí dva ho podepřeli, každý za jedno rameno. Brzy se však vzpamatoval a zopakoval drsnou slabiku, jež byla dosud jediným zvukem, který úmyslně vypustil z úst.

Po další odmlce počítač napodobující lidský mužský hlas přeložil: „Bud' zticha.“

Kirk ignoroval McCoyovo zamumlání: „Tohle jsem ti mohl říct předem, Jime,“ a znovu promluvil do překladače.

„Nemusíte mlčet, nechceme od vás vyzvědět vaše tajemství. Nejsme vaši nepřátelé.“

Počítač poslušně, avšak stále ještě pomalu přeložil. Nejvyšší cizinec na okamžik vypadal, jako by se pokoušel upřesnit si, odkud vlastně zvuk vychází, a vrhnout se proti němu.

Ten, který se pokusil Kirkovi srazit vaz, však jeho odpor ignoroval. Tentokrát už počítač provedl překlad rychleji, ovšem zhruba každé třetí slovo doprovodil jemným příděchem, jímž naznačoval, že je jen jeho dohadem, byť podloženým.

„To, co jste nám ukázali, dokazuje, že nejste našimi nepřáteli,“ začal, ale druhý jej ostře přerušil.

„Nezáleží na tom, že není naším nepřitelem,“ přeložil počítač. „Už skutečnost, že je naše řeč známa komukoli, by mohla vést k našemu zničení!“

„Kdo jsou ti nepřátelé, o kterých mluvíte?“ zeptal se Kirk, když se počítač odmlčel. „To byly jejich lodi, které nejprve zaútočily na naši a pak i na vaši loď?“

„Myslíte si, že to jsou naši přátelé?“ ironicky se zeptal vysoký. Očividně se vzdal pokusu nemluvit. „To nejsou ničí přátelé! Už zničili tisíce planet a budou pokračovat tak dlouho, dokud nějaká planeta na zničení zůstane.“

Kirk se napůl obrátil ke Spockovi a nechal překladač poklesnout. „Předved'te znovu záběry planet, které jsme dosud navštívili,“ řekl tiše.

Spock téměř neznatelně přikývl a sklonil se nad ovládním. Trochu hlasitějším šepotem oslovil počítač a vzhlédl k obrazovce, jakmile se záběry objevily.

Když se na ní ukázal sežehlý povrch první planety, Kirk znovu promluvil do překladače. „Je tohle některá z planet, které zničil váš nepřítel?“

Cizinci mlčky sledovali, jak se na obrazovce postupně objevuje tučet na popel spálených planet. Potom promluvil nejvyšší.

„Tyhle všechny jste nám ukázali už předtím. Nevím, jestli to jsou planety, které jsem spatřil na vlastní oči, ale nesou nepochybné známky po Ničitelích.“

Kirka na okamžik napadlo, že se jim pokusí všechno vysvětlit. Nejenže byly tyhle planety zničené už před desetitisíci let, ale navíc takové dílo zkázy přesahovalo možnosti lodí obou válčících stran. Tohle by ovšem snadno mohlo přivést jeho hosty k závěru, že za všechno je odpovědná nějaká technicky dokonalejší loď - například Enterprise.

„Kolik takových planet se tady nachází?“ zeptal se namísto toho.

„To nikdo neví,“ odpověděl mimozemšťan. „Nevíme o žádné oblasti v téhle části vesmíru, že by ji Ničitelé nenavštívili.“

„Pak ovšem vaše planeta neleží nikde poblíž?“

Tahle otázka způsobila, že se odmlčeli všichni tři cizinci, nejen ten nejvyšší.

„Omlouvám se,“ rychle řekl Kirk. „Uvědomuji si, že se neodvažujete prozradit jakoukoli informaci týkající se polohy vaší planety ze strachu, že by ji mohl nalézt váš nepřítel.“

„Přesně tak,“ řekl nejmenší z nich a dodal omluvně: „Věříme vám, když tvrdíte, že nejste našimi nepřáteli, ale víra nestačí, když se jedná o tak zásadní otázku, jako je tahle.“

„Rozumím,“ odpověděl Kirk. „Poloha vaší planety pro nás není důležitá. Ale můžete nám říct, jak se nazýváte?“

„Jsme Hoshané,“ přeložil odpověď počítač, avšak slovo „Hoshané“ doprovodil příděchem, kterým chtěl vyjádřit, jak ostatně Kirk předpokládal, že je to jen přepis zvuku, který mimozemšťan vydal. Stejně tak by vyzněl v obráceném směru překlad slov „člověk“ nebo „Vulkanec“, popřípadě každé jiné vlastní jméno v překladu do hoshanského jazyka.

„A vy sami? Vaše osobní jména?“

Když si Hoshané vyměnili rychlé pohledy, aniž by odpověděli, Kirk pokračoval: „Já se jmenuji James Kirk. Jak jste už uhodli, velím této lodi. A tohle je,“ ukázal na Spocka, „pan Spock, zástupce velitele.“ Pomalu pokračoval po celém můstku a představoval jednoho po druhém.

Když skončil, promluvil nejvyšší Hoshan. „Můžete nám sejmout pouta, Jamesi Kirku?“ zeptal se a pozvedl zápěstí s řetízky.

Kirk pohlédl na stráž a její phasery, které držela v pohotovosti. Pak přikývl. „Dobře,“ řekl. „Poručíku Tomsonová?“

Velitelka jednotky zvláštního nasazení na okamžik zaváhala, pak stiskla tlačítko na svém příručním ovladači. Když pouta Hoshanům od zápěstí odpadla, rychle je zvedla.

„A teď,“ řekl Kirk, „už nám řeknete, jak se jmenujete, prosím?“

„Já jsem Tarasek,“ řekl nejvyšší. Zdálo se, že počítač doplnil samohlásky do zvuku, který byl naprosto nevyslovitelný. „Byl jsem velitelem lodí, kterou jsme ztratili.“

„Já jsem Radzyk,“ prohlásil druhý, aniž cokoli dodal.

Třetí z nich, který skočil Kirkovi po krku, se mu zadíval do očí. „Jsem Bolduc,“ řekl. „Lituji, že naše předchozí počínání způsobilo vaši posádce zranění, a děkuji vám za laskavé zacházení.“

„Chápeme vaše důvody. V každém případě já jsem vyvážil bez úhony a sestra Garciová, které popálil paži váš společník, když zahynul, se uzdraví.“

Kirk se odmlčel a zvedl oči k hlavní obrazovce, na níž čtyři nepřátelské lodě udržovaly neměnný kurs. Stále letěly po dráze prvního plavidla, s nímž se setkala Enterprise. „Dále, co mi můžete říct o nepřátelích, o nichž jste hovořili?“

„Víme toho o nich velmi málo,“ řekl Bolduc. „Viděli jsme jen jejich lodi a co s nimi provádějí. Jak si můžete domyslet, žádný od nich se nikdy nenechal zajmout živý, dokonce jsme nikdy ani nezískali tělo, abychom je mohli prostudovat. Naše vědomosti se omezují pouze na jejich počínání, které zato známe až příliš dobře. Zavraždili mnoho tisíc našich lidí a vyvraždili by nás všechny, kdybychom jim k tomu dali příležitost.“

„Ale proč? Proč vás chtějí pozabít? Jak začala válka mezi vámi?“

„Dvakrát jste nám ukázali, co provedli Ničitelé s nesčíslným množstvím planet,“ vmísil se Tarasek, „a přesto kladete takovou otázku?“

Jenže, znovu si pomyslel Kirk, tenhle nepřítel neprovedl nic z toho, co až dosud viděli. Ovšem stále se mu nechtělo nalévat čistého vína.

„Chtěl jsem říci jen tolik,“ opravil se, „jak jste se dostali poprvé do kontaktu s Ničiteli?“

„Napadli nás, samozřejmě,“ řekl Tarasek, „stejně jako napadli vás.“

„Nikdy se s vámi nepokusili navázat spojení? S nikým z vás?“

„Jak jste sami viděli, za Ničitele mluví pouze jejich zbraně.“

„Ale vaši lidé se o to snažili?“

„Nemůžu mluvit o prvních dvou lodích, které napadli. Tehdy jsme ovšem nevěděli nic o Ničitelích ani o planetách, které vyhladili, takže první lodě určitě takový pokus udělaly. Pokud ovšem k tomu měly čas. Víme jen tolik, že zmizely. Jejich hyperprostorové majáky, pomocí nichž udržovaly spojení s nejbližší kolonizovanou planetou, prostě přestaly vysílat.“

„Jak jste potom zjistili, že byly napadeny?“

„Jestli vyžadujete žijícího Hoshana, aby to dosvědčil, pak takového nenajdete. V těch dobách jsme stavěli lodě pro výzkum, ne pro válku! Nemohly odolát zbraním Ničitelů. Ty první dvě byly téměř určitě dokonale zničeny, prostě doslova se vypařily. Ovšem kdyby nebyly - kdyby to přežil některý z členů posádky, anebo se uchovála některá z jejich map - dnes už bychom nežili. Už před celými generacemi by našli a zničili naše kolonie i naši domovskou planetu.“

„A potom?“ pobídl ho Kirk, když Tarasek upadl do zamyšleného mlčení.

„A potom,“ pokračoval hlasem, který náhle zněl spíše unaveně než rozzlobeně, ačkoli neutrální překlad přes počítač tuhle změnu nezaznamenal, „napadli naši třetí loď. Tahle ovšem právě udržovala spojení s jednou z kolonizovaných planet ve vzdálenosti více než jeden parsek. Dříve než byla zničena, dokázala předat popis útočníka a všeho, co se dělo až do chvíle, kdy shořela. Vzhled lodí a popis útoku dnes tvoří ústřední součást první výuky každého mladého Hoshana.“

„Co jste podnikli, když jste věděli, že Ničitelé existují?“

„Protože jsme netušili, jakými silami vládnou, nejprve jsme nepodnikali nic kromě toho, že jsme se vyhýbali oblasti, v níž k útokům došlo. Pak ovšem zničili jednu z našich kolonizovaných planet. Zabili statisíce Hoshanů. Brzy nato jsme začali objevovat, že v minulosti byly zničeny i jiné planety. V téhle chvíli jsme si uvědomili, že tady máme jen malou možnost výběru. Věděli jsme, že nejsme pro Ničitele soupeřem, pro jejich zbraně, jimiž dokáží zničit celé planety. Naše jediná naděje, jak přežít, zůstávala v tom, zůstat tak dlouho skrytí, až si vyvineme vlastní zbraně, svou obranu. Museli jsme se zcela stáhnout z vesmíru, dokonce jsme evakovali kolonie a zničili všechno, co jsme nemohli vzít s sebou. Potom jsme po celá desetiletí pracovali jen na zajištění obrany. Postavili jsme několik flotil válečných lodí, které se vyrovnaly těm jejich, a planetární soustavu jsme proměnili v pevnost. Konečně nyní, poté, co se obětovaly celé generace, jsme už dostatečně silní, abychom se do vesmíru vrátili, abychom my začali hledat je.“

Ačkoli počítač stále překládal neutrálním tónem, z Hoshanova hlasu zaznívala více než jasně síla jeho emocí.

„Ale ani po celé téhle době stále nevíte, proč vás původně napadli?“ zeptal se Kirk nevtíravě. „Proč zničili vaše lodě a zpusťovali vaše planety?“

„Zeptejte se na to jich, jestli se odvážíte.“

„Jestli budu mít příležitost, zeptám,“ odvětil Kirk. Postřehl, že počítač nyní už překládá prakticky okamžitě a tón označující nejistotu doprovází méně než jedno slovo z deseti.

„Stále je máte před sebou,“ řekl Tarasek a ukázal na obrazovku zabírající oblohu plnou hvězd a čtyři nepřátelské lodě.

„Nemůžete je vybrat z jejich lodí stejně, jako jste ukradli nás?“

„Mohlo by to být podstatně složitější. Když jsme vás převzali z vaší lodě, už jí nefungovaly zbraně ani ochranný štít.“ „To je pravda, ale zdá se, že zbraně Ničitelů na vaši loď nijak neúčinkují. Pokud máme věřit všemu, co jste nám předvedli.“

„Když máme zapnuté ochranné štíty, pak je to pravda. Ovšem jestli máme vás nebo kohokoli jiného přenést tímhle způsobem z jeho lodi, štíty se musí na krátký okamžik vypnout.“

„Takže nejste nepřemožitelní?“

„Zdaleka ne,“ řekl Kirk a doufal, že nechybuje, když se chová takhle otevřeně.

„A existují i jiné lodě jako je vaše?“

„Mnoho, ale ty nejsou zde, v této oblasti vesmíru.“

„Pak tedy kde? Nemohu si pomoci, ale postřehl jsem, že ani jeden ze záběrů, které jste nám tak působivě přehrál, nedává žádné vodítko, kde se nachází vaše domovská planeta.“

„Věřte mi,“ řekl Kirk a smutně potřásl hlavou, „na světě je málo věcí, které bych udělal raději, než že bych vám ukázal přesnou polohu naší planety. Bohužel nevíme, kde se nachází.“

„Vy nevíte, kde leží vaše domovská planeta? Vaše loď vás odnesla tak daleko?“

„Naneštěstí to nebyla naše loď, co nás odneslo.“

„Pak tedy co? Jakou vědeckou magii ovládáte ještě navíc, kromě téhle vaší lodi?“

„To, co nás sem odneslo, neovládáme. Je to pro nás stejně magická záležitost, jako by byla pro vás.“

„A co to vlastně bylo za kouzelnou záležitost?“

Kirk obrátil pohled ke pracovišti vědeckého důstojníka a řekl: „Pane Spocku, předvedte našim přátelům, jak jsme se sem dostali.“

„Jak si přejete, kapitáne.“

Spock dal počítači pár stručných pokynů a na obrazovce se objevily roztroušené hvězdy ramena Galaxie v souhvězdí Sítelce, Mléčná dráha. V dálce prosvítal hustší pás ramena Orionu.

„To je naše domovská Galaxie,“ řekl Kirk a cítil, jak mu slova zadržávají v hrdle. „Naše rodné planety - nejsme totiž všichni z jedné jediné - se nacházejí někde v tom pásu hvězd, který se táhne přes obrazovku.“

V rameni Orionu se objevil zářící kotouček a Spockův hlas pronesl: „Hlavní planeta Federace je zde, pánové.“

„Děkuji, pane Spocku.“

„Pak ovšem přece víte, kde se vaše planeta nachází,“ řekl Tarasek.

„V jistém smyslu víme,“ souhlasil Kirk. „Zato vůbec netušíme, kde jsme právě teď my. Sledujte obrazovku a pochopíte, jak jsme sem přilétli.“

Všechny oči, Hoshanů stejně jako posádky, se do ní vpily. Avšak náhle bez jakéhokoli varování se obraz krat'oučce zachvěl a řídké hvězdy Mléčné dráhy nahradilo zářící hvězdné pole, jež obklopovalo Enterprise od první chvíle jejího přeskoku.

Po několik vteřin na můstku panovalo ticho.

„Takhle rychle se to stalo?“ konečně se zeptal Tarasek.

„Ano, takhle rychle. Jestli si dobře vzpomínám, naše počítačové analýzy ukázaly, že skutečná doba přechodu činila přibližně devadesát osm mikrosekund.“ Kirk se usmál. „Správně, pane Spocku?“

„Naprosto přesně, kapitáne. V průběhu této doby jsme nebyli nikde, protože nám pro takový stav schází označení. Naše senzory doslova neukazovaly nic, ani hmotu, ani energii, dokonce vůbec neregistrovaly ani Enterprise jako takovou.“

„Děkuji, pane Spocku. Teď jim ukažte, co se stalo s tou jednou sondou, kterou jsme vyslali nazpět dříve, než brána zmizela.“

Počítač, který reagoval přímo na hlas kapitána Kirka, okamžitě vyhověl.

Taraskovi se zúžily oči. „Chcete říct, že jste prostě zmizeli odněkud z vaší Galaxie a objevili se tady?“

„Přesně to,“ potvrdil Kirk.

„A ta brána, kterou jste prolétli - proč se jí jednoduše nemůžete vrátit?“

„Ztratila se. Pokud víme, stále by se mohla nacházet někde poblíž, ale nejsme schopni ji objevit.“

„Takže by tady mohla někde být, kdesi se skrývat, a vy nejste schopni ji odhalit?“

„Nejsme, dokud nevyšleme sondu přímo do ní. Nebo jednoduše dokud do ní sami nevlétneme.“

„A mohlo by existovat více takových bran? Bran, ve kterých by mohly zmizet naše lodě stejně snadno, jako se to stalo vaší?“

„Nemám žádný důvod o tom pochybovat.“ Kirk se odmlčel a pohlédl z jednoho na druhého. „Zmizela některá z vašich lodí takovým způsobem? Aniž by stačila odvysílat obvyklý popis útočníka?“

„Popis? Jaký popis?“ udiveně vzhlédl Tarasek.

„Krátko před zahájením bitvy jsme odposlechli a zaznamenali vysoce zhuštěnou hyperprostorovou relaci, kterou jste odeslali jak vy, tak i jedna z lodí Ničitelů. Stejně tak první loď Ničitelů, která na nás narazila, před útokem na nás odvysílala podobnou relaci popisující vzhled naší lodě. Z toho jsme usoudili, že to je tady běžný postup pro každou loď, která se chystá do boje.“

Když žádný z Hoshanů nepromluvil, Kirk pokračoval. „Ovšem vaše relace velmi pomohla našemu lodnímu počítači, aby se naučil váš jazyk. Ale nemusíte si dělat starosti. Nemáme ani nejslabší náznak, kde se nachází vaše domovská planeta.“

Hoshané stále mlčeli, avšak potom řekl Bolduc, který jako první začal mluvit dobrovolně: „Máte pravdu. Před vstupem do bitvy vždycky odvysíláme co nejvíce informací, ačkoliv jsme si nikdy neuvědomovali, že Ničitelé dělají totéž. Stejně tak máte pravdu, když naznačujete, že některé z našich lodí zmizely beze stopy. Dosud jsme předpokládali, že jim selhaly vysílačky anebo že je Ničitelé nějakým způsobem dokázali zaskočit nepřípravené. Ovšem ty vaše brány jsou příjemnější vysvětlení.“

„To nejsou naše brány, zdůraznil Kirk. „Objevili jsme je teprve nedávno a snažili jsme se o nich dozvědět něco víc. Přitom nás jedna náhle odnesla sem, bůhvíkolik miliónů parseků od domova.“

„Chcete nás přesvědčit, že jste tady sami?“ zeptal se Tarasek. „Bez jakékoli možnosti návratu?“

„Naší jedinou nadějí je nalézt bránu, která nás sem odhodila. V téhle chvíli si naše šance nestojí dobře, ale naděje se nevzdáváme.“

„A co my? Co chcete po nás?“ pokračoval Tarasek a zdál se čím dál nedůvěřivější. „Proč jste nám tohle všechno ukázali? Proč se nám tak otevřeně vyznáváte ze svých problémů a slabých stránek?“

„Protože doufáme, že když vám dokážeme, že vám věříme, mohli byste důvěřovat i vy nám, alespoň trochu.“

Hoshanovi se z hloubi hrdla vydral skřehotavý zvuk a očima přelétl napražené phasery jednotky zvláštního nasazení. „Není těžké důvěřovat těm, kteří jsou vašimi zajatci a nemají žádnou možnost vás zradit. Jestli si doopravdy přejete, abychom vám věřili,“ dodal a pevně upřel oči na Kirka, „použijte svou obrovskou loď a pomozte nám rozdrtit Ničitele!“

DESÁTÁ KAPITOLA

Doktor Crandall se ještě ani nestačil pořádně usadit ke konferenčnímu stolu - společně s Kirkem a třemi nejvyššími důstojníky na Enterprise - když McCoy zachmuřeně řekl: „Jíme, mně to připadá celkem jasné. Není pochyb o tom, že Hoshané potřebují naši pomoc.“

„A domníváš se, že bychom jim ji měli poskytnout, Kostro?“ Zeptal se Kirk, který se uvelebil na židli v čele stolu.

„To si piš, že si to myslím!“

„A důvody?“

„Kolik důvodů potřebuješ, Jíme? Napadli nás ihned, jakmile si všimli, že jsme na světě. Stejně se chovají k Hoshanům. Zacházejí tak s nimi už alespoň sto roků!“

„Pokud máme věřit všemu, co nám Hoshani říkají.“

„A ty nevěříš?“

„No, v zásadě věřím,“ řekl Kirk. „Jenže důležité může být i to, co nám neřekli. Nebo co nám nebyli schopni říct. Příčinu, proč je Ničitelé napadli.“

McCoy potřásl podrážděně hlavou a prudce se opřel v křesle. „Pro mne je dostatečným důvodem i přirozená zlovolnost. Tihleto Ničitelé jsou prostě místní Klingoni. Nade všechno milují boj a zabíjení.“

„Můžete mít pravdu, doktore,“ řekl Spock, „ovšem tato hypotéza nebere v úvahu desítky vyhlazených planet, které jsme viděli. Tito takzvaní Ničitelé neznají phaserovou techniku, a přece několik planet bylo zničeno phaserovou palbou. Chcete snad tvrdit, že Ničitelé měli phasery ve výzbroji v minulosti, zatímco v současné době je z ní vyřadili?“

„Jen proto, že těchto šest lodí nebylo vyzbrojeno phasery, nemůžete usuzovat, že je nepoužívají. Kromě toho vůbec nezáleží na tom, kdo ty planety zničil. To se stalo už dávno. Zatímco tohle se děje teď a my jsme dobře viděli, jak si ti lidé počínají! Ten Hoshan je nazval Ničitelé, a to na ně úplně přesně sedí!“

„Ovšem, doktore,“ oponoval Spock, „my jsme ty lidi neviděli, ani jsme s nimi nebyli schopni navázat spojení a zeptat se jich na důvody jejich počínání. Za takových okolností shledávám obtížným logicky vydedukovat, kdo je v této situaci v právu.“

„Jsou chvíle, Spocku,“ odsekl McCoy, „kdy nepotřebujete žádnou logiku, abyste poznal, na čí straně je pravda!“

„Možná, doktore, ovšem velice pochybuji, že právě tohle je jedna z těch chvílí.“

„Scotty,“ Kirk přerušil další zlostnou McCoyovu repliku, „máš na to nějaký názor?“

„Jo, kapitáne, názorů by sem měl spousty, ale žádnéj, za kterej by sem strčil ruku do ohně. Kdyby pan Spock neměl ty svoje senzorový údaje, ani ve snách by mě nenapadlo, že na těch lodích je živá duše. Dokonce ani Klingoni nezničí všechno, nač přijdou, a svoje lodě v okamžiku porážky. A určitě ne tehdy, když ještě pořád žije naděje, že jejich kamarádi je odtamtud vytáhnou.“

„Pane Spocku?“ obrátil se Kirk na vědeckého důstojníka. „Není možné, že se do údajů o živých tvorech na palubě těch lodí vloudila chyba? Nemůžou být lodě Ničitelů řízeny automaty? Naprogramovanými na ničení?“

„Možné ano, ale krajně nepravděpodobné. Údaje naznačují přítomnost inteligentního života v humanoidní formě. A nezapomínejte, že ten Hoshan se choval výrazně podobným způsobem.“

„Pravda,“ souhlasil Kirk, „jenže hoshanská loď byla osamocená, neměla žádnou šanci na záchranu, o které by posádka věděla. Takže měli důvod k sebevraždě a ke zničení lodi protivníka. Kdyby byli zajati živí anebo jejich loď obsazena, vzniklo by nebezpečí, že se prozradí poloha jejich mateřské planety. Za podobných okolností, v boji s nepřítelem, který by hrozil vyhladit Zemi, umím si představit, že bych s Enterprise udělal totéž. Jenže tihle Ničitelé, jestli máme věřit tomu Hoshanovi, neměli žádný důvod k sebevraždě, když čtyři další lodě letěly hned vedle. Kdyby se hned automaticky nezničily, neexistovala přece žádná překážka, proč by je ty zbývající nemohly zachránit.“

„Kdo dokáže posoudit, čeho se obávaly, kapitáne,“ řekl Spock, „aniž bychom si s nimi promluvili? Určitě nikdo z nás, a ani ten Hoshan. Až příliš často se u civilizací, jako je například vaše, objevovaly obavy zcela iracionální a nelogické, a přece naprosto skutečné. Myslím, že to byl právě jeden z pozemských filozofů, který hovořil o možnosti, že strach sám o sobě bývá někdy jedinou věcí, které by se člověk měl obávat.“

„Politik, ne filozof,“ opravil ho Kirk, „ale vaše námitka se připoustí, pane Spocku. Doktore Crandalle? Jak to vidíte z civilního hlediska?“

„Bohužel nemám, co bych dodal, kapitáne Kirku. Styky s neznámými civilizacemi, dokonce i v mírových podmínkách, nepatří do mého oboru. Budu nanejvýš spokojený, když všechno rozhodnou tak schopní lidé jako vy.“

Kirk potlačil úšklebek a zauvažoval, zda udělal dobře, když Crandalla pozval, aby se porady zúčastnil. Crandall, jenž údajně zastupoval radu, po několika dnech pánovitých požadavků a neustálého kritizování dočista obrátil, zjevně zvládl šok, který ho zpočátku zcela zdeptal. Dokonce začal spolupracovat, nebo to alespoň předstíral. Celé jeho nynější chování, každé vyřčené slovo jako by chtělo vymazat z paměti jeho předchozí výbuchy a ukázat jej coby rozumného, kooperativního člověka plného pochopení. Kirk si ovšem nebyl zase tak jistý, zda by nedal přednost té předcházející podobě. Alespoň věděl, na čem je. S novou tváří mu Crandall připadal neproniknutelný a kluzký jako had.

A přitom byl ten člověk všude. Tu vlétl na můstek, jindy křičel na chodbách nebo se bavil s posádkou. Někdy si s nimi dokonce potřásl rukama, jako by právě začal celoplanetární volební kampaň. Kirka by nepřekvapilo, kdyby ho našel, jak se objímá s Hoshany - teď, když pominuly jazykové problémy.

„Pak tedy,“ Kirk všechny přelétl pohledem, „s výjimkou doktora McCoye všichni souhlasíme se závěrem, že se toho musíme dozvědět více, než se v tomto konfliktu přikloníme na některou ze stran. Otázka je, jak to máme udělat? Scotty, jak vidíš nápad toho Hoshana? Mohli bychom použít přenosový paprsek, abychom unesli člena posádky z některé lodi Ničitelů? Dokážeme to provést dostatečně rychle, abychom nedostali zásah dříve, než stačíme ochranné štíty zase zapnout?“

„Nejdřív bys tu loď musel vyřadit z boje," řekl McCoy.

„A co přimět je, aby chtěli zničit svou vlastní loď namísto naší? Podle našich zatím omezených zkušeností se zdá, že mačkají autodestrukční spínač dokonce ještě rychleji než Hoshané." Kirk se slabě pousmál a dodal: „Strašná škoda, že nemáme takové phasery, které by dokázaly zmrazit celou loď, jako dokážeme omráčit člověka. To by náš problém mohlo vyřešit. Scotty? Když se přiblížíme k jednomu z jejich plavidel stejným způsobem jako ke zničené hoshanské lodi, dokážeme dostatečně rychle zaměřit přenosný paprsek na posádku?"

„Záleží na tom, jak rychle zareagují. Můžeme se o to pokusit. Jestli se to neujme - a jestli dokážeme ještě včas zapnout ochranné štíty - můžeme se pak pokusit vymyslet něco jiného."

„Výtečně, pánové," řekl Kirk a povstal. „Pokud někdo z vás nepřijde v průběhu následující směny s lepším návrhem, domluvili jsme se takhle."

Doktor Jason Crandall zvolna kráčet v hlubokém zamyšlení chodbou ke svému salónku. Situace se na jeho vkus měnila až příliš rychle. Jeho plány, jeho kampaň vyžadovala čas, spoustu času a taky klid. Nemohl si dovolit rozptylování, jaké představovali Hoshani a jejich problémy. Pokud mu nebude dopřán dostatek času, v žádném případě si nedokáže získat důvěru posádky a bez ní zase nemá žádnou naději na úspěch, kdyby se pokusil zaštitit jménem Federální vědecké rady a otevřeně se postavit Kirkovi.

A postavit se mu, pochopil v několika posledních dnech, nebylo zase tak beznadějně, jak se zprvu obával. Po svém prvním rozhovoru s podporučíkem Davisovou už mluvil s celými tucty členů posádky a dokonce i s několika důstojníky. Pozorně je vyslechl a pátral přitom po jejich citlivých místech, po tématech, přes něž by na ně mohl získat vliv. Ke svému překvapení shledal, že Kirkova zjevná obliba, jeho osobní kouzlo, ještě neznamena, že posádka přijímá se slepou důvěrou každé jeho rozhodnutí. Prakticky všichni na palubě věděli, že Enterprise díky jeho velení mnohokrát unikla zkáze jen o vlasek. Většina z nich se podílela hned na několika takových dobrodružstvích. Přes veškerý obdiv a úctu, kterou ke kapitánovi chovali, v jejich hlasech se často objevoval podtón pochybností a dokonce nespokojenosti především s tím, že Enterprise podstupuje riziko až příliš často. Našli se však i takoví, kteří zpochybňovali jeho pověst - již si byl vědom dokonce i sám Crandall - a dělali nárazky na to, že je sukničkář.

Ale protože nikdo z nich nedokázal uvést nějaký případ, kdy to ovlivnilo řádné vykonávání jeho funkce, Crandall všechny řeči považoval zejména za projev závisti. Nicméně i tak jména těch, kteří tyhle poznámky trousili, plnila Crandallovu narůstající informační banku.

Avšak právě tehdy, kdy mu připadlo, že skutečně začíná dělat pokroky, nejen mezi členy posádky, ale i mezi některými důstojníky, zejména u poručíka Jamesona, vědeckého důstojníka ve třetí směně, objevili se na palubě i Hoshané. Nejprve se Crandall domníval, po zranění sestry Garciové a v době jejich tvrdošíjného mlčení, že si celý incident připiše ve svůj prospěch. Vždyť Kirk přece bláznivým manévrem, při němž vzal Hoshany na palubu, riskoval celou loď a oblíbená sestra z nemocničního personálu utrpěla vážné zranění. Nemluvě o tom, že kdyby zaměřování přenosových paprsků trvalo jen o pár sekund déle nebo kdyby rozpad antihmotových generátorů na hoshanské lodi proběhl jen nepatrně rychleji, než vypočítal Spock, nezůstalo by jen při zranění sestry Garciové. Celá Enterprise a všichni na její palubě by se proměnili ve žhavé páry. A to všechno proč? Aby zachránili život čtyřem prakticky barbarům, kteří si nepřáli nic víc, než zahynout tak rychle, aby zároveň s sebou vzali co největší počet nehoshanů.

Jenže potom McCoy Garciovou slátral dohromady a Kirk přiměl mimozemšťany, aby mluvili. Crandallovi nezbylo nic víc než hořké kdyby.

Anebo se tak až do dnešní porady domníval. Zatímco mu ještě vztekly McCoyovy námitky zvonily v uších, uvažoval, zda jeho plán vybudovat si opěrný bod mezi řadovými příslušníky posádky je opravdu tou nejúčinnější alternativou. Bude si muset lépe všimnout dalších důstojníků, zejména toho neformálního pana Scotta, který vypadal, že mu osud Enterprise jako takové leží na srdci mnohem více než komukoli jinému na palubě. Ovšem bylo jasné, že mezi Kirkem a jeho šéflékařem došlo ke skutečné roztržce. McCoyovy výroky, které učinil při poradě, jejíž průběh se zaznamenával, a nejen před ostatními důstojníky, ale i před civilním pozorovatelem, hraničily podle Crandallova názoru se vzpourou. Podrážděně si řekl, že téhle nevraživosti měl věnovat větší pozornost. Kdyby dával bedlivější pozor, nemohl ji přehlédnout, už tehdy, když přenesli cizince na palubu. McCoy přece otevřeně vystoupil proti Kirkovi v doslechu nejen důstojníků, ale i několika členů posádky.

A Kirk si tohle všechno nechal v obou případech líbit, což o kapitánovi mohlo cosi prozrazovat. A to cosi, co hrálo Crandallovi do karet. Kapitán, který nedokáže odkázat do patřičných mezí vzpurného důstojníka, může také váhat zasáhnout proti jiným, kteří se proti němu postaví. Když ho tehdy Kirk nechal násilím vyvést z můstku, Crandall se dlouho domníval, že kapitán je rozhodný a ve svých rozhodnutích důsledný. Nyní si však lámal hlavu, zda to poprvé nebyla výjimka, zkratová reakce na tehdejší dramatické okolnosti. Když Kirk nebyl schopen srovnat se s překážkou, kterou představoval Crandall, dal ji prostě odstranit. A „záchrana" Hoshanů se dala vidět v tomtéž světle - jako impulsivní počin, který se přes katastrofální začátek nakonec obrátil v jeho prospěch.

Crandalla napadlo, že oba tyto incidenty skvěle ladí s novou podobou kapitána Kirka. Podobou, která byla takřka diametrálně odlišná od té, co měl za jistou na počátku. Už neviděl Kirka coby lehkovážného dobrodruha jako dříve. Namísto toho mu nyní připadal, že je vyděšený úplně stejně jako celá posádka včetně Crandalla a že jeho velitelská rozhodnutí jsou špatná - či dokonce katastrofální - nikoli proto, že si touží hrát na objevitele, nýbrž protože - pod svým uměle klidným zevnějškem - dočista zpanikařil a chytá se každého stébka. První stéblo představovala brána sama, a když zmizela, začal se natahovat po ještě chatrnějším stébélku, po imaginární civilizaci, která bránu „postavila".

Ale potom, když se objevili Hoshané a jejich nepřátelé, znovu otočil kormidlem, i když si Crandall neuměl představit, co doufá vytěžit ze svého současného kursu. Nyní, když dokázal navázat s Hoshany kontakt, jeho směřování mělo být jednoznačné. Měl slíbit Hoshanům pomoc, nikoli z altruistických důvodů, jak požadoval lodní doktor, avšak z

jednoduššího, praktičtějšího motivu. Kdyby teď pomohl Hoshanům, ti by jim byli zavázaní, a prakticky každý na Enterprise, kdyby odehráli karty ve správném pořadí, mohl z téhle vděčnosti těžit až do smrti.

Kirkova nerozhodnost je ovšem o jejich životní šanci nenávratně připravila.

Na druhé straně, uvažoval Crandall, Kirkova neschopnost rozhodnout se na podporu Hoshanů znamenala příležitost, z níž by mohl hodně vyždímat. Kdyby to dokázal Kirkovi nějak oplatit a přinutil ho, aby udělal jedinou rozumnou věc - anebo kdyby se alespoň nechal vidět před Hoshany, jak nutí Kirka, aby zasáhl v jejich prospěch . . .

Ano, řekl si s téměř neviditelným úsměvem na rtech, když dospěl k vládnímu salónku, měl by si to pořádně promyslet. Neměl rád jednání z náhlého popudu, ale přesto bude muset bedlivě vyhlížet svou příležitost a být neustále ve střehu, aby jednal, rychle a rozhodně. Když bral v úvahu neustálý spád událostí, mohl by dostat právě jednu příležitost, a neodvažoval se ji nezužítovat.

„Zaměřeno, pane!“ zapraskal hlas v interkomu na můstku.

„Sedm celých čtyři desetiny sekundy, kapitáne,“ ohlásil Spock.

Kirk se zachmuřil. „Jste si tím jistý, pane Spocku?“

„Ovšemže, kapitáne.“

„Ovšemže,“ opakoval Kirk a jeho zachmuření se proměnilo v neveselý úsměv. „Počítám, že jsme možná dospěli do bodu, ze kterého nemáme dobré naděje na únik. Jak jste mě spolu s doktorem McCoyem varovali.“

„Přesně tak.“

„Dosáhli a překročili ho!“ odsekl McCoy vážným hlasem ze svého místa za velitelským křeslem. „Posledních deset simulací se od sebe nelišilo ani o půl sekundy.“

„Beru v úvahu, Kostro. A podporučík McPhee zlomil Scottyho rekord o - o kolik, Spocku?“

„O jednu celou dvě desetiny sekundy, kapitáne.“

„Jsme tak secvícení, že lepší to už nikdy být nemůže, Jime,“ řekl McCoy. „Lepší by bylo jen to, kdybys přišel k rozumu a rozhodnutí změnil.“

„Kapitáne!“ přerušil ho Chekovův hlas. „Další loď, poloha jedna dvacet sedm čárka šestnáct!“

„Ukažte ji na obrazovce, pane Sulu,“ stručně rozkázal Kirk. „Maximami zvětšení!“

„Loď na obrazovce, pane,“ potvrdil kormidelník.

„Pane Spocku, Hoshani, anebo Ničitelé?“ Droboučká tečka na obrazovce se ničím nelišila od těch čtyř, které nahradila.

„Ani s jednou z podob se neshoduje přesně, kapitáne. Na palubě je sedm živých bytostí a loď letí nadsvětelnou jedna celá osm.“

„Strážte,“ Kirk stiskl knoflík na opěradle svého křesla, „přiveďte Hoshany na můstek, okamžitě!“

„Jestli bude udržovat současný kurs a rychlost,“ řekl Spock srovnávající Chekovovy údaje s tuctem svých vlastních přístrojů, „dostane se nová loď do dosahu senzorů Ničitelů přibližně za deset celých šest desetin minuty, kapitáne.“

„Výzbroj, pane Spocku?“

„Podobná jako u lodí Hoshanů a Ničitelů, kapitáne. Zdá se, že centrální antihmotový generátor je schopen vyššího výkonu, než mají oni.“

„Dilithiové krystaly?“

„Ne, kapitáne. Prostě jen větší motor. Tahle loď není na vyšší technické úrovni než ty, na které jsme narazili doposud.“

„Poručíku Uhuro, nějaká aktivita v hyperprostoru?“

„Žádná, kapitáne. Tahle loď stejně utajeně jako ty předchozí.“

„Spocku, nedokážete získat tak přesné údaje, abyste poznal, jestli to jsou Hoshané, anebo Ničitelé?“

„Ne. Data ukazují, že všechny lodě mají na palubě humanoidní živé bytosti - to je všechno.“

Dveře turbovýtahu zasyčely a otevřely se. Tři Hoshané se přikolébali na můstek těsně následování poručíkem Tomsonovou a dalšími dvěma policisty.

„Přiblížíme se k nim, pane Sulu, maximální nadsvětelnou. Chci dostat na obrazovku slušný obrázek.“

„Provedu, kapitáne.“

Obrazovka oslnivě zajiskřila a jako by se propadla k tečce uprostřed. Připadlo jim, že ohromné množství energie proudící do motorů zapulsovalo i na můstku. Tečka v několika sekundách nabobtnala do podoby hladkého šestiúhelníku. Loď vypadala stejně jako ostatní: k masivním nadsvětelným motorům byla připojena silně pancéřovaná kabina pro posádku.

„Je vaše, Tarasku?“ zeptal se Kirk a vrhl na Hoshana rychlý pohled. „Anebo jejich? Bulducu? Radzyku?“

„Osm minut do kontaktu se senzory, kapitáne,“ řekl Spock.

„Tak honem, Tarasku!“ vyštěkl Kirk. „Je vaše? Pokud ano, senzory čtyř ničitelských lodí ji zjistí za méně než osm minut.“

„Ano, je naše!“ přiznal Bolduc.

„Pomůžete nám teď, Jamesi Kirku?“ ostře se otázal Tarasek.

„Jak? Tím, že napadneme loď Ničitelů?“

„Samozřejmě! Dokonce i bez vaší pomoci budou zničeny nejméně tři! Hoshanská loď, kterou vidíte teď, je silnější než naše, a přesto my sami jsme zničili dvě nepřátelské lodě dříve, než jsme sami podlehlí zkáze!“

„Má pravdu, Jime,“ ozval se McCoy. „Když nic nepodnikneme, dojde k další řezničině. Hoshanská loď dokáže zničit dvě nebo tři plavidla Ničitelů, ale sama bude také zlikvidovaná. Musíme jim pomoci!“

„Vypadá to tak, kapitáne,“ vmísil se Sulu s nezvyklým zaujetím v hlase. „Souhlasím s doktorem. Znam argumenty,

abychom do něčeho nezasahovali, dokud si nebudeme moct promluvit s oběma stranami. Ale viděli jsme, co všechno Ničitelé napáchali."

„Já taky souhlasím s doktorem McCoyem, pane," rychle dodal Chekov.

„Pánové, tady se nevládne demokraticky. Pane Sulu, změňte kurs . . ."

„Kapitáne Kirku!"

Kirkův povel a šum na můstku přehlušil nový hlas, ostrý a velitelský. Teprve když se všichni překvapeně otočili ke vchodu na můstek, zjistili, že patří doktoru Crandallovi. Stál nyní vedle jednotky zvláštního nasazení a třímal v rukou jeden z phaserů s intenzitou nastavenou téměř na maximum a s ústím mířícím přímo na Kirka.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Zdálo se, že hrobové ticho panuje téměř celou věčnost. Narušovaly je pouze elektronické zvuky, jež vydávala Enterprise. Potom se doktor Jason Crandall zhluboka nadechl a pokusil se uklidnit. Zvolil si v náhlém impulsu správný okamžik? Anebo se přepočítal?

Po celé dny vyčkával na svou příležitost, napůl doufal, že nikdy nenastane, avšak nyní se před ním předestřela. Déle než hodinu přecházel nenápadně po můstku a netrpělivě sledoval, jak opakovaně simulují případné střetnutí s Ničiteli. Přenos nejprve řídil dálkově hlavní inženýr Scott a potom jeho různí asistenti. Pokud se týkalo Crandalla, mohl říct Kirkovi dávno předem, než všechny ty simulace zahájili, že takové dobrodružství loď ohrozí. Kirk neschopný udělat rozhodnutí, které se jasně nabízel - pomoci Hoshanům - pokračoval ve své zdržovací taktice ještě tři dny a poslední z nich prováděl ty směšné simulace. Dokonce i ti členové posádky, kteří kapitána téměř otevřeně kritizovali, že si počíná „lehkomyšlně", když v minulosti zavlkl Enterprise do řady nebezpečných situací, se nyní stávali netrpělivi, poté, co se seznámili s vyprávěním Hoshanů. Stejně jako doktoru McCoyovi jim připadalo, že vyčkáváním se nedá získat nic, a už vůbec ne riskováním celé Enterprise ve snaze unést jednoho či více Ničitelů ze vnitřku loď, které fungují všechny systémy.

Než se objevila nová loď, Crandall už tíhnul k tomu, že můstek opustí, aby si třeba ještě jednou promluvil s Hoshany. A nyní, když se všechny oči obrátily proti němu, si téměř přál, aby býval odešel.

Jenže to neudělal. Namísto toho zůstal a zaslechl, jak McCoy znovu naléhá, aby se zaútočilo na Ničitele. A potom, když se kormidelník poprvé otevřeně postavil na McCoyovu stranu, se rozhodl. Buď teď, nebo nikdy! Už hovořil s dostatečně velkým počtem členů posádky, aby věděl, že společně s McCoyem zdaleka nejsou ve svých pocitech vůči Ničitelům sami. Mluvil dokonce i s Hoshany samotnými, kteří, ačkoli se vyhýbali jakémukoli vyjádření, dokud se nacházeli na palubě Enterprise, dali zřetelně najevo, že veškeré úsilí vynaložené v jejich prospěch bude se zaujetím sledováno a po zásluze odměněno, jakmile se vrátí nazpět na některou z hoshanských planet.

Takže přistoupil k činu a vytrhl phaser z rukou podporučíka Creightonové. Střežila sice bedlivě každý pohyb Hoshanů, ale v životě ani na okamžik nepodezírala Crandalla, že by představoval nějaké nebezpečí. Crandall spěšně palcem nastavil sílu výboje značně přes omráčení, jaké měla Creightonová.

„Doktore Crandalle!" vykřikl Kirk, avšak Crandall ho umlčel rychlým pohybem phaseru.

„Jako zástupce Federální rady, kapitáne Kirku," Crandall pronášel slova pomalu a pečlivě, „zprošťuji tímto vás a pana Spocka z velení Enterprise. Doktore McCoyi, jako následující nejvyšší důstojník v pořadí přebíráte velení. Abyste dobře využil situace, navrhl bych vám přikázat panu Suluovi, aby okamžitě zahájil přípravy k palbě na loď Ničitelů. A policistům řekněte, aby kapitána s prvním důstojníkem eskortovali do jejich kajut!"

„Zrovna teď k sakru . . ." spustil McCoy, ale umlčelo jej Kirkovo rychlé potřesení hlavou a pohled na nastavenou sílu phaserového výboje.

Crandall zareagoval na Kirkovo gesto. „Moudrý muž pozná, kdy musí přijmout nevyhnutelné, kapitáne."

„No tak dobře," váhavě řekl McCoy po chvilkové odmlce, „budeme si pro změnu počínat rozumně. Pane Sulu, slyšel jste doktora Crandalla. Připravte se k palbě. Poručíku Tomsonová," dodal s pohledem na velitelku jednotky zvláštního nasazení, „budte připravena eskortovat kapitána a pana Spocka do jejich ubikací, jak navrhl doktor Crandall."

Zatímco McCoy hovořil, položil Kirkovi ruku na zápěstí, v čem Crandall viděl omluvné gesto. Kirk se pozvolna zvedl z velitelského křesla. „Doufám, že víš, co děláš, Kostro," řekl, sestoupil se schůdků a zamířil ke Crandallovi a jednotce zvláštního nasazení. „Pane Spocku?"

Spock se odvrátil od pracoviště vědeckého důstojníka jen s lehoučkým pozvednutím obočí a následoval Kirka. Tváří v tvář napjatému phaseru pozvedl ruce zhruba na úroveň ramen. Crandall mu ustoupil z cesty a sevřel zbraň ještě silněji.

„Všechno je pod kontrolou, doktore Crandalle," pronesl McCoy stále stojící po straně velitelského křesla.

„Ovšem je tu něco, čeho byste si měl všimnout, tam na obrazovce."

„A čeho?" zamračil se Crandall. „Vidím jenom hoshanskou loď."

„Tamhle," řekl McCoy, „v rohu obrazovky. Pane Sulu, převed'te ten objekt doprostřed, maximami zvětšení."

Sulu vrhl letmý pohled po McCoyovi a ihned se zase obrátil nazpět k obrazovce. Prsty mu zaknitaly po klávesnici. Okamžik nato se obraz posunul, hoshanská loď sklouzla do levého horního rohu. „Stále nic nevidím!" netrpělivě vyštěkl Crandall.

„Podívejte se pozorněji," poradil McCoy.

„Tam," řekl Sulu, zvedl prst a ukázal jím na bod nedaleko středu obrazovky. „Přímě tady."

Crandall přimhouřil oči a pokročil kupředu. „Tam nic ne . . ." začal, ale náhle se odmlčel, když ho Spockovy prsty uchopily na místě přesně mezi krkem a ramenem, a skácel se na podlahu. Kirk zachytil phaser, který vypadl z Crandallových bezvládných rukou, aby samovolně nevypálil.

„Dobrá práce, Kostro, pane Sulu," řekl. „Spock zjevně není jediným členem posádky s telepatickými schopnostmi." „Žádná telepatie, Jime, jen zdravý rozum. „Když nám ukázal, na jakou sílu nastavil phaser, věděli jsme, že mu nesmíme dovolit, aby vypálil. I kdyby netrefil přímo nikoho z nás, mohl klidně zničit polovinu přístrojů a ovládání lodi. Existoval jen jediný způsob, jak ho rychle a v klidu vyřadit - rozptýlit mu pozornost a nechat na něm zapracovat Spockovy kouzelné prsty."

Spock vrhl na McCoye krátký boční pohled při slově ‚kouzelné' a vrátil se na stanoviště vědeckého důstojníka. „Tři celé čtyři desetiny minuty do dosahu senzorů, kapitáne."

„Výtečně," řekl Kirk a přešel k velitelskému křeslu. „Poručíku Tomsonová, odveďte doktora Crandalla zpět do jeho ubikace. Hoshany nechte tady, ale nespouštějte z nich oči."

Hoshanská loď se znovu vrátila do středu obrazovky. „Pane Sulu, změňte kurs tak, abychom překřížili dráhu hoshanské lodě za ní, ale v dosahu jejích senzorů. A do dosahu senzorů vstupme co nejrychleji, jenže až tam budeme, nepřekračujte druhou nadsvětelnou. A udržujte zapjaté štíty."

„Ano, kapitáne."

„Dvě celé devět desetin minuty, kapitáne," ohlásil Spock, když se Enterprise vyřítla kupředu.

„Chceš je vylákat na nás, Jime?" zeptal se McCoy a potřásl hlavou.

„V zásadě ano, Kostro."

„Ale co když nám uletí Ničitelé?"

„Jakmile svedeme Hoshany z cesty, můžeme se k nim vrátit nazpět. Pokud nezmění kurs, zatímco budeme pryč."

„Dvě celé tři desetiny minuty, kapitáne."

Kirk krátce pohlédl na vědeckého důstojníka a pak se obrátil ke spojové stanici. „Poručíku Uhuro, relaci na úzkém směrovém paprsku. Odešlete k hoshanské lodi hyperprostorovou vlnu modulovanou podle generátoru náhodných čísel. Projíždějte ji celé spektrum tak dlouho, dokud neupoutáte jejich pozornost."

„Ano, pane."

„Dvě minuty, kapitáne."

Po následujících třicet sekund vydávaly jediný zvuk na můstku Uhuřiny prsty tančící po klávesnici. Pak se obraz hoshanské lodě prudce převrátil kolem své osy a otočil téměř o sto osmdesát stupňů.

„Hoshanský antihmotový generátor zapojen na maximální výkon, kapitáne."

„Doufám, že nenastává přetížení."

„Ne, kapitáne. Dodává prostě jen tolik energie, aby jim umožnil protisměrnou zatáčku, jakou udělala už ničitelská loď, když jsme se s ní střetli poprvé. A nabíjí zbraně k palbě."

„Takže," Kirk se obrátil na Hoshany, „Ničitelé nejsou sami, kdo okamžitě na každého útočí."

„Nikdy jsme netvrdili opak," řekl Tarasek. „Naše důvody už znáte."

„Jaká posádka je na té lodi? Mluví stejným jazykem jako vy?" otázal se kapitán. „Budou nám rozumět?"

„Rozuměli by, jenže nebudou naslouchat."

„Tarasku, vy jste byl velitelem lodi. Kdybyste k nim promluvil vy, určitě by naslouchali." Kirk se odmlčel. Zadíval se cizinci do tváře a oči se mu zúžily. „Zejména," navázal po krátké úvaze, „kdybyste odvysílal správný identifikační kód."

„Kód? O jakém kódu to mluvíte?"

„O kódu, který užívají hoshanské lodě, aby rozpoznaly jiné hoshanské lodě. Máme záznam relace, kterou odvysílala vaše loď hned, když zjistila přítomnost lodí Ničitelů. Nevíme samozřejmě, jaká je vyžadovaná odpověď, poněvadž Ničitelé ji jistě nemohli znát." Kirk se odmlčel a sledoval Taraska, jak se s informací vypořádá.

„Máte pravdu," Hoshan nakonec připustil. „Existuje takový rozpoznávací kód. Když zjistíme neznámou loď, vyšleme k ní výzvu, aby se ohlásila, a pokud nedostaneme příslušnou odpověď, považujeme ji za loď Ničitelů."

„A můžete nám ukázat, jak odeslat správnou odpověď?"

„Nemůžeme. Odvysílání výzvy i odpovědi řídí lodní počítače a obojí se mění z hodiny na hodinu. Žádný člen posádky nic takového nezná."

Kirk se ušklíbl. „Neponecháváte nic náhodě, že?"

„A vy byste ponechali, kdybyste byli v naší situaci?"

„Možná, že ne. Takže tvrdíte, že bez navázání spojení mezi počítačem na naší lodi a tím na hoshanské je jakákoli výměna názorů nemožná?"

„Není nemožná, ale nedojde k ní. Přijmou všechno, co odvysíláte, ale nebudou to brát na zřetel. Nebudou tomu důvěřovat."

„Ani když uslyší váš hlas? Nedokážete je přesvědčit, že nejsme Ničitelé, ale naopak přátelé? Ani tehdy, když nebudeme opětvat palbu?"

„Co byste po mně chtěl, abych jim řekl? Čím je mám přesvědčit?"

„Mohli byste jim povědět pravdu, že jste našel spojence ve válce proti Ničitelům."

„Jenže vy jste odmítli být našimi spojenci."

Kirkovi se stáhla tvář podrážděním. „My jsme jen odmítli rozstřílet Ničitele na kusy, než přijdeme na způsob, jak s nimi navázat komunikaci!"

„Třicet sekund do okamžiku, kdy se dostaneme na dostřel zbraní hoshanské lodě, kapitáne," ozval se Spock. „Zvýšila rychlost na nadsvětelnou faktor dvě celé tři."

„Díky za upozornění pane Spocku. Pane Sulu, změňte kurs tak, abychom se přímo vzdalovali od ničitelských lodí a udržujte nás právě mimo dostřel zbraní Hoshanů."

„Ano, pane."

„Takže," řekl Kirk a znovu se obrátil k Hoshanům, „podle vás je nemožné navázat spojení s vašimi lidmi."

„Pokud nepředvedete činem své přátelství k Hoshanům, jsem si jistý, že ne."

„A jediným způsobem, jak tohle přátelství demonstrovat, je smést pár ničitelských lodí?" Počítač slova samozřejmě přeložil bez Kirkova sarkasmu.

„Nevím o žádném jiném způsobu," připustil Tarasek.

„A dokonce i pak to bude důkaz jen pro vás tři na palubě Enterprise. Jak bychom mohli přesvědčit někoho jiného? Museli bychom zajistit dostatečný počet sedadel na hoshanských lodích, aby vaši lidé mohli zhlédnout představení?" Kirk se náhle odmlčel a vztekle potřásl hlavou. „Strážte, odveďte naše hosty do jejich ubikací."

Když za Hoshany a jejich ozbrojeným doprovodem zasyčely dveře turbovýtahu, Kirk povstal a přešel k Suluovi. Nahlédl mu přes rameno na přístroje, pak obrátil pohled na obrazovku a hoshanskou loď v jejím středu.

„Udržujeme stanovený odstup, pane," ujistil ho Sulu.

„O tom jsem nepochyboval, pane Sulu," Kirk opět odvrátil pohled. „Ale myslím si, že už to trvalo dost dlouho. Splnili jsme svůj původní záměr zabránit téhle lodi, aby narazila přímo na Ničitele. Pane Spocku, jsou lodě Ničitelů stále v dosahu našich senzorů?"

„Ano. Kurs a rychlost zůstávají beze změny."

„Výtečně. Pane Sulu, přímo vpřed nadsvětelnou faktor šest, dokud se spolehlivě nevzdálíme z dosahu hoshanských senzorů. Potom loď obraťte a pokračujte ve sledování Ničitelů."

„Ano, kapitáne."

Když se hoshanská loď začala na obrazovce scvrkávat, Kirk se obrátil na McCoye, jenž zůstal stát u zábradlí nedaleko výtahu. „Kostro," řekl, „myslím, že teď si budeme muset popovídat s doktorem Crandalllem."

Byl to úplně jiný doktor Crandall, jakého našli Kirk s McCoyem ve vládním salónku, pokořený a téměř se chvějící.

„Já ... já vůbec nechápu, co mě to posedlo," řekl ještě dříve, než se za nimi stačily zavřít dveře. „Nechtěl jsem ..."

„Víme přesně, co jste chtěl, doktore," řekl Kirk klidně. „Co nevíme je to, co jste mínil podnikat dále. Nevysvětlil byste nám to laskavě?"

„Přesně tak," zavrčel McCoy mračící se napůl údivem, napůl zlostí. „Jak vás k sakru mohlo napadnout pokoušet se o vzpouru?"

A právě v tomhle okamžiku, když zaslechl v McCoyově hlase směs zlosti a upřímného podivu, si Crandall uvědomil, jak naprosto se přepočítal. Ne v načasování svého tahu, ale úplně ve všem. Hádky Kirka s McCoyem ani rozdílnost názorů nic podstatného neznamenal. V podstatě jeho původní instinktivní úsudek o důstojnících a posádce byl správný. Stížnosti ani obavy nic neznamenal, všichni byli spjatí dohromady v jakési podivné období rozvětvené rodiny s kapitánem coby patriarchou. Neexistoval žádný způsob, jak by do ní někdy mohl získat přístup, vůbec už nemluvě o tom, že by ji mohl seabeměně ovlivňovat.

Věděl, že mu už nic jiného nezbyvá, a proto začal zdráhavě mluvit.

Když skončil, ke svému naprostému překvapení nebyl odveden ani do cely, ani na něj neuvalili domácí vězení ve vládním salónku. Zakázali mu přístup do motorové sekce a až do odvolání i na můstek, ale jinak jeho svoboda zůstala nedotčena. Zdálo se, že McCoye Kirkova shovívavost naštvála, ale kapitán řekl pouze:

„Teď, když ví, jak se věci mají, nemyslím, že by nám způsobil ještě nějaké problémy." A potom s pohledem na Crandalla: „Jste praktický člověk, nemám pravdu, doktore Crandalle?"

Crandall pouze přikývl. Úleva či dokonce vděčnost se však mísila s jakýmsi tlakem v žaludku. Až později si uvědomil, že právě dosud vzlíná nová vlna vzteku.

O šest hodin později, když čtyři lodě Ničitelů ničím nenaznačily, že by zamýšlely opustit formaci nebo změnit kurs, Kirk se prudce odvrátil od obrazovky.

„Poručíku Uhuro, je čas, abychom něco vyzkoušeli. Relaci na úzkém směrovém paprsku zaměřeném přímo na tři ochranné lodě. Odvysílejte tentýž signál, identifikační kód, který vysílaly při setkání. Uvidíme, co se bude dít."

Dělo se to, že tři ochranná plavidla ještě zůzila ochranný kruh kolem čtvrtého.

„Stejně jako Hoshané, kapitáne," komentoval Spock, „určitě často mění hesla. Kód, který už pozbyl platnosti, je ještě mnohem podezřelejší než vůbec žádný."

„Takže, pane Spocku, máte vy nějaký návrh?"

„Zkusme jim rozptýlit pozornost, pane," ozval se Sulu, když Spock mlčel, „jak jsme už o tom mluvili předtím. Stále ještě máme řadu nepoužitých sond. Mohli bychom jich pět set vyslat na jednu stranu, a zatímco se s nimi ochranné lodě budou vypořádávat, mohli bychom se přiblížit z druhé."

„Jednoduché, kapitáne," řekl Spock, „ale možná to bude fungovat."

A fungovalo.

Než sondy letící nízkou podsvětelnou rychlostí pomocí raketových motorů pronikly do dosahu senzorů ochranných lodí, Enterprise celou formaci obeplula a vyčkávala, až Ničitelé na sondy zaútočí.

„Sondy v dosahu senzorů, kapitáne," konečně ohlásil Spock. „Ochranné lodě se chystají k zásahu."

„Připraven, McPhee?" zeptal se Kirk.

„Připraven, pane," donesl se z přenosové místnosti hlas se slabým přízvukem.

„Jednotka zvláštního nasazení?"

„Připravena, pane," ozvala se poručík Tomsonová rovněž z přenosové místnosti.

„Výtečně," řekl Kirk. „Teď je na to zrovna tak vhodná chvíle jako kdykoli jindy. Pane Sulu, buďte připraven přiblížit se k nim na dosah našeho přenosového paprsku, osmou nadsvětelnou. Pane McPhee, připravte se co nejrychleji zaměřit

alespoň jednu živou bytost na ničitelské lodi. Poručíku Tomsonová, phasery v pohotovosti, nastavit silné omráčení." Odmkl se a rozhlédl po můstku. „Všichni si dobře pamatujete, jak jsme to zkoušeli," dodal po chvíli. „Podívejme se, jak nám to půjde naostro. Jakmile . . ."

„Ochranné lodě se chystají spustit palbu na sondy, kapitáne."

„Ted', pane Sulu, vpřed!"

DVANÁCTÁ KAPITOLA

V následujících chvílích udělal podporučík McPhee nový rekord v rychlosti zaměření přenosového paprsku. Jenže i tak první výstřel ničitelské lodě zasáhl štíty dříve, než měly možnost ochránit Enterprise plnou silou. Celou lodí se přehnaló krátké zachvění přenášející se až do morku kostí. V několika okamžicích však Scott chvilkové přetížení zvládl, a když vyšlehl druhý výstřel, štíty už stoprocentně plnily svou funkci. Než ochranné lodě obrátily pozornost od sond, z nichž nezbyl ani popel, a připojily se k útoku na Enterprise, loď už unikla z dostřelu.

O chvíli později ústřední ničitelská loď vyslala nový hyperprostorový puls a Kirk na okamžik zauvažoval, zda nespustí autodestrukční program. Namísto toho se však ochranné lodě semknuly kolem centrální těsněji než kdykoli předtím, snížily rychlost na podsvětelnou a v hustém chumáči zamířily směrem, jímž letěly předtím, než se setkaly s první lodí Ničitelů.

„Pravděpodobně se pokoušejí zjistit, co se vlastně přihodilo tomu, koho jsme jim unesli před norem," řekl Kirk s mírným pousmáním a obrátil pohled na pomocnou obrazovku nad pracovištěm vědeckého důstojníka, která zabírala přenosovou místnost. „Tak se teď podíváme, jak takový Ničitel vypadá. Pane McPhee, pusťte nám ho dovnitř."

Poručík Tomsonová a její dva podřízení - jediní lidé, kteří zůstali v přenosové místnosti s výjimkou poručíka McPheea - vypálili z phaserů ještě dříve, než se materializace zcela ukončila. Ničitel, na rozdíl od malých, podsaditých a svalnatých Hoshanů vysoký a štíhlý, se zhroutil na palubu ihned, jakmile ho přenosové pole uvolnilo.

Okamžitě jej přepravili na izolační oddělení lodní nemocnice, kde u něj našli podobné sebevražedné zařízení, jako měli Hoshané, jenže fungovalo ještě automatictěji. Primární odpalovací mechanismus však našťěstí spouštěl signál zvenčí generovaný pravděpodobně vysílačem na lodi. Sekundární iniciátor nesl prsten na jednom z jeho dlouhých štíhlých prstů. Zařízení samotné obsahovalo účinnou výbušninu namísto laseru jako v případě Hoshanů a neměl je implantované do těla, nýbrž nosilo se jako límec. Jenže i tak odejmout bombu, aniž by explodovala, vyžadovalo zapojit do práce skutečně veškeré zařízení, které mělo lékařské a vědecké oddělení k dispozici.

Ničitel sám, vyšší než Spock, vypadal, že je potomkem nějakých létajících bytostí. Jeho vlasy připomínaly tisíce a tisíce droboučkových peřiček. Kostí, ačkoli je neměl přímo duté jako létající ptáci, byly poměrně lehké. Celkový dojem, který vzbuzoval, se dal shrnout slovem křehkost. Dokonce i „uniforma", do níž jej znovu oblékli, když mu odřizli límec, byla lehoučká a měla měkkou bleděmodrou barvu. Seděla mu volně a byla bez kapes, jen s jakýmsi váčkem připojeným k pasu.

Ještě dříve, než se Ničitel probral k vědomí, dovolili Hoshanům, aby si ho krátce přes průhlednou stěnu prohlédli. Promluvil jen Tarasek.

„Tak teď poznáte, co jsou zač," řekl a obrátil se k Ničiteli ležícímu v bezvědomí zády.

Na rozdíl od Hoshanů nechali Ničitele, aby procitl ve vládním salónku s obrazovkou a přímým spojením překladové obvoody počítače. A rozdílně od Hoshanů Ničitel otevřel oči okamžitě, jakmile monitorovací přístroje ukázaly, že znovu nabyl vědomí.

Ihned se posadil a jediným pohybem hlavy připomínajícím sovu přelétl očima celé zařízení místnosti. Tepová frekvence mu podle údajů monitorů nejprve vylétla drasticky vzhůru, avšak pak poklesla na úroveň, která se zdála normální. Dlouhými a štíhlými prsty s úzkými kosočtverečnými nehty, což mohly být před mnoha generacemi drápy, si ohmatl krk, kde mu scházel límec.

A dal se do řeči, bez ustání ze sebe chrtil slova. Hlas mu zněl překvapivě čistě, ve zpěvavých trylcích, připomínal ptáka neméně tolik, jako jeho celkový vzhled.

„Přinejmenším bude spolupracovat, a ne jako Hoshani," poznamenal Kirk.

„Pokud ovšem to, co provádí, je skutečně řeč," odsekl McCoy. „Jestli si jen neprozpěvuje jako velký kanár."

„Ne, doktore," odvětil Spock s hlavou skloněnou k rameni, takže také skorém připomínal ptáka. Naslouchal počítačovému hlasu, který se mu ozýval ve sluchátcích. „Je to rozhodně jazyk, a to jazyk velice složitý. Při téhle rychlosti bude počítač schopn zahájit hrubý překlad ve velmi krátké době."

A také zahájil. V několika minutách začal nahrazovat Ničitelovy trylky slovy, nejprve jen tu a tam, pak stále častěji. První celá věta zněla: „Jestli jsme vás něčím urazili, prosím vás za prominutí."

„Je čas, abychom se setkali tváří v tvář," řekl stručně Kirk a vykročil do haly, která vedla k Ničitelově salónku.

„Poručíku Tomsonová, držte se vzadu, ale phaser mějte v pohotovosti, nastavený na lehké omráčení. Pane Spocku, je naše počítačová instruktaž připravena?"

„Stačí vaše slovo, kapitáne."

V okamžiku, kdy se dveře vládního salónku otevřely, Ničitel se odmlčel. Očima, žlutýma a otevírajícíma se svisle jako kočičí, přeskakoval z jednoho muže na druhého. Vešli celkem čtyři. Podle Spockova analyzátoru mu ostře vylétla tepová frekvence a vydal sérii trylků.

„Kdo jste?" přeložil počítač téměř okamžitě, promluvil přes univerzálního tlumočníka, kterého měl Kirk připojeného k pasu. „Máte mě potrestat?"

„Nechceme vám ublížit," řekl Kirk, „My. . ."

„Pak tedy mám být odměněn?"

Kapitán se zamračil na tlumočníka. „Spocku, jste si jistý...”

McCoy vyprskl smíchy a přerušil ho. „Jíme, tobě to nedošlo? Myslí si, že je mrtvý! Jen by se rád dozvěděl, jestli se dostal do nebe, nebo do pekla.”

„Samozřejmě že jsem mrtvý,” řekl Ničitel a jeho trylky přešly do vyšší tóniny, ačkoli počítačový překlad zůstal neutrální. „loď, na které jsem letěl, byla napadena nepřítelem a zničena.”

„Ne,” řekl Kirk, „nejste mrtvý. A vaše loď nebyla ani napadena, ani zničena. Pane Spocku, spusťte ten film.”

„První sekvence,” tiše řekl Spock a obrazovka ve vládním salónku náhle ožila.

„Dívejte se,” vyzval Kirk. „Uvidíte, co se stalo. Jednoduše jste na palubě jiné lodi.”

„Potom vy...”

Ničitel si štíhlými prsty rychle znovu sáhl na krk, ale marně hledal chybějící límec.

„Nemáte se čeho bát,” uklidňoval ho Kirk. „Nechceme vám ubližovat. Dívejte se na obrazovku. Ukážeme vám, co se stalo.”

Ničitel si po dalších několik sekund ohmatával krk, zatímco jeho oči bloudily z jedné tváře na druhou. Podle Spockova analyzátoru měl tepovou frekvenci dokonce ještě vyšší než v šoku po procitnutí.

Avšak potom přival vzrušení opadl stejně náhle, jako nastal. Ptačí muž se rázem uklidnil, i když prsty měl stále ještě semknuté kolem krku. Puls začal klesat, jakoby čistě výsledkem vynaložení vůle.

„Podívám se,” řekl, trylky se zpomalily a jejich tón poklesl. „Podívám se na to, co mi musíte ukázat.”

Následující dvě minuty potom počítač uváděl trikový film, zkrácenou verzi toho, co předtím promítal Hoshanům. Tentokrát ukazoval Enterprise, jak se přehnal kolem ničitelské lodi a unesla svého nynějšího hosta z jejich prostor pro posádku.

Když film skončil, rozhostilo se ticho. Ničitelovy žluté oči několikrát přelétly z obrazovky na čtyři muže a nazpět.

Nakonec řekl:

„Takže vy nejste našimi nepřáteli? Nejste Spalovači planet?”

„Nejsme,” řekl Kirk.

„Potom kdo?”

Kirk mu co nejjednodušeji všechno vysvětlil, vynechal přitom jakoukoli zmínku o Hoshanech. Potom, dříve než mu mimozemšťan stačil položit další otázku, pokývnul Spockovi a ukázal na obrazovku, kde se objevila hoshanská loď.

„Tohle jsou nepřátelé, o kterých jste mluvil?”

„Ano!” Další prudký vzestup tepové frekvence potvrdil pravdivost odpovědi.

„Tohle jsou ti, kterým říkáte Spalovači planet?” Ptačí muž zaváhal, jako by se snažil ovládnout. „Tak mi to bylo řečeno. Chcete tvrdit něco odlišného?”

„Proč je nazýváte Spalovači planet?” zeptal se Kirk a přešel jeho otázku.

„Podívejte se na kteroukoli z planet v téhle oblasti vesmíru a pochopíte to!”

Kirk opět pokynul Spockovi a směrem k obrazovce. „Planety jako například tyhle?” zeptal se, když se objevil první z tučtu záběrů.

Ptačí muž však hned po prvním pohledu zavřel oči a odmítl se dívat na další. „Jestli jsem skutečně naživu, kdo pak tedy jste?” vydraly se mu z hrdla tak vysoké trylky, až byly pro lidské ucho téměř neslyšitelné. „Co chcete?”

„Bylo by nádherné,” vložil se McCoy, „kdybyste vy všichni tady na nás přestali střílet, jakmile nás jen zahlédnete koutkem oka!”

„Předvedte mu to, Spocku,” požádal Kirk. O chvíli později se na obrazovce objevily hvězdy v rameně Mléčné dráhy v souhvězdí Střelce a Kirk cizinci ve zkratce pověděl to, co už ukázali Hoshanům. Když skončil, na obrazovce se objevilo skutečně husté hvězdné pole a čtyři tečky ničitelských lodí.

„A nyní,” řekl Kirk, „nám povězte vy, kdo jste. Vysvětlíte nám, jak začala válka s těmi, které nazýváte Spalovači planet.”

Rozhostilo se dlouhé ticho. Ptačí muž na okamžik dlouhými prsty zabrousil ke krku, ale pak mu ruka poklesla k boku.

„Válka začala,” řekl konečně, „když jsme byli napadeni.”

Potom ze sebe pozvolna a váhavě vysoukal celý příběh, který se pozoruhodně podobal tomu, který jim už odvyprávěl Hoshan. S jedinou podstatnou změnou. Podle těchto lidí, kteří se označovali jako Zeatorové, válka začala už před téměř čtyřmi sty lety, nikoli před jedním stoletím. Stejně jako Hoshané mírumilovně pronikali do vesmíru, avšak když narazili na první Spálenou planetu, jak jim začali říkat, stali se podezíravými. Začali původně čistě průzkumné lodě vyzbrojovat a učinili opatření, aby se zabránilo vyzrazení souřadnic jejich rodné planety. Zbraně se ovšem ukázaly jako nedostatečné, neboť jejich lodě prostě začaly mizet.

Stejně jako Hoshané i Zeatorové se na dost dlouhou dobu stáhli, aby vyvinuli efektivnější výzbroj a vybudovali obranu kolem své planety. Až téměř po padesáti letech zase opatrně vylétly do vesmíru, směrem ke Spáleným planetám, lodě podobné už těm, jaké používají dodnes. Znovu na ně byly podniknuty útoky, jenže tentokrát se už dokázaly bránit. V jednu chvíli se domnívali, že zjistili polohu nepřátelské planety a zničili ji, avšak po téměř jednom století, kdy neustále bedlivě hlídkovali, útoky začaly znovu.

„Nyní máme jen jednu jedinou naději,” skončil Zeator, „nalézt a zničit jejich domovskou planetu dříve, než oni najdou a srovnají se zemi tu naši. V průběhu několika posledních týdnů, když jsem poprvé viděl na vlastní oči Spálené planety, jsem míval chvíle, kdy bych uvítal kteroukoli z obou možností, jak ukončit celá století našeho strachu. A když zničili dvě z našich doprovodných lodí, litoval jsem, že nejsem na jejich místě.”

„Kdo jste, že vás takhle chránili?”

Zeator se opět na dlouhou chvíli odmlčel a zdálo se, že se celý scvrkl. Dokonce i jeho peřovité vlásky jako by mu přilehly k lebce.

„Říkají mi Atragon," řekl konečně, „a obávám se, že jsem blázen. Dokud jsem nevstoupil na palubu lodi, ze které jste mě odnesli, nikdy jsem neopustil povrch své rodné planety. Předtím jsem znal jen tolik, co jsem vyčetl v naší historické literatuře. Po celá léta jsem podle těchto knih učil ostatní, jenže jsem nevěřil tomu, co se v nich psalo, ne z hloubi srdce, ne úplně. Neviděl jsem žádnou ze zničených planet na vlastní oči a hlodaly ve mně pochybnosti. Slova mi zněla jen jako slova, ne jako fakta, nebyli za nimi lidé z masa a kostí. Naivně jsem byl přesvědčen, že žádné bytosti natolik inteligentní, aby dokázaly vzlétnout do vesmíru, nemohou být tak kruté, jak hovořily knížky o našich nepřítelích. Nedokázal jsem uvěřit, že by Spalovači planet provedli všechno, co se nám tvrdilo, že provedli, kdyby neměli důvod. Dokonce mě napadlo, že celá válka by mohla být jeden jediný veliký podvod spáchaný vojenskými kruhy, aby z planetárního rozpočtu odčerpaly peníze.

Naneštěstí členové mé rodiny měli dostatek vlivu, aby se stalo to, co se nakonec stalo. Byl jsem zvolen do velmi vlivného úřadu a jisté kruhy - vojenské kruhy - dospěly k názoru, že jediným způsobem, jak mě přesvědčit o pravdě, je ukázat mi všechno na vlastní oči. Jak jsem už řekl, byl jsem blázen. Rád jsem jejich nabídku přijal. Byl jsem si jistý, že jim jejich podvody dokážu. Proto jsem se nacházel na té lodi, právě jsem dostával Spálené planety z první ruky. A protože jsem byl na palubě, naše loď se nezapojila do bitvy, jak měla. Protože mě chránili, ztratili jsme dvě jiné lodě."

„A co ten límec, který jste měl kolem krku? Límec naplněný výbušninou?"

„Ani já jsem nesměl ohrozit svou rodnou planetu. Všichni členové lodních posádek, všichni vojáci nosí podobná zařízení voperovaná do těla, jenže to moje mi mělo být zase odňato - jestli se v pořádku navrátím domů."

„A nyní? Když jste o límec přišel?"

„Ať s límcem nebo bez něj, stejně se už nikdy nebudu moci vrátit."

„My bychom vás mohli vrátit."

„Do lodi, ze které jste mě odnesli? Přenesli byste mě tam stejným způsobem, jako jste mě předtím vytáhli?"

„Možná."

„Možná kdybyste byli nezranitelní našimi zbraněmi, ale jestli jsem pochopil správně, to nejste. A moji lidé se už podruhé nedají tak snadno přelstít. A dokonce i kdyby se vám to podařilo, pochybuji, že bych to přežil na delší dobu."

„Proč? Vaši vlastní lidé by vás přece nezabili."

„To přesně nevím, ale podezírám je, že ano. Zatím nikdo nebyl vynesena z lodi takovým způsobem, jako jste to udělali se mnou, takže neexistují žádná pravidla, podle nichž by se mělo postupovat v případě, že se vrátím. Ovšem nevěřím, že by mi někdy povolili návrat na rodnou planetu. Ani bych si to nepřál, bez ohledu na to, jak silně zdůrazňujete, že jste našimi přáteli. Předvedli jste mi toho příliš mnoho, než abych vám mohl důvěřovat."

„Příliš mnoho? Nerozumím."

„Ukázali jste mi, že jste schopni sledovat naše lodě, aniž bychom my zjistili přítomnost vaší. Mohli byste stopovat každou loď, kterou znám. Mohli byste nalézt naši planetu, a to je pro mne nepředstavitelné."

„Můžeme sledovat vaše lodě bez ohledu na to, jestli na nich jste nebo ne."

„Samozřejmě. Jenže žádná z nich se nyní na naši planetu nevrací. Naše lodě se vůbec vrací jen zřídka, ale nyní, když zpozorovali vaši loď, zjevně dokonalejší, než jsou naše, už se nikdy žádná nevrátí. Nikdo v téhle oblasti vesmíru se to neodvážá riskovat. Počítám, že pěknou řádku roků."

„Kdybychom vás dokázali přesvědčit, že nejsme vašimi nepřáteli, mohl byste nám ukázat cestu k vaší planetě a my bychom vás tam odvezli. Mohli bychom si promluvit s vašimi představiteli."

„Neexistuje způsob, jak byste mě zcela přesvědčili. Osud celé planety by závisel na mém rozhodnutí, jestli vám mám důvěřovat. Ale moje rozhodnutí tady nehraje žádnou roli. Nemůžu vám prozradit polohu naší planety, bez ohledu na to, jestli chci nebo ne. Protože ji prostě neznám. Nikdy předtím jsem do vesmíru necestoval a o těchto věcech nic nevím."

Ptačí muž se odmlčel a pohnul úzkými ramínky. Mohlo to být stejně dobře pokrčení, anebo se možná zachvěl. „Obávám se, že zbytek svého života už nestrávím se svými na rodné planetě. Ať už jste kdokoli, tím, že jste mě od nich jednou oddělili, zemřel jsem pro ně úplně stejně, jako by Límec splnil účel, pro který jej vyrobili. Jsem pro ně stejně mrtvý, jako jsou pro ně všichni na všech našich lodích."

Kirka pochmurně napadlo, že tahle slova se vlastně příliš neliší od toho, co jim předtím řekli Hoshané. Se Zeatorem se možná dalo lépe mluvit, ale dohoda s nimi byla stejná jako s Hoshany.

Pokud něco nepodnikne.

„Myslím," řekl s pohledem na Spocka a McCoye, „že nastal čas, aby se Ničitelé setkali se Spalovači planet."

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Nikoho nepřekvapilo, že setkání Hoshanů se Zeatorem skončilo pramalým úspěchem.

„Samozřejmě že lže!" řekl Tarasek.

„Atragone?" zeptal se Kirk Zeatora sedícího na opačné straně konferenčního stolu. „Hoshané taky lžou?"

Na dlouhou chvíli se rozhostilo ticho. „Nevím," řekl nakonec. Jeho trylkující hlas zněl dutě, jakoby bez života.

„Je možné, že mluví pravdu. Jestli ano, pak si zasloužíme osud, který jsme si přivolali."

Z Hoshanů pouze Baldue otevřeně přiznal, že na Atragonových slovech by mohlo být něco pravdy. „Když vám někoho po celé generace ukazují jen jako nepřitele a když je v sázce osud celé civilizace," řekl, „nemůžete riskovat. Za takových okolností se snadno udělá chyba."

„Nejprve zmáčkni kohoutek a teprve pak se na něco ptej," pronesl McCoy podivně ochablým hlasem. „Jediná potíž nastane tehdy, když cizí vetřelci jsou stejně rychlí jako ty. Pak nezůstane nikdo, kdo by na otázky odpovídal. Anebo dokonce aby je vůbec kladl."

Při McCoyových slovech se Kirkovi vyjasnilo čelo. „Kostro," řekl a náhle povstal, „díky. Tvoje výlety do historie nás třeba zachrání. Nebo mě aspoň přivedly na nápad, kde začít."

„To se mi nelíbí, kapitáne." Šéfinženýr Montgomery Scott stál v motorové sekci před hlavním ovládacím panelem, jako by jej chtěl bránit, a z očí mu probleskoval pocit zrady.

„To ti vůbec nemám za zlé, Scotty. Samotného mě to příliš netěší. Ale v tuhle chvíli mi už došly všechny nápady."

„Nemůžete s nima jenom pokračovat v řečech?"

„Budeme se snažit, samozřejmě, ale viděl jsi sám, jak na nás reagují - a vůbec na každého. Mohli bychom se sice všichni dorozumívat přes počítač, ale výsledek je ten, že my jen mluvíme k nim. Oni by na nás stříleli hned, jak by nás zahlédli."

„A vy jim to chcete umožnit!"

„Podle Spocka náš štít vydrží všechno, co nám můžou Hoshané nebo Zeatorové naservírovat. Jestli o tom máš nějaké pochybnosti, Scotty. . ."

„Nemám pochybnosti, kapitáne!" řekl Scott a do hlasu mu pronikl dotčený podtón. Mávl rukou v širokém gestu, jež zahrnovalo nejen ovládací panel za jeho zády, ale také antihmotové motory a všechno ostatní, co spadalo do jeho péče. „Nemám žádný pochybnosti o těchhle děckách! Dokážou zvládnout všechno, jenže nechat. . ."

„Kdybych viděl jinou možnost, Scotty, zkusil bych ji."

Scott zmlkl a nadechl se. „Jo, kapitáne," řekl nakonec, „je mi jasný, že jo. Připravíme se na to."

„Děkuji vám, pane Scotte," řekl Kirk a zcela nezvykle krátce stiskl hlavnímu inženýrovi rameno. „Ani na vteřinu jsem o tom nezapochyboval."

Kirk společně s celou první směnou po několik minut sledovali blížící se hoshanskou loď. Jak Hoshané, tak i Zeator a doktor Crandall pozorovali dění na obrazovkách ve svých střežených vládních salóncích. Ovšem jen kajuty mimozemšťanů byly zapojeny tak, že se z nich dal přímo oslovit můstek a poručík Uhura mohla pouhým stisknutím knoflíku jejich slova odvysílat do vesmíru.

„Pane Sulu, zaparkujeme prakticky přímo uprostřed silnice," řekl Kirk. „Budte připraveni ihned strhnout řízení do škarpy, při prvním náznaku, že spouští autodestrukční sekvenci antihmotové pohonné jednotky. Anebo pokud by se ukázal nějaký defekt na našich štítech, samozřejmě."

„Ano, kapitáne," odvětil Sulu s jistým zadostiučiněním v hlase i ve tváři.

„Poručíku Uhuro, připravte se odvysílat relaci, kterou jsme nahráli předem, na můj povel."

„Relace připravena, pane."

„Enterprise vletí za jednu celou tři desetiny minuty do dosahu senzorů hoshanských lodí, kapitáne," oznámil Spock.

„Poručíku Uhuro, odvysílejte relaci!"

Hoshané zareagovali skutečně okamžitě. Zjevně se vůbec nezdržovali tím, že by si poslechli obsah relace. Loď - táž, kterou předtím odlákali od zeatorské flotily - nepatrně změnila kurs, aby odeslala poselství domů. O zlomek chvilky později odvysílala něco, co byla bezpochyby žádost o momentální počítačový identifikační kód. A téměř současně z ní vytryskla zhuštěná hyperprostorová relace o délce třiceti sedmi milisekund.

„Podle předpokladu připravuji zbraně k palbě, kapitáne," ohlásil Spock.

Loď však nevypálila. Uplynula téměř celá minuta a nestalo se vůbec nic.

„Tarasku," řekl Kirk, „znamená to snad, že studují naši relaci?"

„Je to možné," odvětil počítač, který přeložil Hoshanova slova téměř okamžitě.

„Promluvte k nim přímo, Tarasku," vyzval jej Kirk. „Poručíku Uhuro, odblokujte Taraskovu frekvenci."

„Frekvence odblokována, pane," odpověděla a stiskla pouze jediný knoflík na ovládacím panelu.

„Jsem Tarasek," překládal počítač vysílaná Hoshanova slova. „Byl jsem velitelem obranné lodi Tromek, která byla nedávno zničena v bitvě se šesti plavidly Ničitelů. Společně se dvěma členy své posádky, Radzykem a Bolducem, jsem byl vzat na palubu kosmické lodi, kterou její pánové nazývají Enterprise. Je to táž loď, kterou jste viděli a pronásledovali přede dvěma dny. Její vládci říkají, že si přejí stát se přáteli Hoshanů, ale ..."

„Hoshanská loď akceleruje, nadsvětelný faktor dvě celé tři, pane," vmísil se Chekov. „Nabrala kurs, který hrozí srážkou!"

„Poručíku Uhuro, dejte mi frekvenci!" vykřikl Kirk.

„Ano, pane." S jediným dotekem Uhuřina prstu Hoshanův hlas zmlkl.

„Tady je velitel Enterprise," řekl Kirk spěšně do tlumočnicka. „Slyšeli jste naše poselství. Nejsme vaši nepřátelé. Nemáte žádný důvod se nás obávat anebo na nás útočit. Nebudeme na vaši loď pálit. Kdybychom vám chtěli uškodit, mohli jsme vaši loď zničit už tehdy, když na nás přede dvěma dny zaútočila. Můžeme ji zničit i teď, jestli se nám zachce. Celou poslední hodinu jsme vás sledovali a kdykoli po celou tuto dobu jsme vaši loď mohli zničit, ale neudělali jsme to. Opakují, nechceme vám nijak uškodit. Chceme si s vámi jen promluvit a předat Taraska se zbytkem jeho posádky na vaši loď."

„V dosahu laserů budeme za třináct sekund, kapitáne," řekl Spock. „Dosud žádné známky, že by byla spuštěna autodestrukční sekvence antihmotového generátoru."

„Abychom vám dokázali své mírumilovné úmysly - a svou trpělivost - dovolíme vám, abyste na Enterprise vypálili, jestli si to budete přát udělat," pronesl Kirk pozvolna. „Palbu nebudeme opěťovat."

Kirk ještě ani nedomluvil, když se ochranné štíty prudce rozzářily a zcela zastínily výhled na přibližující se hoshanskou loď.

„Podle předpokladu štíty zachycují veškerou energii, kapitáne," ohlásil Spock, aniž odtrhl zraky od přístrojů na pracovišti vědeckého důstojníka. „Stále žádné známky po autodestrukční sekvenci."

„Loď změnila kurs, kapitáne! Srážka nehrozí," řekl Chekov s příděchem triumfu v hlase. „Mine nás nyní o více než patnáct kilometrů."

„A jak dlouho mohou ještě v tomhle pokračovat, pane Spocku?" ukázal Kirk na zář vycházející z ochranných štítů.

„Na současné úrovni přibližně sedm minut, kapitáne."

Za dvě minuty se hoshanská loď přehnal kolem Enterprise, aniž ustala v palbě.

Za dvě minuty a čtyřicet sekund kolem ní prolétla znovu, dokonce ještě těsněji.

Za tři minuty a deset sekund potfetí.

Za tři minuty a třicet sekund srovnala rychlost i směr, takže to vypadalo, jako by se zastavila o něco dále než tři kilometry od Enterprise. V palbě neustávala. Ochranný štít na straně obrácené k hoshanské lodi se proměnil ve žhavě zářící stěnu, jejíž barva přecházela z viditelného spektra do ultrafialové a do ještě kratších vlnových délek.

„Veškerá energie z jejich pohonné jednotky se odvádí do laserů, kapitáne," řekl Spock o okamžik později. „Zvýšení výkonu sníží životnost laserového výboje přibližně o čtyřicet pět sekund. Stále žádné známky po autodestrukční sekvenci."

„Spojte se s hoshanskou lodí, poručíku Uhuro," přikázal Kirk. Když se to stalo, zopakoval, co mu právě sdělil Spock s výjimkou poznámky o autodestrukci. „Až vaše lasery za dvě minuty vypovědí službu," uzavřel, „začneme možná rozhovory. Poručíku, nechtě frekvenci volnou."

První laser zhasl dříve než za minutu, poslední minutu a půl po něm. Pět sekund po jeho výpadku odeslala loď novou zhuštěnou hyperprostorovou relaci, tentokrát v délce čtyřiceti osmi milisekund.

„Spuštěna autodestrukční sekvence antihmotového generátoru, kapitáne."

„Nás neohrozíte ani tím, že sami zahynete při výbuchu svého antihmotového motoru," rychle řekl Kirk. „Dokážeme celý proces monitorovat a uniknout před nebezpečím dříve, než k explozi dojde. Ti, kterým říkáte Ničitelé, to už proti nám vyzkoušeli, a ani oni neuspěli."

„Přetížení narůstá, kapitáne. Dvacet šest sekund do výbuchu."

„Buďte připraven, pane Sulu, maximální faktor. Na můj rozkaz."

„Připraven, kapitáne."

„Viděli jste, jak snadno jsme vám unikli, když jsme se setkali poprvé," pokračoval Kirk. „Nyní můžeme udělat totéž. Dokážeme uniknout před výbuchem vašich antihmotových generátorů. Zabijete jen sami sebe, nikoho jiného!"

„Čtrnáct sekund, kapitáne."

„Pane Sulu, maxi. . ."

„Přetížení stabilizováno, kapitáne," přerušil jej Spock.

„Zůstaňte připraven, pane Sulu. Spocku, co se děje?"

„Něco podobného, co už provedli Zeatorové, kapitáne. Zastavili přetížení generátorů. Sekvenci ovšem nezrušili."

„Tedy v praxi - udržují motory před výbuchem - kolik? Deset sekund?"

„Dvanáct, kapitáne." „A nejspíš mohou sekvenci kdykoli odstartovat znovu, když se jim zachce?"

„Pravděpodobně ano, kapitáne."

„Tarasku? Nějaké poznámky?"

„Je překvapující, že sekvenci vůbec přerušili. Kdyby to byla moje loď, dotáhl bych věci až do konce!"

„Vy byste je tak dotáhl!" přeložil počítač Bolducova slova. Kirkovi připadlo, že v nich jasně rozeznává ironii. Tenhle Hoshan už udělal několik podobných postranních poznámek, když se však na něj obrátil přímo, pokaždé se zatím stáhl. Ale ještě nikdy nepromluvil tak razantně. Kirk se neubráníl úvaze, zda se Hoshan přestal ovládat, anebo jestli jej k náhlému výlevu přiměla skutečnost, že jeho slova mohli zaslechnout na jiné hoshanské lodi. „Viděl jsem předtím, jak jste se choval v bitvě, veliteli!" ostře dokončil Bolduc.

„Tak dost, Bolducu!" vyštěkl Tarasek.

„Žádné dost! Když Tromak zasáhly lodě Ničitelů, upadl jsem do bezvědomí, ale ještě předtím jsem viděl, jak se pokoušíte převzít řízení! Kdybyste býval byl schopen . . ."

„Mlčet!"

„Tarasku!" Z mikrofonů na můstku náhle a překvapivě vytryskl nový hlas. Všechny oči se obrátily k hoshanské lodi na hlavní obrazovce. „Jsou Bolducova slova pravdivá?"

„Jsou," přeložil počítač Radzykův tenký, charakteristický hlas.

„Lže!"

„Tomu nevěřím, Tarasku," ozval se nový hlas. „Jejich slova znějí pravděpodobně."

„Ale vy sami jste právě teď vypnuli . . ."

„Současné okolnosti jsou naprosto odlišné, Tarasku! Nezáleží na tom, jestli věřím nebo nevěřím slovům toho cizince. V každém případě musím věřit svým očím a přístrojům. Viděl jsem skutečnosti, o kterých mluvil, a poznal jsem, že moje zbraně jsou proti obraně téhle lodi neúčinné. Myslím, že je čas, abychom se dozvěděli více."

Hlas se náhle odmlčel, a když se ozval znovu, bylo zřejmé, že už nemluví k Taraskovi. „Promluví si s vámi, veliteli Enterprise. Zatím ještě nezruším destrukční sekvenci, o které tvrdíte, že ji jste schopen monitorovat, ale ani ji nenechám pokračovat. Budeme mluvit."

Celý můstek jako jedna bytost vydechl úlevou. Dokonce i na Spockovi bylo něco takového poznat.

„To je všechno, oč vás pro tuhle chvíli žádáme, veliteli," odvětil Kirk. „Naprosto všechno."

Rozmlouvali déle než hodinu - Hrozak, velitel hoshanské lodi Bolduc, Radzyk, Kirk i ostatní na můstku, stručně dokonce i Zeator. V Kirkovi pozvolna narůstal zdráhavý obdiv k cizímu kapitánovi. Velice snadno si uměl představit, že

by se dostal do Hrozakova postavení, kdyby se narodil namísto na Zemi jako Hoshan o miliardu parseků anebo o pár miliard světelných roků jinde. Pro Hrozaka byla ochrana jeho domova vším, stejně jako pro Kirka chránit Federaci - či Zemi. Jenže Hrozak za to platil mnohem tvrději než většina kapitánů federální vesmírné flotily. Dokonce i za takzvané „normálních“ okolností měl Hrozak chabou naději, že ještě někdy vkročí na svou rodnou planetu. Teď, když se objevila Enterprise, jeho naděje prakticky klesly na nulu.

„Nemůžeme nic riskovat,“ řekl Hrozak totéž, co předtím Zeator. „Bez ohledu na můj osobní názor nemůžeme nic riskovat.“

„A kdybychom se s vámi proti Zeatorům spojili?“ zeptal se Kirk. „Proti Ničitelům, jak jim říkáte? Kdybychom je před vašima očima napadli a zničili jim loď? Pak už byste nám důvěřovali?“

„Snad, za čas, jenže já nevím, jaký názor by na to měli druzí. Měli bychom jen vaše slovo, že loď, které jste zničili, byly pravé, a ne prosté makety postavené jenom pro nás. Anebo že jste ty loď vůbec zničili. Silně se obávám, že přístroje, které máte k dispozici, oklamou naše senzory stejně snadno jako oči.“

„Ale proč bychom vás měli chtít klamat?“ položil Kirk otázku, která se objevila snad už posté.

„Kdybych věděl tohle, věděl bych všechno,“ řekl Hrozak. „Jak se věci mají, můžeme jen předpokládat nejhorší. Že jste se spojili s našimi nepřáteli, přestože se tváříte jinak, a přes zjevné možnosti vaší lodi.“

Kirk si slabě povzdechl. Už nedokázal vymyslet žádný jiný argument, který by předtím nepoužil, navrhnout žádný další důkaz, který by ho na Hrozakově místě přesvědčil. „Kdybyste chtěl. . .“ začal, avšak Spockův hlas ho přerušil.

„Stav antihmotového generátoru nestabilní, kapitáne.“

„Za jak dlouho. . .?“

„Nevím, kapitáne, ale přetížení narůstá mnohem pomaleji než předtím. Přírůstek ovšem značně kolísá.“

„Veliteli Kirku,“ přeložil počítač Hrozakova ostře vyslovená slova, „nedal jsem povel, aby sekvence pokračovala!“

„Tuším, že je nedal, kapitáne,“ řekl Spock. „Nímně přetížení opět narůstá.“ Na okamžik se odmlčel a přelétl očima nové údaje, které se objevily. „Zdá se, že se rychlost nárůstu stabilizovala. Pokud nedojde k dalším změnám, výbuch nastane za dvacet celých osm desetin minut. Podle předchozí sekvence by k němu došlo za méně než dvanáct sekund.“

„Porucha, pane Spocku?“

„Vypadá to tak.“

„Veliteli Hrozaku, navrhuji. . .“

„Pracujeme na tom, veliteli Kirku.“

„Jestli to nedokážete zvládnout,“ nabídl Kirk, „nabízíme vám, že vás přijmeme na palubu Enterprise, dříve než vaše loď vybuchne.“

Následující téměř minutu se z hoshanské lodi ozývalo jen hluboké ticho.

„Přetížení opět stabilizováno, kapitáne,“ ohlásil Spock. Chvilí nato dodal: „Teď už klesá. Zdá se, že sekvenci zrušili.“

„Ano, odvolali,“ řekl Hrozak a odmlčel se na okamžik. „Připadá mi, že jsme vašimi dlužníky, i když si stále nemůžeme dovolit plně důvěřovat vám ani vašemu příteli Ničiteli.“

„Nechceme po vás, abyste nám slepě věřili,“ řekl Kirk. „Neptáme se, kde leží vaše mateřská planeta. Žádáme vás o jediné, abyste vzali na palubu tři Hoshany z Tromaku. A přijali překladače, které vám umožní komunikovat nejen s námi, ale také se Zeatory. Až budete mluvit s našimi představiteli, povězte jim, co jste viděli. Řekněte jim, že se objevila přinejmenším malá šance, aby se ukončila válka, která už trvá po téměř dvě století, bez dalšího krveprolití na té či oné straně.“

„A Ničitelé? Zeatorové, jak jim říkáte?“

„Budeme se snažit přimět jejich lidi, aby udělali totéž. Bez ohledu na to, jak budeme úspěšní, uděláme všechno, co bude v našich silách, abyste jednali přímo se Zeatory.“

Z hoshanské lodi opět odpovědělo jen ticho. Spock pečlivě sledoval údaje a ostražitě hlídal jakoukoli změnu, zatímco Kirk vyčkával stejně tiše jako hoshanský velitel. Když se Sulu obrátil od místa kormidelníka, jako by chtěl promluvit, Kirk ho zarazil zdviženou rukou.

Hoshanský velitel konečně promluvil, po více než minutě. „Jediná věc, kterou jsem zatím neviděl, je vaše palebná síla,“ řekl Hrozak. „Jestli jste svolní, vypusťte jednu ze sond, které podle vlastních slov nesete na palubě. Dovolte nám, abychom ji převzali do našeho vlastního ochranného pole a abychom ji prozkoumali našimi senzory. Potom, jestli jste toho schopni, můžete demonstrovat sílu svých zbraní tím, že sondu zničíte i přes náš ochranný štít.“

Kirk se lehce pousmál. „Mohlo by to pro vás znamenat určité nebezpečí. Jak velký prostor dokáže váš štít ochraňovat?“

„Ne tak rozsáhlý jako váš, ale celkem slušný. Jsme ochotni takové riziko podstoupit.“

Kirk se obrátil na Scotta, který byl hovoru s Hoshany přítomen na můstku. „Co s tím, Scotty? Dokážeme nastavit phasery dostatečně jemně, abychom sestřelili sondu a nepoškodili přitom hoshanskou loď?“

„Jo, ani se jí netkne. Teda, nezvládnou nic podniknout proti sekundární radiaci po phaserovém zásahu.“

„Slyšel jste, veliteli Hrozaku?“ zeptal se Kirk.

„Slyšel. Naše loď je postavena tak, že vydrží sekundární záření i bez štítu. Stále jsme ochotni podstoupit takové riziko, abychom se ujistili, že nejste jenom neprůstřelný krunýř, ale že máte taky zuby.“

„Ano,“ řekl Kirk s mírným úsměvem, „přesně tohle mi taky přišlo na mysl. Výtečně, pane Spocku, vypusťte sondu do blízkosti hoshanské lodi.“

„Jak si přejete, kapitáne,“ odvětil Spock a obrátil se k pomocnému ovládacímu panelu. „Sonda vypuštěna,“ oznámil o chvíli později. „Nyní se nachází pět set metrů od hoshanské lodi.“

„Měli bychom to dělat co nejpůsobivěji. Pane Scotte, dokážeme tu operaci provést z větší vzdálenosti? Řekněme mimo

účinný dostřel hoshanských laserů?"

„Jejich účinný dostřel je teďka nula, kapitáne."

„To vím, Scotty. Mimo jejich původní účinný dostřel."

„Jo, kapitáne, to mužem."

„Výtečně. Pane Sulu, vzdálíme se na raketový pohon. Veliteli Hrozaku, slyšel jste, co jsem říkal. Stále ještě jste ochoten riziko podstoupit?"

„Jsem. Naše senzory ukazují, že sonda neobsahuje nic jiného, než o čem jste nás předem informovali. Můžete pokračovat podle vlastního plánu."

„Jsme mimo dostřel laserů, kapitáne," řekl Sulu o minutu později.

„Skvěle. Phasery zaměřit na sondu, pane Sulu, velmi pečlivě. Jak je sonda vzdálená od hoshanské lodi, pane Spocku?"

„Patnáct set metrů, kapitáne. V takové vzdálenosti jim jejich štít loď ochrání."

„Připraven, veliteli Hrozaku?"

„Připraven, veliteli Kirku."

„Výtečně. Phasery zaměřeny, pane Sulu?"

„Phasery zaměřeny pane."

„Minimální dávkou, pane Sulu. Palte!"

Ve stejný okamžik vyšlehl z Enterprise modrobílý blesk, který ji spojil se sondou. Prorazil hoshanské ochranné pole, aniž by mu nějak ubralo na intenzitě. Paprsek téměř stejně rychle pohasl a zanechal po své krátké existenci jediný důkaz, tavící se, bublající a prskající ránu přes polovinu povrchu sondy.

„Hodnoty radiace, pane Spocku?"

„Jedna osm sedm na povrchu hoshanské lodi, kapitáne, avšak méně než jedno procento této hodnoty uvnitř kabiny posádky. Dostatečně pod nebezpečnou úrovní."

„Veliteli Hrozaku?"

Hoshanská loď se opět ponořila do hlubokého mlčení, tentokrát ovšem jen na patnáct sekund.

„Výtečně, veliteli Kirku," řekl v překladu Hrozakův hlas, „máte stejně ostré zuby jako pevný krunýř. Ať si lámu hlavu jak chci, nevidím už dál žádný přesvědčivý důvod, proč by někdo s vašimi možnostmi měl na nás líčit nějakou past. Tudíž udělám, o čem žádáte. Předám váš překladový přístroj, váš vzkaz a doklady toho, co jsem viděl, svým nadřízeným. Udělám, co budu moci, ale žádný výsledek nemohu zaručit."

„Děkuji vám, veliteli, o nic víc vás také nežádáme. Přepравíme k vám posádku Tromaku a tlumočníka ihned, jak budete připraveni."

Kirk přerušil spojení s hoshanskou lodí a s neveselým úsměvem se rozhlédl po můstku. „Tak jedny jsme zvládli, pánové, ještě musíme ochočit druhé."

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Setkání - střetnutí - se Zeatory se v mnohých ohledech podobalo hoshanskému. Scottyho opět přinutili, aby nečinně přihlížel, jak ne jedna, ale hned čtyři lodě páli po Enterprise jednu dávku ohně za druhou, a oni nesměli odpovědět.

Nejprve se tvářil ublížený, avšak nakonec se mu ve tváři, stejně jako Suluovi, objevil zachmuveně pyšný výraz.

Velitel jedné z doprovodných lodí, navzdory všem Kirkovým logickým argumentům a Atragonovým nálehavým prosbám, odmítl zastavit autodestrukční sekvenci. Po výbuchu antihmotového paliva se celá loď proměnila v páry a exploze prakticky zničila i sousední plavidlo, které předtím vezlo Atragona. Dvě vzdálenější lodě naštěstí zůstaly nedotčeny. Stejně tak měla štěstí posádka zničené lodě, že Spock stačil včas zachytit signál varující před sebevražednou akcí. Umožnil tak McPheeovi, opět řidícímu přenosovou místnost, aby zaměřil členy posádky, kteří ještě žili, a přepravil je dříve, než se i na zničené lodi automaticky zapjala autodestrukční sekvence. Nyní už kapitán neměl možnost ji zastavit, na rozdíl od situace před výbuchem.

Jakmile se Zeatorové přenesení na palubu Enterprise zmaterializovali, okamžitě je omráčili phasery, coby nezbytné bezpečnostní opatření. Neudržovali je však v bezvědomí déle, než bylo nutné, aby si potvrdili, co jim prozradil Atragon. Prozkoumali implantované zařízení a zneškodnili pomocný odpalovací mechanismus umístěný v prstenech. Od okamžiku výbuchu loď Atragon hovořil takřka bez ustání. Jeho slova šla interkomem na můstek a hyperprostorovým přenosem na obě zbývající zeatorské lodě. Atragon objasňoval, co se děje a proč. Vyprávěl i o Hoshanovi, jemuž se podařilo odpálit podobné zařízení, přičemž vážně zranil jednoho Pozemšťana a z něj samotného nezbylo prakticky nic.

Zeatorové na lodích hovořili málo, jen naslouchali. Napjatě vyčkávali, až jejich pěti druhům, kteří byli uneseni těsně před explozí ze sesterské lodi, bude povoleno probrat se z omráčení. Stejně jako hoshanský velitel autodestrukční sekvenci na svých lodích nezrušili, nýbrž pouze zastavili osm sekund před okamžikem už nezvládnutelného přetížení. Také Kirk po většinu doby mlčel a nechal Atragona, aby vysvětlil všechno za něj.

Když pětka Zeatorů ze zničené lodě procitla, Atragon se postavil před ně. Všichni leželi nepřipoutáni na polstrovaných vyšetřovacích stolech. Kirk, Spock a McCoy se stáhli za Atragona a po stranách asistoval stejný bezpečnostní tým, který Zeatory omráčil, když se v přenosové místnosti zmaterializovali. Nyní phasery ani nevytáhli z pouzder, ačkoli je měli připravené.

Prsty všech Zeatorů, jak se jeden po druhém probouzeli, okamžitě sklouzly ke spouštěcímu mechanismu v prstenech. Žádný z nich se ovšem nepokusil bombu odpálit. Jen stále zůstávali v pohotovosti, aby se o to mohli okamžitě pokusit, a to přes veškeré Atragonovo ujišťování, že spouštěcí mechanismus byl alespoň dočasně vyřazen z provozu, a vysvětlování důvodů, které k tomu vedly.

Po většinu doby naslouchali Atragonovu vyprávění klidně, téměř pasivně, ale když před nimi předestřel, že Hoshané, takzvaní Spalovači planet, možná nenesou žádnou odpovědnost za zničené planety, že jsou možná nevinnými oběťmi

zeatorské paranoie, tehdy začali protestovat.

„A co jsou zač tihle tvorové? Vážně věříš těm jejich fantasmagoriím?“ zeptal se jeden z nich, který vypadal na velitele, a vrhl přitom na Pozenšťany pohled, který měl pravděpodobně být dost zlý.

„Fantasmagorie?“ ohradil se Atragon. „To, že jste se nedokázali jejich lodi ani dotknout, to je taky fantasmagorie? Jejich zařízení, které nám umožňuje dorozumívat se mezi sebou, je fantasmagorie? - A je fantasmagorie, že jste stále naživu, tady, zatímco jste se měli společně se svojí lodí proměnit v páru?“

„Uznávám, že mají lepší techniku než my,“ řekl Zeator. „Jenže to ještě samo o sobě neznamená, že se jim dá důvěřovat! Kdo jsou? Odkud přišli? Proč jsou tady?“

„Jestli vám to něco pomůže,“ vmísil se Kirk, „ukážeme vám, co jsme předvedli Atragonovi.“

Všech šest odvedli na můstek, kde vyčkali, dokud nová pětka nestráví záplavu nových informací, a pak jim promítli zhruba tytéž záběry, které už předtím ukázali Atragonovi. Stručný souhrn událostí od okamžiku, kdy sem Enterprise přilétla, a její následující střetnutí s Hoshany a Zeatory. Atragon, který tohle všechno viděl už podruhé, se snažil záběry co nejlépe vysvětlit ostatním zeatorským divákům.

Zdálo se, že ze všeho nejvíce - stejně jako na Hoshany - na ně zapůsobily phasery Enterprise, jež ve zlomku sekundy rozrazily ochranný štít Hoshanů a zničily sondu. V každém případě od tohoto okamžiku přestali na Atragona dotírat rozzlobenými dotazy, ať se na obrazovce objevilo cokoli. Dokonce začali přesvědčovat kapitány dvou zbývajících lodí, že nemohou nic zkazit, když přijmou na palubu tlumočníky a alespoň se pokusí sdělit ostatním Zeatorům, co tady viděli a slyšeli.

Nakonec obě lodě autodestrukční sekvenci zdráhavě zrušily. O půl hodiny později Enterprise odtransportovala všech šest Zeatorů, na každou z lodí tři, dohromady s bohatou zásobou univerzálních tlumočnicků.

Doktor Jason Crandall, jemuž sice dovolili naslouchat, ale nikoli zúčastnit se jednání s Hoshany a Zeatory, shledal, že si s neustále narůstající touhou přeje, aby Enterprise byla vybavena stejným typem autodestrukčního zařízení jako lodě mimozemšťanů. Kdyby byla, měl by pohotově řešení, a to snad jediné možné řešení svých problémů. Dokonce i nyní, když zcela propadl zoufalství, byl na pochybách, zda má spáchat sebevraždu, jen on sám jediný a zcela osamocený, dokonce i kdyby ho napadl rychlý a bezbolestný způsob. A to z jednoho důvodu: kdyby spáchal sebevraždu, znamenalo by to, že kapituloval, a dalo by to Kirkovi snadné a nezasloužené vítězství. Kdyby tak tady někde existoval takový knoflík, jaký se nacházel na cizích lodích, knoflík, jehož stisknutím by nezničil jen sebe, nýbrž celou Enterprise a všechny na palubě! Stisknout takový knoflík by neznamenal, že se vzdal. Ve skutečnosti by to naopak bylo vítězství, jediné vítězství, na jaké Crandall vůbec kdy ještě mohl pomyslet.

V prvních hodinách po nepromyšleném a v zárodku zdemimovaném pokusu svrhnout Kirka a jeho bezcitného prvního důstojníka Crandall pocíťoval krátkou vlnu úlevy a dokonce vděčnosti za Kirkovu zdánlivou shovívavost. Ovšem tyhle pocity z něj rychle vyvětraly, jakmile si začal uvědomovat, že má pramalý důvod k pocíťování úlevy či dokonce vděčnosti. Možná že všichni na Enterprise neznali všechny detaily toho, co se na můstku přesně odehrálo, avšak věděli toho dost. Mohl to vyčíst z výrazů tváří každého člena posádky na chodbách, na odpočinkových palubách a dokonce i v turbovýtahu. Věděli to. Věděli a teď na něj pohlíželi jen jako na outsidersa, jemuž nikdy nedovolí vstoupit do svého uzavřeného společenství, ale i jako na nepřítele.

A ještě hůř, měli ho za blázna.

Pod jejich předstíranými úsměvy se nyní skrýval výsměch. Tahle směšná nula, napadlo je jistě pokaždé, když ho spatřili, si snad vážně myslela, že se může stát jedním z nás? Ten Crandall je snad tak pitomý, že si namlouval, že nám porozuměl, že bychom ho snad vzali mezi sebe.

Dokonce i podporučík Davisová, mladá žena, kterou kdysi považoval za svého spojence, se obrátila proti němu a nechtěla ani vyslechnout důvody, které ho k činu vedly. Zhlédl ji, jak kráčí sama jednou z nekonečných chodeb lodí. Jejich oči se na okamžik střetly a Crandall zadoufal, že se na palubě nachází alespoň jeden člověk, který má jisté pochopení pro to, co udělal. Jenže v tom se mýlil. V okamžiku, kdy se na ni obrátil a otevřel ústa, aby promluvil, zrudla ve tváři zlostí, demonstrativně odvrátila pohled a téměř se rozběhla k nejbližšímu turbovýtahu, jako by jeho přítomnost otravovala vzduch.

Crandall si brzy uvědomil, že život je za takových podmínek nesnesitelný, a den ode dne se utvrzoval, že atmosféra se už nikdy nezlepší. Po nějakou dobu se utěšoval, že má alespoň jednu šanci. Jednoho dne by mohl sestoupit na mateřskou planetu Hoshanů. Hoshané možná nebyli úplně lidé, jenže téměř docela jistě mu připadali méně cizí než posádka Enterprise.

A kdyby bývala Enterprise vstoupila do boje na hoshanské straně, všichni včetně jeho by se stali hrdiny a kdoví, jak vysoko by ho to až vyneslo?

Jenže teď, když Kirk sehrál svou milovanou roli božského mírotvorce, se mu zavřely dokonce i tyhle dveře. Možná, že už brzy Hoshané se Zeatory zasednou k prvnímu jednání v historii, ale ani potom žádná ze stran nebude plně důvěřovat Enterprise ani nikomu z její paluby. Planety Hoshanů a Zeatorů se tak vymkly Crandallovi z dosahu, asi navždy, a pravděpodobnost, že naleznou v tomhle zdevastovaném kraji nějakou jinou civilizaci, byla prakticky nulová. S každou novou planetární soustavou, kterou Enterprise propátrala, se to stávalo jasnější a jasnější.

Ze všeho nejhorší ovšem bylo vědomí, při němž běhal mráz po zádech, že kvůli své vlastní hlouposti nyní ztratil i Zemi a Federaci. Dokonce i kdyby se zítra znovu objevila takzvaná brána a odnesla Enterprise na oběžnou dráhu kolem Kosmické základny číslo jedna, Crandallovi by se nijak neulevilo. Bez ohledu na to, že Kirk se k němu na palubě Enterprise zachoval shovívavě, Crandall byl v jeho očích zločinec a zrádce. Ani na okamžik nezapochyboval, že jestli se někdy vrátí na území Federace, bude okamžitě postaven před soud. Kirk by si nemohl dovolit zachovat se jinak, tam určitě ne.

Tady, daleko mimo vliv Federální vědecké rady, byl Kirk všemocný a mohl si dovolit pohrát si s Crandallem jako kočka s myší, jak se mu zachtělo. Na federálním uzemí, kde byl pouhým kapitánem kosmické lodi, by neměl jiný výběr než Crandalla postavit před soud. Samozřejmě, ne že by Kirk toužil udržovat Crandallovy chyby v tajnosti. Bezpochyby užije spoustu potěšení, až bude znovu a znovu vyprávět o ubohé nule, která se pokusila zesnovat proti němu vzpuru.

Jediným Kirkovým důvodem, aby si nechal všechno sám pro sebe, mohlo být pomyšlení, že by Crandall a jeho vlivní přátelé ztratili v jeho prospěch nějaké to slůvko. Mohlo ho napadnout, že malá kapka vydírání by mu třeba přinesla nějaký další zlatý prýmek anebo teplé místočko na velitelství Flotily. Crandall nepochyboval, že Kirk by jistě měl velké laskominy, aby se o něco takového pokusil - kdyby se domníval, že může uspět. Jenže jaké vydírání, když tajemství znala celá posádka Enterprise. Bez ohledu na to, jak veliký kamarádšoft na lodi panoval, více než čtyři sta lidí nedokázalo uchovat žádné tajemství.

Ne, ani kdyby se Enterprise nějakým zázrakem ještě dnes náhle objevila na území Federace, Crandall neviděl pro sebe žádnou přijatelnou budoucnost. Žádnou budoucnost, kterou by si přál prožít.

Doktor Jason Crandall zůstal ležet na zádech na posteli ve vládním salónku, odkud teď vycházel už jen velice zřídka, a dále snil o knoflících, jimiž se dá vznítit zkáza.

„Kapitán Kirk! Na můstek!“ V interkomu na rekreační palubě zapraskal hlas druhého důstojníka Scotta. Kirk zpocený jako myš ze cvičení, k němuž jej znovu nekompromisně přiměl McCoy, upustil na zem medicinbal, kterým ho poručík Woida téměř porazil, a stiskl knoflík nejbližšího mikrofону.

„Tady Kirk,“ řekl mezi dvěma nadechnutími. „Co je, Scotty?“

„Hyperprostorový kontakt, kapitáne, s obojíma. S Hoshanama i Zeatorama!“

„Kde jsou?“

„Obojí furt mimo dosah senzorů, kapitáne. Letějí každé z jiný strany. Ale mají stejný přání, mluvit s velitelem Enterprise.“

„Už se řítím!“

Kirk se zastavil, jen aby sebral uniformu, a už se hnál chodbou k výtahu. V běhu si přetáhl přes hlavu blůzu. Neuplynula ani celá minuta a zadýchaně se vynořil na můstku.

„Co . . .“ spustil, avšak slova mu zmrzla v hrdle při pohledu na hlavní obrazovku nyní rozdělenou na dvě poloviny dvěma různými obrazy. Nalevo stál Hoshan, malý a podsaditý, ve stejné praktické kombinéze s řadou kapes, jakou měli na sobě ostatní Hoshané. Tahle se však zdála jako ze škatulky a měla ještě více kapes, ačkoli spíše na ozdobu než k použití. Možná se jimi u Hoshanů označovala hodnost, prolétlo mu hlavou. Nedokázal si vzpomenout, že by si u některého z Hoshanů, kteří byli na palubě Enterprise, někdy povšíml něčeho, co by se dalo vykládat jako hodnostní označení.

Na pravé straně obrazovky byl Zeator, vysoký a elegantní. Měl světle modrozelenou uniformu s bílými a žlutými kosočtverci na prsou, kde ostatní nosili jen barevné kruhy. Uprostřed peřovitých vlasů mu probíhal stříbřitý proužek.

Oba obrazy měly jen dvě věci společné. Zaprvé Hoshan i Zeator drželi univerzálního tlumočníka, a za druhé za oběma bylo hladké pažení dokonale zakrývající vnitřek lodi.

„Jejich lodi měly vždycky možnost hyperprostorového vizuálního spojení,“ řekl Spock, když do něho Kirk zabodl tážavý pohled, „ale ani Hoshané, ani Zeatorové ji nevyužívali vyjma ve zhuštěných hyperprostorových relacích.“

„Vy jste ten velitel James Kirk, o kterém nám bylo řečeno?“ zeptal se Zeator. Kirk potlačil úšklebek, prohrábl si prsty propocené vlasy a postoupil kupředu. „Jsem kapitán James Kirk velící lodi Spojených států Enterprise, ano,“ řekl a vklouzl do velitelského křesla, které právě před chvilkou uvolnil Scott.

„Já jsem Endrakon,“ řekl Zeator, „velím všem lodím strážícím oblast Spálených planet.“

„A já jsem Belzhrokaz,“ ozval se Hoshan. „Nesu zodpovědnost za všechny Hoshany ve Zničené zóně . . .“

„Těší mě, že jste nás oba kontaktovali,“ odvětil Kirk. „Stejně tak mě těší, že naše dary umožnily, abyste si mohli promluvit jedni s druhými.“

„Vaše přístroje jsou nanejvýš prospěšné,“ řekl Zeator, Endrakon, a trochu pozvedl tlumočníka. „Kdyby existovaly před sto lety, mohlo být ušetřeno mnoho životů.“

„Stále ještě může být ušetřeno mnoho životů,“ podotkl Kirk, „jestli budete pokračovat v kontaktech, které jste navázali.“

„Ano,“ souhlasil Endrakon, „v tom je naše naděje. A proto také kontaktujeme vás, veliteli Kirku. Potřebujeme vaši velikou loď.“

Kirk na zlomek chvíle zaváhal. Šlehl pohledem po Spockovi a Scottovi, kteří mu však na pomoc nepřispěchali. „Jak jsme už říkali vašim lidem, kteří byli na palubě Enterprise,“ odvětil, „uděláme všechno, co bude v našich silách, abychom vám pomohli. Jaké máte přání?“

„Jsem si jist, že to pochopíte, veliteli Kirku,“ řekl Belzhrokaz. „Stoletá vyhlazovací válka se nedá ukončit v průběhu jednoho dne a za tak krátkou dobu nelze ani vybudovat důvěru. Obojí vyžaduje čas a obojí bude chtít další kontakty mezi Hoshany a Zeatorem, které se dají uskutečnit pomocí hyperprostorových kanálů jako je tento. Musíme se setkávat tváří v tvář, jestli se má nastolit mír.“

„Rozumím,“ kývl Kirk. „Přejete si tedy setkat se na neutrální půdě? Na palubě Enterprise?“

„Na neutrální půdě, ano,“ souhlasil Endrakon, který navázal na Belzhrokaze tak hladce, jako by to měli nacvičené. „Je to myšlenka, která nám po staletí vůbec nepřišla na mysl, ale nyní si to přejeme. Ovšem chceme ještě něco více.“

„Znovu připomínám,“ řekl Kirk, „že uděláme všechno, co budeme moci.“

„Zbývající část toho, co potřebujeme, je obtížnější a nebezpečnější, veliteli Kirku,“ pokračoval Zeator. „Potřebujeme - my obojí potřebujeme vaši velikou loď, aby zajišťovala bezpečnost našich lodí, až se setkáme.“

„Copak nemůžete jednoduše vaše loď odzbrojit?“ zvolna se zeptal Kirk.
„Vyloučeno!“ prohlásil Zeator a Hoshan jen následoval jako ozvěna.
„Potom by mohly zůstat od sebe oddělené,“ řekl Kirk, „jako jsou nyní. Enterprise by vzala na palubu představitele obou stran ...“
„Ne,“ přerušil ho Belzhrokaz. „Musíme se postavit jeden druhému tváří v tvář, ale nejen jako jednotlivci na palubě vaší lodi Enterprise, nýbrž i s loďstvy. Neexistuje žádný jiný způsob, jestli se naše mírové snahy mají naplnit.“
„Má pravdu,“ přidal se Endrakon. „Musíme se setkat. Naše ozbrojené síly se musí setkat, v míru. Po staletích válek se musíme naučit věřit jeden druhému, ale než uděláme první krůčky, obě strany musí být pod vaší ochranou.“
„Mám vás snad chránit jednoho před druhým?“ zeptal se zamačeně Kirk. „Jak to podle vás máme udělat?“
„Věříme, že bude stačit už samotná přítomnost,“ řekl Belzhrokaz. „Oba jsme viděli, co vaše zbraně dokáží, že pronikají našimi ochrannými štíty, jako by vůbec neexistovaly. Kdyby jeden z nás zaútočil na druhého, musíte být připraveni zničit kteroukoli loď, která by vystřelila první.“
„Nikdy by mě nenapadlo,“ řekl Kirk zvolna, „že vy oba nám důvěřujete natolik.“
„Nevěříme vám bez výhrad,“ pokračoval Hoshan, „ale více, než si v tomhle okamžiku důvěřujeme navzájem. Ostatně nemůžeme si příliš vybírat. Jestliže máme mít alespoň nějakou naději, že ta staletí válek ukončíme, nemáme vůbec žádný výběr.“
„V tomhle,“ řekl Zeator, „jsme zajedno. Naše planety po staletí žily ve strachu. Vaše přítomnost a vaše dary, které nám umožnily vzájemný dialog, nám daly naději a my ji musíme využít. Když vaše mocná loď zajistí první mírové střetnutí, snad všechno úspěšně završíme.“
Kirk pozvolna přejel pohledem ze Zeatora na Hoshana a stejně jako předtím se pokusil proniknout i druhou bezvýraznou tvář. Jenže neobjevilo se na ní absolutně nic, sebeslabší náznak, který by mu dal nějakou stopu.
„Výtečně,“ souhlasil nakonec, „stane se, jak si přejete.“
„Děkuji vám, veliteli Kirku,“ řekl Endrakon a Belzhrokaz ho následoval jako ozvěna. „Když budete pokračovat v hyperprstorovém vysílání, obě flotily budou podle něj navigovat směrem k vaší lodi.“
Okamžik nato obě tváře zmizely. „Obě lodě stále vysílají, kapitáne,“ řekla Uhura, „ale jen nosnou vlnu. Mám udělat, co říkali?“
Kirk přikývl. „Pokračujte ve vysílání, ale stejně jako oni. Jen nosnou vlnu, bez modulace.“
„Mně to smrdí, kapitáne,“ potřásl hlavou Scott. „Čert ví, co se chystají upéct. Jedni třeba nechají svoje lodě vybuchnout a obviní z toho druhé.“
„To mě už taky napadlo, Scotty. Jenže takovou věc můžeme snadno monitorovat. A ještě než sem doletí, řekneme jim, že to dokážeme. Jasně je upozorníme, že umíme rozeznat rozdíl mezi autodestrukci a útokem.“
Kirk se odmlčel a zamračil na prázdnou obrazovku. „Já jen doufám, že v tom, co chystají, není nějaký větší podraz.“

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Doktor Jason Crandall se pokaždé v minulosti, když se ocitl až úplně na dně, dokázal se situací vyrovnat a pokusil se ji řešit. Jeho bojová morálka zároveň zase začínala stoupat. Ze zoufalství vyklíčila semínka úvah a naděje. Totéž prožil už po předchozí katastrofě na Tajarhi, když konečně dokázal přijmout fakt, že ačkoli se neštěstí nepříhodilo jeho vinou, stane se jedním z těch, na jejichž bedra se vina svalí. Jakmile se s touthle skutečností dokázal smířit, bez ohledu na to, za jak nespravedlivou ji považoval, a pustil se do realistického plánování budoucnosti, už zase stoupal vzhůru. Musel samozřejmě z Tajarhi odletět a začít znovu na planetě vzdálené hezkých pár parseků, avšak zároveň už tím získal nazpět mnohé z toho, co předtím ztratil.

A totéž se přihodilo tady, na Enterprise, když si uvědomil, že se už nikdy nevrátí na území Federace, i kdyby se třeba rozkrájel. Povstal z mrtvých, naplněn optimismem a nadšením. Naneštěstí jeho následné rozhodnutí a činy byly katastrofální, zejména proto, že přehnaný optimismus mu vykreslil příležitosti, které ve skutečnosti neexistovaly. Naprosto špatně pochopil McCoyovy pocity, opomněl bezcenné zákony přírody a sílu svazků, jež poutaly dohromady tehle malý izolovaný ostrůvek lidí a svým bláznivým pokusem vyprovokovat vzpouru si přivodil ještě zoufalejší situaci než předtím.

Jenže teď už dokázal přijmout i takhle krutou pravdu. Připustil si, že nemá naprosto žádnou naději, aby tady na Enterprise mohl žít alespoň trochu snesitelně. Uvědomil si, že jeho jediná naděje na nějaké vítězství nad Kirkem a jeho čtyřmi sty podivných patolízalů je zároveň spjata s jeho vlastní smrtí.

Po několik dní nepodnikal vůbec nic, ani plány nespřádal. Tentokrát, pro tak krutou vyhrocenost situace, jeho zoufalství nepřerostlo v nové naděje okamžitě. Prostě jen popustil uzdu představám a snil o tom, co by podnikl, kdyby byla Enterprise vybavena autodestrukčním zařízením stejně jako mimozemské loď. Ačkoli měl pátrat po Achillově patě téhle lodi, měl být mezi posádkou, vyptávat se, mluvit s nimi a rozhlížet se, bez ohledu na to, že by se mu po straně vysmívali, namísto toho se prakticky po celých čtyřicet hodin skrýval ve vládním salónku a bezúčelně snil o neexistujících věcech.

Ovšem potom, jakmile Kirk oznámil, že se hoshanské a zeatorské lodě vracejí, se náhle všechno změnilo. Crandall se okamžitě vytrhl ze svého vysněného světa a ihned si uvědomil, že Enterprise má za určitých okolností přesně totéž autodestrukční zařízení, o němž bezvýsledně snil po celé dny.

Autodestrukční zařízení, jež ke své hanbě nedokázal stisknout.

Už podvkrát.

Radostný triumf, jenž v něm myšlenka probudila, jej doslova vystřelil na nohy. Ve stejném okamžiku si přísahal, že jestli se mu ještě jedinkrát podobná příležitost naskytne, už ji nepromarní.

Nakonec případně vítězství jemu.

„Nedej na to, co ukazuje ten zatracený přístroj, Jime. Ty mu věříš?“ McCoy seděl za svým pracovním stolem v nemocnici a pozoroval Kirka, jak přechází od stěny ke stěně.

„Kostro,“ odvětil Kirk, „jsou chvíle, kdy dokážeš kličkovat před medicínskými otázkami stejně, jako umí Spock unikat emocím. Přišel jsem za tebou, abych se tě zeptal, jestli mu mám důvěřovat. Dá se ten přístroj nějak obelstít?“

„Tohle není medicínská otázka, Jime. Jestli mám mluvit jako lékař, řeknu, že se zdá, že doktor Crandall už překonal depresi, do které upadl poté, co se mi pokusil věnovat Enterprise a zjistil, že já ji nechci. Jako lékař ti můžu říct, že je zdravý jako řípa. Ale jestli dokáže nebo nedokáže lhát, když je připoutaný za ruku k detektoru lži připojenému na počítač, kterému říkáš Prověřovač . . .“ McCoy se odmlčel a oči se mu rozšířily předstíranou nevinností.

„Nepovídej mi, kapitáne, že ztrácíš důvěru v přístroje.“

Kirk potřásl hlavou. „To sotva, Kostro. Ovšem už jsem je viděl selhat tolikrát, že jim na druhou stranu nevěřím slepě. A tady kdoví kolik miliónů či miliard parseků od domova, možná dokonce v úplně jiném vesmíru, kde každý z nás - a Crandall zvláště - prožívá duševní krizi, nemůže pracovat úplně spolehlivě žádný přístroj, jehož funkce se zakládá čistě jen na psychických reakcích.“

McCoy se mírně usmál. „Víš, co si myslím o spolehlivosti přístrojů, Jime, dokonce i za nejpříhodnějších podmínek. Jenže teď se mi zdá, že ses už rozhodl. Už se jen snažíš najít si pravý důvod.“

„Máš možná pravdu, ale já bych stejně chtěl dobrozdání palubního šéflékaře.“

„Pochybnosti není možné vymýtit, aniž bych provedl rozsáhlou škálu psychologických testů. A to za mnohem méně stresujících podmínek, než v jakých nyní žijeme. A právě tak nemůžu nic potvrdit.“

„No dobře. Tak co ti říká tvůj instinkt obyčejného maloměstského doktora?“

„Ten tady nejde použít, Jime. Jak by se ti líbilo, kdybys se tě zeptal, co ti říká tvůj ‚kapitánský instinkt‘, když se ti Crandall nabídl, že pomůže při zprostředkování rozhovorů mezi Hoshany a Zeatorem?“

„Odpověděl bych ti, že jeho nabídka mi připadala naprosto logická. Nakonec přece je politik. Podle počítače, dříve než se mu věci na Tajarhi vymkly z ruky, byl prostředníkem při několika vyjednáváních. Ne sice na nejvyšší úrovni, ale dost důležitých. A přímo na Tajarhi úspěšně zprostředkoval pětiset rozhovorů.“

„Tohle je Spockova logika, a ne takzvaný instinkt. Co ti říkal ten?“

Kirk potřásl hlavou a nevesele se usmál. „Můj ‚kapitánský instinkt‘ mě nabádal, abych byl opatrný, ačkoli jsem k tomu neměl žádný jiný důvod než jeho předchozí nevyzpytatelné chování. Zcela jistě se nepokusí o novou vzpouru. Teď už ne, když pochopil situaci a ví, že nemá žádnou naději na úspěch. Přece ho nemůže ani napadnout, že by držel celou Enterprise na mušce phaseru a zároveň ji sám pilotoval. Nikdo, dokonce ani Spock, by ji nedokázal sám řídit a Crandall to ví. Logika - a počítač - mi říkájí, že konečně přišel k rozumu a že se prostě snaží ztlumit svoje předchozí chyby a být nám maximálně nápomocen.“

„Už zase mluvíš o logice. Znamená to, že logika a přístroje ti říkají jedno, zatímco instinkt něco opačného?“

„Přesně tak, a především proto jsem chtěl tvoje odborné dobrozdání, Kostro.“

„A nedostal jsi ho snad? Moje odborné dobrozdání je takové, že Crandall je zdravý jako řípa. Pravděpodobně zdravější než ty sám, jestli nebudeš dodržovat dietu a cvičební program, který jsem ti vypracoval. Ale pokud se smím vyslovit osobně a neprofesionálně, nedůvěřoval bych mu víc, než dokážeš zvednout některou z činek poručíka Woody. A vkročit na můstek bych mu dovolil jenom tehdy, kdyby měl kolem sebe celou jednotku zvláštního nasazení a to o hodně pozornější než posledně.“

Kirk se mdle usmál. „Díky za upřímnost, doktore. Vezmu to v potaz, i svoje podezření. A co zbytek posádky?“ navázal a tvář mu pohasla. „Jak se drží?“

McCoy se opřel v křesle za stolem. „Tak dobře, jak jen můžeš čekat, vzhledem k situaci. O pár případů psychosomatických chorob víc než normálně, ale zatím nic kromobyčejného. Pár lidí pronásledují noční můry, pár jich má problémy se spánkem. Několik hádek, které nemají příčinu v ničem jiném než v napětí. Máme je v sobě všichni. Ale nic, co bychom nezvládli. Nebo spíš, co by nezvládla posádka sama - až doposud.“

„Jenže co později, až - jestli se ukáže, že nemáme žádnou šanci najít zpáteční cestu k Federaci - nikdy?“

McCoy pochmurně potřásl hlavou. „Nevím, Jime, prostě nevím. Počítám, že si ověříme, jestli je pravda, cos říkal předtím - že Enterprise je něco jako hodně rozvětvená rodina. A jestli je, zda stačí na to, aby nám nahradila pravé rodiny, přátele a domovy, které jsme tam nechali.“

„Kirk se na dlouhou chvíli odmlčel. Pak si povzdechl a obrátil se ke dveřím. „Možná bude muset, Kostro,“ řekl, když se dveře se sykotem otevřely. „Možná bude muset.“

Když se hoshanské lodě objevily v dosahu senzorů, Crandall, neustále sledován bdělým okem poručíka Tomsonové, pozorně naslouchal už déle než hodinu, jak si Kirk, Hoshané a Zeatorové navzájem vyměňují hyperprostorové depeše. Kirk jim mimo jiné vysvětloval, proč ani Hoshané, ani Zeatorové nemohou úspěšně předstírat, že byli napadeni druhou stranou. Až dosud se Crandall vmísil do hovoru jen jedinkrát. Nedomníval se, že Hoshané uvěřili Kirkovu tvrzení, že senzory Enterprise dokáží zjistit nárůst výkonu předcházející palbě jejich laserů.

„Předvedl jste, že umíte monitorovat jejich antihmotové generátory,“ řekl Crandall, když bylo vypnuto spojení, „ale v Belzhrokově tváři, když vám naslouchal, se objevilo něco, co naznačovalo - alespoň podle mne - že o tom stále pochybuje.“

Kirk jeho slovům pouze přikývl, poněvadž nezávisle dospěl k naprosto stejnému závěru. Příhoda ovšem jen posílila Kirkovo logické přesvědčení, že se Crandall pokouší takhle vykoupit, a až obě skupiny vstoupí zároveň na Enterprise, může být užitečný. Samozřejmě to nijak nezahladilo instinktivní nedůvěru, kterou probíral s McCoyem.

„Dvacet sedm hoshanských lodí, kapitáne," dodal Spock pár okamžiků poté, co oznámil, že první z lodí vlétla do dosahu senzorů. „Všechny vypadají, že jsou v principu podobné plavidlům, se kterými jsme se už setkali předtím." Kirk se zamračil a natočil velitelské křeslo tak, aby viděl do tváře svého prvního důstojníka. „Dvacet sedm?"

„Dvacet sedm, kapitáne."

„Belzhrokaz se ani nezmínil o tom, že si s sebou přivede celou svou armádu."

„Ale nikdy netvrdil ani opak, kapitáne. Třeba Hoshané podobně jako lidé věří, že ukázka síly je nejlepší přípravou na mírové rozhovory."

Kirk se mračil na obrazovku, kde se hoshanské lodě už začínaly objevovat jako drobné tečky. „A kolik jste říkal, že mohou vydržet naše ochranné štíty? Jedenáct takových lodí?"

„To platí v případě delšího časového úseku. Na kratší dobu je počet vyšší."

„O kolik vyšší?"

„To záleží na tom, jak definujete tu kratší dobu, kapitáne. Mohl byste mi ji upřesnit?"

„Řekněme na okamžik, který je třeba, aby se Enterprise vzdálila z dosahu jejich laserů. Přitom musíme vzít v úvahu energii, kterou je třeba namísto do štítů dodat do nadsvětelného pohonu."

„Situace, kterou uvádíte, je dokonce ještě mnohem složitější, kapitáne. Obsahuje příliš mnoho proměnných, než abych dokázal spolehlivě vypočítat nějaký přesný počet."

„Pak alespoň obecně. Uveďte mi něco, abych se lépe zorientoval v situaci."

„Tak dobrá, kapitáne. Nepochybně víte, že čím více energie přivedeme do nadsvětelných motorů, tím slabší jsou ochranné štíty a tím kratší dobu odolají. Na druhou stranu větší příkon motorů nás rychleji vyneše z dosahu laserů, čímž se zase zkracuje doba nutná na to, aby štíty vydržely. Jestli taková situace nastane, bude nutno provést výpočet optimálního rozdělení energie pro zcela konkrétní postavení. Jestliže dvacet sedm hoshanských lodí, které jsme právě objevili, začne například pálit současně plným výkonem ze vzdálenosti jednoho sto kilometrů, štíty dokáží Enterprise chránit přibližně padesát osm sekund."

Spock se odmlčel a sklonil se nad údaji. „Kdybychom předpokládali, že příkon spustíme naplno současně s laserovou palbou, při optimálním rozdělení energie mezi pohon a štíty se tato doba zkracuje na třicet sedm sekund. My ovšem budeme schopni zjistit přípravy k palbě alespoň deset sekund před tím, než lasery skutečně vystřelí, což nám dává dodatečnou mez bezpečnosti."

„Chcete tedy říct, že když zaklekne do startovních bloků, nemusíme si s hoshanskými loďmi dělat žádné starosti, pane Spocku?"

„Nevyjádril bych to přesně těmito slovy, kapitáne, ale je to v zásadě pravda."

„A co jestli přiletí Zeatorové také s tolika loďmi?"

Spock znovu zauvažoval nad údaji. „Jestliže dvakrát dvacet sedm hoshanských a zeatorských lodí vypálí současně ze stokilometrové vzdálenosti, stále ještě budeme mít dostatek času, ale jen tehdy, když zapneme nadsvětelný pohon do jedné sekundy po zahájení útoku."

„A jaký je nejvyšší počet lodí, jejichž útoku bychom mohli tímhle způsobem uniknout?"

„Teoreticky, kapitáne, pokud nepřipustíme, abychom se nechali obklíčit, žádná horní mez neexistuje. Když převedeme všechnu energii do dvou sekund poté, jakmile zjistíme, že se lasery připravují k palbě, ze štítů do nadsvětelného pohonu - čili osm sekund předtím, než lasery vypálí - vzdálíme se z jejich účinného dostřelu dříve, než se jim to podaří."

„Potom bychom se tedy neměli nechat obklíčit, pánové. Pane Spocku, předpokládám, že budete mít všechny potřebné výpočty hotové, aby je mohl kormidelník okamžitě použít."

„Zajisté, kapitáne."

Vůdce Zeatorů přilétl na dosah senzorů o hodinu později. Přivedl za sebou jednatřicet lodí.

Když Kirk konečně s váháním dovolil doktoru Jasonu Crandallovi přístup na můstek, politika přepadlo radostné vzrušení, ačkoli ho to trochu překvapilo. Když byl ve formě, mívál šanci jedna k jedné, že přelstí jakýkoli detektor lži založený na psychických reakcích, ať byl připojený k počítači nebo nebyl. Tentokrát zcela zjevně přechytračil takzvaný Prověřovač, a přece Kirk stále váhal. Kapitán, stejně jako každý na palubě snad s výjimkou doktora McCoye, pevně důvěřoval lodi a jejímu technickému zařízení, ale přesto mu trvalo déle než celý den, než přijal Crandallovu nabídku na výpomoc při nadcházejícím vyjednávání. Crandall se mezitím už téměř vzdal veškerých nadějí, že se ještě někdy na můstek dostane.

A právě můstek bylo místo, kde se bude muset nalézat, jestli chce mít nějaké naděje, že dobude konečného vítězství. Ať už teď, anebo někdy v budoucnu. Pro nejbližší budoucnost se jeho hlavní naděje soustřeďovaly kolem skutečnosti, že jak Hoshané, tak Zeatorové zatím ukázali nanejvýš podezřavou povahu. Byl si jistý, že ani Belzhrokaz, ani Endrakon nebudou bez důkazů důvěřovat svým podřízeným lícím, jak je Enterprise mocná, a zvláště to, že je naoko jejich zbraněmi nezranitelná. Budou požadovat, podezíral je Crandall a zároveň v to doufal, další ukázkou. A to zároveň bude jeho poslední šance.

Potom ovšem, jak se cizí lodě přibližovaly na dosah senzorů, hyperprostorové relace létaly sem tam a jeho naděje pozvolna chřadly. K jeho překvapení, a snad také i ke Kirkovu, se žádná z cizích stran ani nezmínila o schopnostech Enterprise, natož aby požadovala novou ukázkou. Zdálo se, že z nějakého důvodu v jejich postoji k lidem převládla jistá rezignace a že přijali momentální rozdělení sil.

V první relaci sice tvrdili, že pozemšťanům důvěřují jen o málo více než jedni druhým, ale ani Belzhrokaz, ani Endrakon na rozdíl od svých podřízených dříve neměli tendenci zpochybňovat nic z toho, co Kirk řekl. Dokonce se ani na nic nevyptávali. Ačkoli se zdálo, alespoň Crandallovi, že velitel Zeatorů zapochyboval o Kirkově tvrzení, co všechno jsou přístroje na Enterprise schopny zjistit, Endrakon neřekl ani slovo a nepožadoval žádné důkazy. Přitom podat

takový důkaz by bylo mnohem snazší než předchozí týkající se ochranných štítů Enterprise a její výzbroje. Všechno by přesvědčivě doložila pouhá třicetisekundová ukázka, avšak tentokrát nikdo žádné důkazy nepožadoval.

Crandall se brzy začal dohadovat, že Hoshané a Zeatorové snad už nechtějí dál tahat tygra za ocas, a to samo o sobě v něm probudilo podezření. Pečlivě se však chránil, aby něco takového řekl Kirkovi. Přesvědčení, že oba cizí velitelé něco chystají, v něm dále narůstalo, jak se situace vyvíjela. A s podezřením v něm začal silnit i znovuzrozený optimismus.

Nakonec se obě flotily zastavily právě na dosah přenosového paprsku. Na obrazovce se objevilo po jednom Hoshanu a Zeatorovi, kteří udržovali spojení mezi sebou a s Enterprise. Oba velitelé mezitím svá místa opustili, aby se připojili ke svým delegacím, které budou přepraveny na Enterprise, jakmile se na to připraví.

„Je dohodnuto," opakoval Kirk, „že pro naši vlastní i vaši bezpečnost všichni delegáti budou krátký čas udržováni v bezvědomí, abychom si mohli ověřit vaše tvrzení, že všechna osobní autodestrukční zařízení byla zneškodněna."

„Zajisté, veliteli Kirku," potvrdil hoshanský spojovací důstojník předchozí Belzhrokazova slova a také Zeator rychle souhlasil.

„Výtečně. Zasedací sál máme připravený. Jak jste požadovali, je vybaven tak, aby umožňoval delegátům okamžitý vizuální kontakt s jejich lodí. Přenos může začít ihned, jakmile nám dáte přesné souřadnice vašich delegací."

„Hoshanské souřadnice jsme už obdrželi, kapitáne," ozval se McPheeův hlas z přenosové místnosti. A okamžik nato: „Dostali jsme i zeatorské souřadnice. Jsem připraven provést přenos na váš rozkaz."

„Bezpečnostní jednotka?"

„Připravena, kapitáne," ohlásila poručík Tomsonová rovněž z přenosové místnosti.

„Pane Spocku?"

„Připraven zneškodnit zatížení, jestli to bude třeba, kapitáne."

Kirk se na okamžik odmlčel a očima znovu zalétl ke dvěma cizincům dělicím se o hlavní obrazovku. Stejně jako jejich velitelům ani jim se nedalo vyčíst z tváří vůbec nic.

„Vaše delegace jsou připraveny?"

„Připraveny, veliteli Kirku," řekli oba.

„Pane McPhee, přeneste Hoshany první a neztrácejte čas."

„Provedu, kapitáne."

„Pane Sulu, odpojte štíty. Zapněte je okamžitě naplno, jakmile uslyšíte znamení od McPheea."

„Ano, kapitáne."

Sulu s jedním okem upřeným na obrazovku stiskl kód vypínající štíty a nachystal si prsty nad tlačítka, jejichž stisknutím se opět zapínaly.

Na okamžik se rozhostilo hrobové ticho. Potom se ozval z přenosové místnosti McPheeův hlas.

„Mám problémy se zaměřením. Souřadnice neodpovídají . . ."

„Lasery na všech lodích se připravují k palbě, kapitáne!" ostře pronesl Spock.

„Štíty zapnout, pane Sulu!" vykřikl Kirk. „Únikový manévr!"

Ještě nestačil povel dokončit, když se Crandall vyřítel vpřed s očima upřenými na klávesy pod Suluovými prsty. Zachytil o velitelské křeslo, které se roztočilo.

Zlomek vteřiny poté narazil do Sulua, jehož smetl ze sedadla dřív, než kormidelník stačil provést některý z rozkazů. Ve stejném okamžiku, kdy se Sulu kácel na palubu, Crandall pocítil omračující žihadlo phaseru, ale ještě dříve než se propadl do bezvědomí, věděl, že přišlo příliš pozdě, aby mohlo zachránit Kirka a jeho milovanou Enterprise.

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Byla to právě do značné míry Spockova duševní disciplína a jeho schopnost vnímat současně celé tucty údajů proudících z přístrojů a pořádat je do logických celků, co mu umožňovalo tak rychle výsledky interpretovat. Spocka pobavilo, když Kirk kdysi tuhle jeho schopnost přirovnal k umění dirigenta velikého symfonického orchestru, který dokáže v jediném okamžiku vstřebat horu not z partitury před sebou, v duchu si je proměnit ve výsledný zvuk, který by orchestr měl vydávat, a potom jej taktovkou vyždímat z několika tuctů hudebníků. A ti musí být přesvědčeni, že kdyby třeba jen jedny housle nebo roh zahrál falešnou notu, dirigent to uslyší a ukáže na pachatele. Od úplného zničení zachránila Enterprise právě tahle Spockova schopnost.

Když ohlašoval, že se cizí lodě připravují k palbě, Spock zároveň zaslechl, jak se kdosi za ním zhluboka nadechl. Zatímco kapitán vykřikoval rozkazy, vědecký důstojník slyšel náhlý pohyb. Pohyb, který nezapadal do souhrnu zvuků, jež měly následovat jako odpověď na jeho oznámení.

Vrhl rychlý pohled přes rameno a viděl, jak Crandall vyráží vpřed a míří proti kormidlu a Suluovi.

Spock se bez zaváhání obrátil, chytil se rukama za zábradlí a přeskočil je. Když jeho vysoké boty dopadly zpět na palubu za stanovištěm navigátora, Crandall již narazil do Sulua a srazil kormidelníka z křesla. Ve stejném okamžiku se podporučík Reems vyklonil, aby nesestřelil Kirka rotujícího ve velitelském křesle, stiskl spoušť phaseru a zasáhl Crandalla naplno. Poslal jej v bezvědomí k zemi tak, že se zřítel na Sulua, který se hrabal nahoru na nohy a zpět ke kormidlu.

Spock přiskočil jediným dlouhým krokem, sehnul se přes prázdné Suluovo křeslo a prudce stiskl tlačítka, která spustila program zapínající ochranné štíty a nadsvětelný pohon.

Ve stejném okamžiku vypálily první hoshanské lasery.

O zlomek sekundy později, zatímco se ochranné pole teprve začínalo utvářet, spustily první zeatorské zbraně.

Během dvou vteřin pálily už všechny lasery obou flotil a Enterprise sebou divoce zmítala, jak se štíty pokoušely

pohlit co nejvíce energie a motory akcelerovaly na doraz, aby loď vynesly z dostřelu.

Za patnáct sekund překročili rychlost světla a bylo po všem.

Souhrnné hlášení škod trvalo o trochu déle. Enterprise odpočívala, letěla na samém dosahu senzorů, odposlouchávala všechny hyperprostorové frekvence, ale sama mlčela. Čekala na verdikt.

„Jsme skoro bezbranný, kapitáne," ozval se hlavní inženýr Scott z motorové sekce. „Štíty byly vystavený velkému přetížení, když jsme je zapínali už pod palbou. Opravu zvládnem, ale zabere nám trochu času."

„Kolik, Scotty?"

„Několik dní, kapitáne. Všechny generátory se musí rozmontovat do posledního šroubku a zase složit dohromady. Ale tohleto není náš nejhorší problém."

„A co je nejhorší?"

„Dilithiový krystaly, kapitáne. To je jediná věc, kterou nemůžu ani vyměnit, ani opravit. Dostaly strašně zabrat. Můžeme je sice používat, ale jenom s mírou. Kdybysme po nich chtěli víc než čtvrtou nadsvětelnou anebo víc než poloviční výkon do phaserových stanic, bude po nich."

„Čtvrtá nadsvětelná by měla stačit, aby nás nemohli dohonit."

„Jo, za předpokladu, že nevypustěj duši úplně."

„Postarej se, aby nevypustily, Scotty."

„Jo, kapitáne, udělám, co umím."

„Doktore McCoy?"

„Jedna zlomená ruka, už ošetřená. Kromě toho jen pár škrábanců a modřin, nic vážného."

„Poručíku Uhuro?"

„Všechny hyperprostorové frekvence fungují, pane."

„A co Hoshané a Zeatorové?"

„Už nevysílají na žádné frekvenci."

„A co dělají, pane Spocku?"

„Utvořili jednotnou formaci, kapitáne. Vypadá to, že se nás pokoušejí pronásledovat svou maximální rychlostí, nadsvětelnou faktor dvě celé pět."

„Vypadá to?"

„Téměř přesně sledují náš únikový kurs."

Kirk se ušklíbl. „Tentokrát nebudeme mít odvahu nechat se dostihnout. Pane Sulu, přejděte na kurs k místu, v němž jsme vstoupili do téhle oblasti vesmíru."

„Ano, pane. Znovu se zalétneme podívat po bráně?"

„Jestli tam náhodou není, co kdysi bývalo. Nezdá se, že bychom byli ve stavu, který by nám dovoľoval tady něco podnikat anebo se rozlétnout do dálky a pátrat po těch, co bránu vybudovali, dokud pan Spock něco neudělá s dilithiovými krystaly. Bezpečnostní jednotka?"

„Tady Tomsonová, kapitáne. Doktor Crandall byl převeden do cely podle rozkazu."

„Nějaké problémy při eskortování?"

„Nekladl žádný odpor, pane, ale někteří členové posádky se na něj trochu mračili, když ho viděli."

„To mě nepřekvapuje. Dobře ho hlídejte, právě pro případ, aby se někdo nepokusil o nějakou hloupost."

„Provedu, pane. Dohlédnu, aby se mu nikdo nedostal na kůži."

„Děkuji, poručíku. A teď, pane Spocku, doktore McCoy a pane Scotte, jakmile budete mít první volnou chvíli, myslím, že bychom si měli promluvit o našich možnostech."

Doktor Leonard McCoy potřásl hlavou a zamračil se, ne na někoho ze zbývajících tří v konferenční místnosti, ale sám na sebe.

„Netvrdím, že jsem mohl předvídat všechno, co se stalo, ale měl jsem uhodnout, že by se něco takového mohlo přihodit."

„O nic víc než já, Kostro," řekl Kirk. „Nikdo z nás nemohl tušit, co se mu honí hlavou, dokonce ani počítač. Všechno nasvědčovalo tomu, že by měl být posledním člověkem na palubě, kterého přepadne nutkání k sebevraždě, usuzováno podle jeho dosavadního chování." Pokrčil rameny. „Možná ho na tu myšlenku přivedla autodestrukční zařízení, která viděl u Hoshanů a Zeatorů. Třeba je to nějak nakažlivé."

„Jen pro lidi jako je Crandall!" zavrčel McCoy.

„V každém případě se měj na pozoru, Kostro."

„Sakra, Jíme . . ." vylétl McCoy, ale hned se stáhl. „Máš pravdu. Příkazu svým lidem, aby sledovali, jestli se neobjeví nějaké symptomy. Zatím jsme nenarazili na nic, co by přesahovalo duševní napětí, které je za daných okolností přirozené."

„Ano, pánové," řekl Kirk a přelétl pohledem po tvářích ostatních třech, „přejděme k okolnostem. Máte nějaké vysvětlení, proč jsme byli napadeni?"

„Jen takové, které je naprosto zřejmé," ozval se Spock. „Jak jste sám poukázal, způsoby, kterými byla zničena řada planet v téhle oblasti vesmíru, přesahují technické možnosti jak Hoshanů, tak Zeatorů. Zjevně tuto závažnou skutečnost nepřehlédli a jejich akce, viděno úzkou perspektivou, je tudíž jen logická."

Kirk si souhlasně povzdechl. „Jakmile jsme dokázali, že žádný z nich ty planety zničit nemohl, dospěli k závěru, že poněvadž máme dokonalejší techniku, jsme za to zodpovědní my. Ano, Spocku, podobná myšlenka mi prolétla hlavou už před útokem, ale hned jsem ji zapudil. Scotty? Kostro? Souhlasíte?"

„Vypadá to tak," řekl McCoy a Scott přikývl. „Což ovšem dále ponechává otevřenou otázku, kdo všechny ty planety

zničil," pokračoval Kirk. „A ať už to byl kdokoli, nachází se stále někde poblíž? Jsou to stejní tvorové, kteří vybudovali bránu? Pokud ovšem byla brána skutečně postavena a není to přece jen nakonec přírodní jev. Vím, že jsme o tom diskutovali už předtím, ale stav Enterprise společně s přítomností Hoshanů a Zeatorů a jejich pokus o lynčování poněkud proměňují situaci. Předtím jsme mohli volně provádět průzkum stovek a tisíců krychlových parseků s plným výkonem nadsvětelného pohonu a ochranných štítů. Nyní, pokud nenajdeme zdroj dilithia, máme výrazně omezený dolet i obranné možnosti."

„Jo," souhlasil Scott, „a já vám nemůžu zaručit, že krystaly vydrží nafurt, i když z nich nebudu ždímat moc šťávy."

„Jenže i kdyby přestaly fungovat," řekl Kirk, „pořád ještě dokážeme letět nadsvětelnou rychlostí."

„Jo, asi tak do faktoru dvě celý pět, ale ne hned. Dokud zničený krystaly a jejich elektroinstalaci neodstraním, budeme moct letět jenom na raketový motory."

„Tak, pánové, seznámili jste se s výhledy. Někaké nápady?"

„V každém případě," řekl McCoy, „se podíváme, jestli se nevrátila brána."

„Souhlasím. Další? Samozřejmě nemám jistotu, ale jsem ochoten se vsadit, že jakmile nás naši válečníci přátelé nebudou moci zjistit, poletí do míst, kde bývala brána, a počíhají si na nás."

„Logické," souhlasil Spock. „A jakmile rozestaví kolem dostatečně husté hlídky, v našem současném stavu mezi nimi nedokážeme proniknout bez úhony."

Mrak na McCoyově tváři ještě zhoustl. „Říkáte, že buď teď, nebo nikdy? Jestli bránu neobjevíme nyní, nepodaří se nám to už nikdy?"

„Přesně tak, doktore," odpověděl Spock. „Ovšem naše naděje, že najdeme cestu nazpět do známé oblasti vesmíru, nikdy nebyly příliš příznivé. Poslední události je ještě více snížily. Ovšem existuje jedna možnost, kterou jsme ještě nezmiňovali."

„Ano, pane Spocku?" okamžitě zareagoval Kirk.

„Jistě si vzpomenete, že jsme při prvních průzkumech v okolí místa, kde jsme se vynořili, objevili planetu, ze které jsme získali podivné údaje. Naše senzory ukazovaly, že se hluboko pod povrchem možná nachází život, a jestli ne život, pak určitě jakýsi technicky složitý energetický zdroj a cosi, co by snad mohla být jakási forma organického počítače."

„Pamatuju si to," souhlasil Kirk. „Taky si vzpomínám, že jsem vás ještě nikdy v životě neviděl tak překvapeného. A že jsme nenašli žádný způsob, jak získat podrobnější informace. Museli bychom se přenést paprskem dolů do dokonale uzavřených prostor, skrz celé míle neprostupné skály. Tehdy jsme měli tolik jiných možností, že nám to nepřipadalo jako přitažlivá alternativa. Teď, když máme možnosti mnohem omezenější - navrhuje, že si to zasluhuje podrobnější výzkum? Včetně přenosu dolů?"

„Přesně tak, kapitáne. Planeta neleží daleko od kursu, kterým se musíme vracet k místu, kde jsme se vynořili, takže neztratíme mnoho času. Kromě toho, když vezmeme v úvahu, že tento dosud zcela nevysvětlitelný jev leží velice blízko brány, jiného zcela nevysvětlitelného jevu, je logické předpokládat, že existuje určitá možnost souvislosti."

„Něco jako řídicí středisko?" zeptal se Kirk. „Celnice, kde se prohledávají čerství návštěvníci? Automat na jízdenky?"

„Jak jsem už řekl, kapitáne, pokud nezískáme více informací než dosud, žádnou hypotézu nemůžeme vyloučit."

„Když uvážíme, jak jsme zatím byli úspěšní v pátrání po bráně," zašklebil se Kirk, „dokonce i sebeslabší naděje, že získáme nějaké nové informace, opravňuje jakékoli riziko."

„Myslím si přesně totéž, kapitáne. Ovšem musím připustit, že mi ty podivné údaje leží v hlavě neustále. To, co se za nimi skrývá, je určitě nanejvýš úžasný jev, ze kterého člověka přepadají pocity méněcennosti."

McCoy potřásl hlavou a poprvé od okamžiku, kdy všichni čtyři vstoupili do místnosti, se mu po tváři rozlil prchavý úsměv. „Spocku, kdyby vás nějakí mimozemšťani žrali zaživa, do posledního okamžiku byste se pokoušel zanalyzovat jejich žaludeční šťávy."

„Doktore, není důvod přestat se snažit poučit jen proto, že život možná brzy vyhasne."

Kirk se zasmál. „Má pravdu, Kostro. Nikdy nevíš, jestli to, nač přijdeš, ti nemůže být nějak k užtku. Zahynuli bychom všichni jistě už desetkrát, kdyby. . ."

„Kapitáne," ozval se v interkomu Suluův hlas. „Naše senzory zachytily hoshanské a zeatorské lodě, přímo zepředu. Vypadá to, jako by očekávali, že poletíme tímhle kursem nazpět."

„Kolik jich je, pane Sulu?" vyhrkl Kirk otázku.

„Zatím tři, pane. Jedna zeatorská a dvě hoshanské."

„Můžeme proklouznout kolem nich, aniž by nás zpozorovaly?"

„To nelze určit, když neznáme úplně přesně dosah jejich senzorů. Podle vzdáleností, ve kterých se rozestavily - čtvrtá loď, další Zeator, se právě objevila."

„Co jste původně říkal?"

„Chtěl jsem říct, že vypadají, jako by se rozestavily v pravidelných rozestupech. Pokud udržují kontakt, jejich vzdálenosti nejsou větší než dosah senzorů. Potom odhaduju, že nedokážeme prolétnout nezpozorováni."

„Jenže i když nás zjistí, stále jim ještě dokážeme uletět."

„Dokážeme - pokud vydrží krystaly."

„Za předpokladu, že nás zpozorují a začnou pronásledovat, kolik budeme mít času v blízkosti brány, než dorazí?"

„Při maximální nadsvětelné rychlosti, které jsme podle pana Scotta schopni dosáhnout, měli bychom zhruba jeden standardní den."

Kirk náhle povstal a řekl: „Jdeme za vámi, pane Sulu. Scotty, ty běž dolů a hlídej krystaly. Pane Spocku, vraťte se na své pracoviště a zjistěte, jestli v senzorové síti neexistuje nějaká mezera. Jestli ne, najděte jejich nejslabší místo a uvidíme, co se dá podniknout."

„Rád bych poukázal na skutečnost, kapitáne," řekl Spock, když opustili konferenční místnost a kráčeli směrem k

turbovýtahům, „že i když úspěšně prolétneme přes hlídku, kterou tu Hoshané a Zeatorové zjevně postavili, mohlo by to snížit naše naděje nalézt zpáteční cestu.“

„Beru vaši připomínku v úvahu, pane Spocku. Ovšem kdyby došlo k nejhoršímu, nejsme zase tak úplně bezmocní. Dokonce i s phasery omezenými na poloviční výkon si dokážeme vystřílet průchod jakýmkoli zátarasem, který nám postaví do cesty.“

„Nemůžeme je rozstřílet všechny najednou, kapitáne,“ vmísil se Scott.

„Chápu, pane Scotte. Ale jestli se k nám štěstí nepostaví vysloveně zády, nebudeme ani muset. Jen udržujte ty krystaly při životě tak dlouho, jak to jen půjde.“

O dvacet minut později vzhlédl Spock od svých přístrojů.

„Vědí, že jejich clonou cosi prolétlo, kapitáne,“ řekl, „ale na tu vzdálenost jim jejich senzory nedovolují rozlišit mezi kosmickou lodí letící s vypnutými motory a malým asteroidem. Proto jedna z lodí opustila formaci a přibližuje se k nám. Abychom ji unikli, budeme muset spustit nadsvětelný pohon. Pak ovšem se už dozvědí, že jsme to my.“

Kirk se zašklebil. „Přesto ten pokus stál za to. Stále budeme mít alespoň čtyřicet hodin. Pane Sulu, na plný dosažitelný výkon vpřed! A Scotty. . .“ odmlčel se a jeho úšklebek se proměnil v mírný úsměv. „Znáš svoji hlavní povinnost, Scotty.“

„Jo, kapitáne, to znám,“ ozval se Scottyho hlas z motorové sekce. „Udělám všechno, co bude v mejch silách.“

Dokonce ještě předtím, než Enterprise zbrzdila pod rychlost světla, bylo zjevné, že v době jejich nepřítomnosti došlo na planetě ke změnám.

„Antihmotový generátor, který jsme zjistili minule, nyní pracuje na plný výkon, kapitáne,“ ohlásil Spock.

„Zbraně?“

„Doposud žádné nezjištěny, kapitáne.“

„Pane Sulu, zapněte ochranné štíty, které nám zbyly, a pokračujte v kursu na raketový pohon.“

„Ano, pane.“

„Poručíku Uhuro, nějaké vysílání v hyperprostoru?“

„Žádné, kapitáne.“

„Pokračujte v odposlechu všech frekvencí, ale udržujte rádiové utajení. Pane Sulu, maximální zvětšení. Průsečík osového kříže v místě přesně nad energetickým zdrojem.“

„Provedu, pane.“

Na obrazovce se planeta ničím nelišila od své dřívější podoby a ani od toho, jak vypadaly jiné zničené planety, které dosud viděli. Její povrch, zbařený atmosféry a žhavý radiací, byl spálený, jako by planetu před dávnými časy vytáhli z jakési kosmické pece. Pokrývala jej jedna jizva vedle druhé, vůbec se nedalo určit, jak asi původně vypadal.

„Cizí senzory v činnosti, kapitáne,“ ohlásil Spock a ještě hlouběji se sklonil nad svými přístroji. „Zkoumá nás zařízení, které je minimálně stejně citlivé jako naše.“

„Zastavte motory, pane Sulu! Spocku! Spocku, stále žádné známky po zbraních?“

„Ne, kapitáne.“

„Nemohou být odstíněné? Jestli mají dokonalejší techniku než my, nemohli by phasery nebo jiné zbraně skrývat za nějakými štíty?“

„Je to možné, kapitáne, ale do této chvíle jsem nezjistil nic, co by se dalo pokládat za štít. Stejně tak jsem nezjistil, že by v pět kilometrů silné vrstvě skály nad energetickým zdrojem byl nějaký otvor. Ovšem naše senzory nyní potvrzují přítomnost živé hmoty.“

„Nynější údaje se podobají předchozím?“

„Ne, kapitáne. Dřívější údaje jsme dosud nezachytili, jsme příliš vzdálení. Ty současné jsou docela normální.“

„Kolik jich je? Můžete určit charakter?“

„Z takové vzdálenosti nelze, kapitáne.“

„A ty senzory, které zkoumají nás - ať už se pod skálou skrývá cokoli, uvědomuje si to naši přítomnost?“

„Určitě, kapitáne.“

„Lidé, co postavili bránu, pane?“ vzhlédl Chekov od přístrojové desky navigátora.

„Nebo ti, co zničili všechny tyhle planety,“ zamumlal Kirk.

„Anebo spáchali obojí, kapitáne,“ řekl Spock. „Kdo ovládl techniku, aby dokázal postavit bránu, s největší pravděpodobností by byl na takové technické úrovni, aby mohl vyhladit i ty planety.“

„Spock je věčný optimista. No dobrá. Vědí o nás, že jsme tady, mohli bychom se tedy podívat, jestli si s námi budou chtít promluvit. Poručíku Uhuro?“

„Vysíláme na všech frekvencích, pane. Zatím bez odpovědi.“

„Intenzita senzorů sílí,“ řekl Spock a ihned se odmlčel. Obočí se mu mírně nadzvedla. „Zdá se, jako by jejich senzory ovlivňovaly naše.“

„Cože? Jakým způsobem?“

„Naše údaje se zpřesňují, kapitáne. Vypadá to, jako by se naše senzory staly citlivějšími. Někým způsobem, který neumím vysvětlit. Třeba tím, že se napojily na jejich. Anebo možná, přesněji, naše začaly přebírat jejich data.“

„Nemohl by to být trik? Nemohly by naše senzory klamat? Podávat nám falešné informace?“

„Je to možné, kapitáne, pokud jsou na dostatečně vyšší úrovni než my. Ovšem žádné nové údaje nejsou přímo v rozporu s těmi původními.“

„Co nám tedy říkají?“

„Přítomno je téměř tisíc živých bytostí, všechny zhruba humanoidního typu. Stále není ani stopy po zbraních ani po

cloně, pod níž by se mohly skrývat. Alespoň ne takové zbraně, které by mi byly známy."

„Ale mohli by skrývat nějaké zbraně? Třeba ne za clonou, ale prostě by našim senzorům předávali falešné informace?"

„Možné je všechno, kapitáne," řekl Spock, aniž by odtrhl oči od přístrojů. „A nyní zjišťuji něco jako přenosový paprsek, vysílaný z planety před námi."

„Cože?" Kirkovy oči se zabodly do prvního důstojníka. „Jsme přece ještě daleko mimo dosah přenosového paprsku, pane Spocku."

„Daleko mimo dosah našeho přenosového paprsku, kapitáne."

„Pane Sulu, únikový manévrl!" vykřikl Kirk, který si zlostně uvědomil, že promarnil drahocenné, možná klíčové sekundy tím, že téměř mechanicky odpověděl na Spockovo oznámení.

„Provedu, pane!"

Jenže ještě dříve, než se Suluovy prsty rozeběhly po klaviatuře, Kirk pochopil, že promarněný okamžik tentokrát na jejich osudu nic nemění. Těmto přenosovým paprskům, ať už je ovládal kdokoli, se nedalo takhle snadno uniknout. Musely se zaměřit prakticky ve stejném okamžiku, kdy je Spock zjistil. Teď už cítil nejen mravenčení po celém těle, které indikovalo počátek přenosu, ale ještě cosi navíc, jakési mrazivé vlhko, jaké ještě nikdy nezakusil. A přímo před ním se začaly rozplývat postavy Sulua a Chekova.

O zlomek chvilky později celý můstek zmizel v mlžném víru.

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

Kirk se skácel na pevnou, plastickou hladkou podlahu jen na pár palců od Sulua a dvojice členů posádky, které nepoznával. Velitelské křeslo, na němž seděl, zmizelo. Čehosi se zachytil a vymrštil se na nohy. Rozeznával kolem sebe obrysy ohromné místnosti podobné jeskyni. Okamžitě sáhl po komunikátoru.

Jenže komunikátor byl pryč a stejně tak i univerzální tlumočnický, který měl také od prvního setkání s Hoshany připnutý na opasek. Přímě před ním se hrabal na nohy Sulu a dva členové posádky, zatímco kolem nich se začínali zhmotňovat další. Nevypadalo to však, jako když se sypou stříbřité vločky, což charakterizovalo přenosové zařízení používané na plavidlech Federace. Namísto toho se postavy objevovaly nejprve v podobě vířícího dýmu obklopeného oparem, ne nepodobného zkondenzovanější formě vzdouvající se mlhy, v níž se objevoval a mizel Gary Seven. Kirkovi se přehnala hlavou myšlenka, že si tahle stále neznámá civilizace třeba Sevena vycvičila a vyslala ho na Zemi do dvacátého století, a brána, která sem zanesla Enterprise, je pak jejím dílem.

Jenže v následujícím okamžiku si uvědomil, že tohle je jenom hříčka, která má oslabit šok z toho, co viděl.

Třicet stop od něj se pozvolna skládal dohromady Spock, za ním poručík Uhura a nalevo Scott s Chekovem. A v prostoru mezi nimi potom tucty dalších členů posádky, kteří se potáceli a naráželi do sebe, jak se snažili udržet na nohách. Nalevo Kirkovi přímo po boku se objevil jeden podporučík z jednotky zvláštního nasazení, prázdné ruce měl napřažené, jako by v nich stále svíral phaser. Kus od sebe, dříve než mu zaclonily rozhled tucty dalších zhmotňujících se, spatřil poručíka Tomsonovou.

Enterprise letěla dál jako opuštěný vrak, celá její posádka byla unesena! Anebo vlastně ještě hůř, nyní ji řídili ti, kteří dokázali takhle ovládat přenos!

Kirk se mechanicky rozhlédl po neznámém prostředí s nadějí, že by mohl narazit na něco, čeho by se dalo využít. Na něco, co by mu poskytl nějaké vodítko, kdo tohle provedl a co by proti tomu mohl podniknout on.

Nad hlavou, uprostřed jinak hladkého klenutého stropu vysokého téměř sto stop, mu slabě žhnul okrouhlý útvar, který možná tvořil součást přenosového zařízení. Kromě téhle záře neviděl žádný jiný zdroj, který by vysvětloval matné osvětlení, jež pronikalo celou místností. Viditelnost se dala srovnat se zamračeným dnem na povrchu nějaké planety. Marně však pátral, odkud se světlo line, a také si nikde nevšiml jediného stínu.

„Spocku!" zakřičel Kirk nahlas, zatímco ohromnou místnost stále ještě halilo omráčené ticho.

„McCoyi! Uhuro! Chekove! Scotte! Tomsonová! Ke mně!" Automaticky zaznamenal, že se nerozlehla žádná ozvěna, ačkoli místnost byla značně rozlehlá a měla vysoký klenutý strop.

Všechny tváře se obrátily směrem po Kirkově hlase, avšak kromě těch, jejichž jména zavolal, mu v tomto okamžiku odpovědělo jen omámené ticho. Spock s ostatními si však už razil cestu k němu dezorientovaným davem. Zabrzdil, aby si zblízka prohlédl dalšího člena posádky - podporučíka McPheea, jak se vzápětí ukázalo - který se zhmotnil přímo na krok před ním.

„Má někdo z vás komunikátor?" zeptal se Kirk, když se všichni shromáždili kolem něho. „Phaser? Univerzální tlumočnický? Analyzátor? Vůbec nějaký přístroj?"

Všechny ruce sklouzly prudec k opaskům, ale zůstaly prázdné. Ve všech tvářích vyjma Spockovy se objevily obavy nebo zlost. Zdvihnuté obočí prvního důstojníka však bylo stejně výmluvné jako výraz obličejů nebo slovní projev.

„Zdá se, že tentokrát jsme na té špatné straně, pánové," prohlásil Kirk, když bylo jasné, že po přenosové operaci nikomu nezůstal jediný přístroj. „Ať už nás sem přepravil kdokoli, velice pečlivě nás oddělil nejen od Enterprise, ale i od všeho, co bychom mohli použít k obraně, zkoumání svého okolí nebo komunikaci s kýmkoli vyjma sami mezi sebou."

„Podle všeho to tak je, kapitáne," řekl Spock a pozvolna se rozhlédl. Zdálo se, že materializování už ustalo a slabá záře vycházející z masivního zařízení na stropě pohasla. Jednotlivým členům posádky - hádal, že jich je tu všech čtyři sta a něco - se pomalu vracela řeč.

„Otázka je," pokračoval Spock hlasitěji, aby překřičel zvedající se šumot stovek ohromených a překvapených hlasů, „kde jsou ti, kteří nás sem přepravili? Kdo to je a co chce? A je tu ještě palčivější problém. Ovládají nyní Enterprise, ale uvědomují si, že s poškozenými ochrannými štíty je prakticky bezbranná? Nebo že části hoshanské a zeatorské flotily

dorazí s největší pravděpodobností dříve než za jeden standardní den?"

„Brilantní, Spocku," zaskřípal zuby McCoy. „Ovšem nepočítám, že byste na některou z těchto otázek znal odpověď."

„V tuhle chvíli ne, doktore, ale jestli budete trpělivý. . ."

Spocka přerušil uprostřed věty vzteklý, neartikulovaný výkřik, který se ozval odkudsi z chumlu lidí. Kirk se zamračeně otočil po zvuku a zaslechl další výkřiky.

Náhle se rozhostilo ticho narušované jen klením, jež, jak zjišťoval, vycházelo z jednoho místa. Mlčky vykročil po zvucích. Spock a ostatní jej následovali. Členové posádky, kteří ho poznali, se před ním rozesupovali.

Když se přiblížil ke vzruchu, zaslechl jméno „Crandall", což mu připadalo vlastně jako synonymum pro jejich současnou situaci, a ještě zrychlil. Crandalla vytáhli z Enterprise společně s řádnými členy posádky, takže nyní ztratil ochranné zdi své cely a stal se snadnou kořistí pro ty, kteří jej, ať už po právu či nikoli, vinili ze svých současných potíží. V několika sekundách si Kirk společně s poručíkem Tomsonovou prorazil cestu pevně sevřeným kruhem více než tuctu rozzlobených mužů.

„Tak dost, pánové!" vyštěkl a rozhostilo se náhlé ticho.

Uprostřed kruhu se po zrudlém a pocuchaném Crandallovi sáпали dva podporučníci. Jeden ho držel pod bradou za zelenou blůzu tak, že Crandall musel stát na špičkách. „Tehle zatraceně zkurvysyn!" procedil druhý zuřivým hlasem. Znovu se rozmáchl sevřenou pěstí, ale Kirk ho ostře zarazil.

„Tak dost! Pust'te ho, oba dva! Okamžitě!"

„Ale pane kapitáne ..."

„Řekl jsem okamžitě!"

První velmi zdráhavě uvolnil roztrženou látku Crandallovy blůzy a druhému poklesla napřažená pěst.

„S doktorem Crandallem si to vyřídíme okamžitě, jakmile se odsud v pořádku dostaneme," pokračoval Kirk, „ale ne předtím. V téhle chvíli jsme všichni na stejné lodi a už nechci vidět další porušování disciplíny! Veškeré svoje úsilí - opakuj, všechno úsilí a soustředění musíme zaměřit k tomu, abychom pochopili situaci, do které jsme se dostali. Jinak třeba už nikdy nebudeme mít šanci, abychom se vrátili zpátky na Enterprise. Rozuměli jste, pánové?"

„Jenže tehle syčák nás do té kaše dostal! Byl to on! Kdyby..."

„Doktor Crandall se zachoval jako blázen, možná dokonce se zlým úmyslem, a způsobil nám problém včetně poškození lodi. Ovšem za to, že se nacházíme tady, není zodpovědný jen on sám, a možná za to nemůže vůbec. Od nynějška si ho budeme hlídat. Vy - vy všichni!", zvedl hlas natolik, aby se donesl do nejvzdálenějších koutů rozlehlé místnosti. „Vy všichni musíte teď pozorovat, naslouchat a především přemýšlet! Je to jasné?"

Chvíli následovalo hluboké ticho, ale potom jeden z mužů stojících přímo před Kirkem řekl: „Ano, pane kapitáne, rozumíme." A další hlasy doléhající ze všech stran jeho slova potvrzovaly jako ozvěna.

Kirk uchopil Crandalla za paži a vyvekl jej ze shluku diváků, který se už začínal rozcházet. Odvedl ho asi na tucet yardů doprostřed skupinky důstojníků.

„A co se týká vás, doktore Crandalle . . ."

„Proč jste je nenechal, aby se mnou skoncovali?" zeptal se Crandall vzdorovitě a v potlučené tváři měl zlostný výraz.

„Ušetřilo by vám to spoustu trablů!"

„Máte možná pravdu, doktore Crandalle," chladně odvětil Kirk, „a jestli se ještě o něco pokusíte, pak je nechám. Skončuji s vámi takovým způsobem, jaký budou považovat za vhodný. Srozuměno?"

Crandallovi na okamžik vzdor z očí přímo zsršel, ale potom jako by se celý zhroutil. Odvrátil pohled.

„Rozumím, kapitáne," pronesl stejně zhrouceným hlasem.

„To doufám, Crandalle, to upřímně doufám," opáčil Kirk. „Poručíku Tomsonová, nespouštějte ho z očí."

„Kapitáne!"

Narůstající šumot, který už zase začal naplňovat místnost, prořízl osamocený, vysoko položený a vzrušený hlas. „Naše phasery a komunikátory - všechno je tady!"

Jakmile Kirk vzhledl a spatřil dívku, která vykřikla, uvědomil si, že je to jedna z těch mladých podporučiček, pro něž Enterprise znamenala jejich první plavbu po ukončení akademie. Stála na pokraji ohromného kruhu, jež posádka Enterprise utvořila, a dychtivě vyčkávala. Za ní - za okruhem utvořeným přenosovým kotoučem na stropě - se jeskyňovitá místnost protahovala v padesát stop dlouhý výklenek osvětlený dokonce ještě hůře.

„Podporučík Davisová, že?" řekl mechanicky.

„Ano, pane," odvětila a celá pod jeho pohledem strnula. V tomhle okamžiku jí připadlo, že jistě pouhým pohledem odhalil její předchozí zradu. Její bláznovství, že věřila - i když jen po několik málo dní - zákeřným polopravdám, jimiž ji Crandall krmil.

„Tam," vymanila se z provinilých vzpomínek, prudce se otočila a ukázala do slabě osvětlené prázdnoty.

„Tamhle leží, ale nemůžu k nim proniknout! Je tu něco jako bariéra!"

„Výtečně, podporučíku," pochválil ji a pohlédl směrem, jímž ukazovala. V místech, kde jedna ze stěn ustupovala do pozadí a kde se rozkládala už téměř tma, viděl stovky přístrojů - komunikátory, phasery, analyzátory, prakticky veškeré přenosné věci z Enterprise. A dokonce i takové, které vůbec přenosné nebyly.

Vypadalo to, jako by visely ve vzduchu nebo ležely na neviditelných policích.

Kirk se zamračil a opatrně pokročil směrem k věcem.

Okamžitě překážku ucítil. Zjevně to bylo jakési silové pole, protože ji necítil jako stěnu, ale nejprve jako by mu zavanul do tváře vítr.

„Zpátky," zadržel ostatní. „Spocku, buďte připraven mě z té věci vytáhnout, kdyby se ukázalo, že mám nějaké potíže. Budu neustále líčit své pocity."

„Jak si přejete, kapitáne," odvětil Spock a na zkoušku natáhl paži za Kirka, hluboko dovnitř. Zase se mu ji podařilo

vrátit.

„Jíme!" protestoval McCoy, avšak zmlkl, jakmile si všiml rozhodného výrazu Kirkovy tváře. „No dobrá," dodal po chvíli, „ale uvědom si, že všechno lékařské vybavení zůstalo na Enterprise. Kromě analyzátorů a příruční výbavy, která, jak se zdá, leží právě za touhle neviditelnou stěnou."

Kirk přikývl, postoupil o další malý krůček a začal hovořit.

Vítr sílil s každou pídí, teď už to nebyl vánek, ale neustále narůstající tlak. Fičel kolem něj asi tak, jako když člověk vystrčí ruku z okénka jedoucího dopravního prostředku. Tlak nesměřoval do jednoho bodu, ale na každý čtverečný centimetr po celé přední části jeho těla. S každým palcem, o který postoupil, bylo těžší nabrat do plic dostatek vzduchu, aby mohl své pocity popisovat.

Náhle se zastavil a ve stejném okamžiku všechen tlak zmizel.

„Je to pryč," oznámil. „Ten podivný vítr ustal hned, jakmile jsem proti němu přestal tlačit."

„Fascinující," ozval se Spock. „Zjevně to pracuje na jiném principu než náš přitahovací a odpuzovací paprsek."

Kirk zvolna zvedl paži, ale když se ji pokusil natáhnout kupředu, tlak se vrátil najednou a v plné síle, nejen proti ruce a paži, ale proti celému tělu. S každým palcem, o který paži natáhl dál, tlak narůstal a Kirkovi se dýchalo hůř a hůř, jako by mu skutečně dul přímo do tváře velice prudký víchr, stále stejnou rychlostí.

„Fascinující," opakoval Spock. „Kapitáne, všimněte si, že to nepůsobí na rukáv ani na jiné části uniformy. Ta síla účinkuje jenom na tělo, ale ne na oděv."

Kirk si okamžitě uvědomil, že Spock má pravdu. Jinak by mu vítr musel rukáv do poloviny svléknout. Nechal paži poklesnout, ale dál se opíral proti neznámé síle. Obrátil pohled dolů a viděl, že látka na nohavicích je stále stejně varhánkovitá a volně visí přes boty.

Chvilí takhle postál a potom před tlakem ustoupil, aby zase nabral dech. Usedl, zul si jednu botu, uchopil ji za podrážku a vrchní částí napřed ji pozvolna sunul po zemi proti překážce. Stejně jako předtím tlak narůstal jen proti jeho ruce a tělu, ale ne proti botě, takže pronikl o dobrých třicet centimetrů dále, než se mu to podařilo paží.

Přitáhl si botu nazpět a začal si ji nazouvat. „Tak co tomu říkáte, Spocku? A všichni ostatní?"

„Kdybych měl pořádnou plácačku na mouchy jako kdysi v Georgii," ozval se McCoy, „možná že bych dokázal něco z těch věcí přitáhnout. Pokud by se kolem ní udělalo silové pole, které by blokovalo neživé předměty."

„Předměty zjevně nadzvedává jakési silové pole," řekl Spock, „anebo jsou v něm uloženy."

„Ano, ale . . ." Kirk, který ještě stále seděl na tvrdé plastické podlaze, se náhle zamračil a napul obutou nohu zase z boty vytáhl. Začal prsty ohledávat vnitřní izolační vložku.

„S tou botou se něco stalo," řekl. „Za tu dobu, kdy byla v bariéře nebo na druhé straně."

Ostatní se k němu natáhli. Hladká a měkká vnitřní vložka náhle zhrubla, jako by ji někdo čímsi odřel. Tmavá pěnová guma sice zůstala měkká, avšak její povrch se úplně změnil.

„Ukaž mi ruku, Jíme," řekl McCoy rychle. „Jestli je v té bariéře něco . . ."

Kirk, tvář stále zamračenou, vytáhl ruku z boty a oba dva si ji prohlédli. Na první pohled na ní žádnou změnu nepozorovali.

Mezitím se Spock sehnul, zvedl odloženou botu a prozkoumal ji. Po chvilce mírně nadzvedl obočí a vrhl rychlý pohled směrem k bariéře.

„Vakuum, kapitáne," řekl. „Zdá se, že na druhé straně té překážky je vzduchoprázdno. Anebo přinejmenším velice nízký tlak vzduchu."

„Jak to můžete vědět?" zeptal se McCoy nedůvěřivě.

„Docela jednoduše, doktore. Jak víte, izolační vložka v našich botách obsahuje, stejně jako většina dnes používaných izolačních materiálů, tisíce nepatrných bublinek inertního plynu. Zdá se, že bublinky vyprchaly, jako by byly vystaveny vzduchoprázdnu. A právě popraskání bublinek způsobilo, že je povrch tak drsný."

Kirk mu vzal botu a znovu prozkoumal její vnitřní stranu. „Alespoň," ozval se po chvíli, „že se dá ještě pořád nosit. Ovšem," pokračoval, zatímco si zopakoval úkon nazouvání, „uniknout přes tuhle bariéru se nezdá jako schůdná možnost."

„Obávám se, že ne, kapitáne. Nicméně bych navrhoval, abychom podrobně prozkoumali bariéru na všech stranách. Zatím nevíme, jak vypadá v jiných místech, jestli tam náhodou neexistují nějaké průchody."

Kirk vstal a přikývl. „Máte naprostou pravdu, pane Spocku. Scotty, Chekove, Sulu, jděte tímhle směrem. Já se Spockem a Uhurou se vydáme opačným a sejdem se na druhé straně. Poručíku Tomsonová, přiveďte Crandalla a zajděte . . ."

Náhle Kirkovi odumřela slova od úst, protože ucítil palčivé mravenčení, jak jej uchopil přenosový paprsek.

„Spocku!" vykřikl. „Už je tu zase! Jestli se nevrátím..."

Tentokrát ho však o řeč připravila paralýza předcházející vlastnímu ději přenosu.

A potom, stejně rychle, jak si už povšiml předtím, místnost se všemi uvnitř se rozplynula v nicotu, a Kirk s napětím očekával, co se mu před očima objeví namísto ní.

OSMNÁCTÁ KAPITOLA

Nemusel čekat dlouho. Během zlomku vteřiny se kolem něj vynořilo nové prostředí.

Na chvilíčku mu probleskla hlavou myšlenka, že se mu podařilo vrátit do přenosové místnosti na Enterprise, avšak iluze rychle zase pominula, poněvadž nad ovládacím zařízením spatřil muže snědé pleti s plnovousem. Oči nepostřizitelné barvy pevně upíral na kovovou skříňku přepíracího nejrůznějšími spínači, která vypadala značně provizorně. Trůnila na okraji ovládacího panelu, jehož přepínače a tlačítka vzdáleně připomínaly podobné zařízení na

Enterprise.

Plošina, na níž stál Kirk, se rovněž lišila. Byla vyšší než na Enterprise a vybavená pouze třemi přenosovými jednotkami, nikoli šesti. A podobně jako obrovský kruh na stropě místnosti, z níž ho právě unesli, i tady nahoře nad každou jednotkou zářilo slabé červenavé světlo.

Opatrně se pokusil pohnout a zjistil, že podle všeho snad do plošiny zakořenil. Bylo to, pomyslel v si bezmocně, jako by uvízl přímo uprostřed jedné z bariér. Takové, která mu nezabraňovala jen v pohybu vpřed, ale dovoľovala mu sotva dva nebo tři palce ve všech směrech. Mohl bez obtíží dýchat, mohl pohybovat údy a hlavou, ale to taky bylo všechno.

Kirk obrátil pozornost opět k operátorovi. Měl na sobě tmavou blůzu naprosto bez jakýchkoli ozdob a kalhoty. Jestli to byla uniforma, nenesla žádné viditelné hodnotní označení. Prsty pečlivě tiskl půl tuctu tlačítek na kovové skříňce a pak manipuloval i s jinými spínači.

Okamžik nato se jedna ze zbývajících dvou přenosových jednotek rozzářila jasněji a vzduch nad plošinou se vyplnil soustředěnou rotující mlhou, která se rychle proměnila v podobu ženy, stejně snědé a krátkovlasé jako operátor. Oděná byla do téže prosté blůzy a kalhot. V rukou svírala malý přístroj, který Kirkovi podobou zhruba připomínal analyzátor vyjma toho, že byl podobně jako kovová skříňka osázen spoustou tlačítek a vypadal značně provizorně.

To, co poutalo Kirka, jí v pohybu nepřekáželo. Sestoupila a přešla k okraji přenosové plošiny. Pohnula rukou a na jedné stěně sklouzl vzhůru panel. Zůstalo po něm cosi jako okno nebo obrazovka. Žena s pohledem upřeným tím směrem vytřukala na svém přístroji podobném analyzátoru sérii povelů.

Jakmile ji dokončila, v okně se objevil obraz - obraz jí samé. O vteřinu později začala hovořit. Měla hluboký a zajímavý melodický hlas. Zvuk, který vyslovila, zazněl Kirkovi v uších přibližně jako 'Aragos'. Zároveň se na obrazovce pod její podobou objevily znaky, které mohly znamenat grafický zápis zvuku, a vedle krátce zablikala sada pestrobarevných světél.

Vytřukala na přístroji sérii instrukcí a její podoba zmizela, aby ji nahradil Kirk sám. Žena už nepromluvila, ale pohlédla přímo na něj, s výrazem, který mohl značit dychtivé očekávání.

Vzájemné představování? lámal si zamračeně hlavu.

„James Kirk," pronesl a spatřil, jak se zapsala a pohasla grafická podoba jeho jména. Zablikala i světla vedle obrazovky. „Jsem kapitán . . ." pokračoval, ale umlčela ho prudkým zdvižením ruky.

Spěšně vytřukala na přístroji něco dalšího doprovázeného grafickým záznamem a blikajícími světly. Kirka bezděky napadlo, že vymazává to, co právě řekl.

Potom se objevil nový obrázek, tentokrát přístroje, který držela v ruce, a stejně jako vždy předtím spolu s ním i grafický zápis. Rovněž se rozblikala světla. Když pohasla, žena pokývla operátorovi. Okamžik nato se nad třetí přenosovou jednotkou objevilo vířící mračno, a když se vzduch pročistil, visel tam bez jakékoli podpory jeden z lékařských analyzátorů, které používali na Enterprise. Jeho obraz se současně objevil na obrazovce a žena se znovu s očekáváním obrátila na Kirka.

A konečně mu svítl!

Jazyková lecke!

Rozlila se v něm vlna naděje. Jeho vězňitelé, ať už to byl kdokoli, chtěli rozmlouvat, a ne zabíjet! Tihle lidé s ním chtěli komunikovat stejným způsobem jako oni s Hoshany a Zeatory přenesenými na palubu Enterprise. Obrazovka s grafikou a blikajícími světly určité byla jakási nedokonalá verze tlumočnicka. Očividně neměla schopnosti jejich přístroje, který dokázal číst a mapovat aktivitu neuronů v mysli mluvčího. Takže je čekal zdoluhavý a únavný proces.

Všechno potrvá příliš dlouho, než aby zachránili Enterprise před spojenými hoshanskou a zeatorskou flotilou, které se v téhle chvíli nacházely pravděpodobně méně než dvacet standardních hodin odsud.

Kéž by mohl uchopit do ruky univerzálního tlumočnicka!

„Lékařský analyzátor," řekl, čímž vyvolal nový grafický zápis a blikání světél.

Krutou ironií se stalo, že následující věc, která se objevila ve vzduchu nad přenosovým zařízením a na obrazovce, byl skutečně univerzální tlumočnick - jenže Kirkovi nedopřáli udělat nic víc, než jej pojmenovat.

Hodinu po svém únosu se kapitán znovu objevil v prostorné místnosti podobající se jeskyni prakticky na tomtéž místě, odkud předtím zmizel. Spock, McCoy a pětacet dalších zpozorovalo vír charakterizující přenosový paprsek a dorazili k němu v okamžiku, když se zcela materializoval.

„Chtějí s námi hovořit," vyrazil ze sebe Kirk, zatímco se všichni hnali k němu. „Mají nedokonalý počítačový překlad a zdá se, že se prostě chtějí naučit náš jazyk."

Dříve než stačil ještě něco dodat, ve dvou vířících sloupech přenosového dýmu zmizeli doktor McCoy a druhý důstojník Scott.

„Kapitáne," zeptal se Spock, který ani nemrkl, když ti dva zmizeli. „Spatřil jste naše vězňitele?"

„Viděl jsem je," přitakal Kirk a stručně popsal scénérii, do níž ho přenesli. „Bud' svou planetu nazývají Aragos, anebo to bylo jen jméno ženy, která se pokoušela se mnou navázat hovor."

„Aragos, kapitáne?" opakoval Spock. „Jsem si jistý, že jsem tohle jméno slyšel už někdy dříve."

„Mně taky zní povědomě," souhlasil Kirk, „ted', když mám čas se nad tím zamyslet." Kysele se ušklíbl.

„Kdybychom se jenom mohli dostat k počítači nebo univerzálnímu tlumočnicku! Spocku, nenapadlo někoho, jak přizpůsobit naši situaci Kostrovu myšlenku s plácačkou na mouchy?"

„Ne, kapitáne. Nezůstalo nám doslova nic než jen to, co máme na sobě. Ovšem všimli jsme si, že po dobu vaší nepřítomnosti bylo několik předmětů z Enterprise občas kamsi přeneseno a zase vráceno."

Kirk přikývl. „To mě nepřekvapuje. Používali je jako pomůcky při vyučování. To by nakonec mohl být hlavní důvod, proč všechno snesli sem. Přenesli věc do místnosti, kde jsem byl, ukázali mi ji a nechali mě, abych ji pojmenoval. Myslím, že mi předvedli od každého druhu jeden vzorek a pak mi začali ukazovat obrázky řídícího panelu Enterprise."

Obrátil se k bariéře a spatřil, jak se jeden z předmětů z Enterprise proměňuje v dým a mizí. „Vypadá to, že Kostru a Scottyho podrobují úplně stejné proceduře," řekl podmrčeně. „Zjevně neuvěřili tomu, co jsem jim řekl."

„Snad právě to je dobře, kapitáne."

„Mluvíte, jako byste měl nějaký nápad, pane Spocku."

„Mám, ale nedá se uskutečnit dříve, než budou totéž opakovat se mnou. Jestli budou, můžu se pokusit napojit se na jejich myšlenky a ovlivnit je."

„Bez fyzického kontaktu?"

„Nic nemohu zaručit, kapitáne. Jestli dostanu příležitost, mohu se o to jen pokusit. Jestli, jak říkáte, jsou žádostivi navázat s námi dialog, budou možná vnímavější než za jiných okolností."

„Doufejme. Jestli se s nimi nekontaktujeme dříve, než sem doletí Hoshané a Zeatorové, bude to pravděpodobně znamenat s Enterprise konec. A s tím i konec všech nadějí vrátit se někdy na území Federace."

Odmlčel se a potřásl hlavou. „I kdyby tihle lidé měli dostatečně vyspělou techniku, aby naši loď ubránili, nepočítám, že by ji dokázali efektivně použít," řekl a popsal okatě provizorní vzhled ovládacího panelu k přenosovému zařízení a analyzátoru, který používala žena. „Ať jsou kdokoli," uzavřel, „nemyslím, že to jsou ti, kteří tuhle podzemní civilizaci vybudovali. Snad jejich předkové, ale oni ne."

Potom po celou následující hodinu rozmlouvali s Uhrou, Suluem a Chekovem a naslouchali nejrůznějším nápadům. Kirk popsal přenosovou místnost a její ovládání do posledního detailu, na který si byl schopen vzpomenout. Předměty za bariérou se mezitím ztrácely a znovu objevovaly. Nakonec, když probírali předchozí údaje z téhle planety, které hovořily spíše o živé formě hmoty na nižší úrovni, Spock vyslovil myšlenku, že to nemusely být organické počítače, ale titíž humanoidi, které senzory objevily nyní.

„Hibernace?" zeptal se Kirk. „Chcete tvrdit, že si ti lidé vybudovali hluboký podzemní úkryt jako dokonalou ochranu proti napadení? Jako místo, kde přežijí do té doby, než ti, kteří jim zničili planetu, zase neodletí? Než zase budou moci bezpečně vyjít na povrch?"

„Možná, kapitáne, ačkoli údaje neladily úplně přesně ani s hibernací. Jak Hoshané, tak Zeatorové nám vyprávěli, že si kolem svých domovských planet vybudovali mohutnou obranu, jenže jejich planety zjevně neleží přímo tady v ohrožené oblasti. Zato tihle jsou hned na ráně a vybudovat podzemní úkryty byl možná jediný způsob, jak útoky nepřátel přežít."

„Jenže proč se probudili právě teď, přesně ve chvíli, aby nás unesli z Enterprise!"

„Třeba je to čirá náhoda. Nebo možná náš předchozí průlet spustil jakýsi oživovací mechanismus. Existoval tu, jak si vzpomenete, pracující energetický zdroj. Tehdy jsem sice nezjistil žádné detektory, ale to neznamená, že nic takového nebylo v provozu. Anebo naše vlastní senzory mohly spustit mechanismus, který obyvatele oživil, aby se mohli bránit."

„Anebo zjistit, že je už po válce. Na rozdíl od všech předchozích, kteří sem přilétli, tahle parta je aspoň ochotná vyjednávat, takže ..."

Kirk se prudce zarazil, poněvadž pár stop od něj se objevily kouřové podoby Scotta a McCoye a začaly se zhmotňovat.

Kapitán vyrazil směrem k nim a zauvažoval, kdo je další na řadě - pokud ještě někdo.

„Kostro! Scotty!" vychrlil ze sebe. „Přenosová místnost? S jazykovou výukou?"

„Jo," souhlasil Scott, „myslím, že jo."

Ale dříve, než stačil ještě cokoli dodat - a McCoy jen přikývnout - přerušil ho Spock.

„Věřím, že teď jdu já, kapitáne," řekl, a když se Kirk rychle otočil, už se začínal utvářet kouřový vír.

„Spocku!" vykřikl Kirk, jako by silný hlas dokázal proniknout do mračna a dospět až ke Spockovým, nyní již transportovaným uším, „získejte tlumočníka!"

Možná, kmitla mu hlavou myšlenka, možná nakonec přece jen máme nějakou naději. Také ho napadlo, jestli je nepozorují, jestli skutečnost, že po svém návratu jednal právě se Spockem, nepřiměla cizince k tomu, aby si nyní přitáhli jeho.

„Kapitáne!"

Výkřik poručíka Tomsonové odvrátil Kirkovu pozornost od mizejícího víru dýmu, který býval Spockem. Prudce se obrátil a ihned pochopil, proč zakřičela.

V kouřovém víru mizel ještě někdo jiný. Člověk, o němž kapitán doufal, že si ho cizinci vezmou jako úplně posledního. Jediný, kdo mohl podrazit Spockův pokus najít společný jazyk, byl doktor Jason Crandall.

DEVATENÁCTÁ KAPITOLA

Spockovy vulkanské oči, schopné přizpůsobit se prudkému kolísání intenzity světla lépe než většina lidských, jediným pohledem přelétly špatně osvětlenou přenosovou místnost a potom se upřely na řídicí panel. Přidavné ovládání, jak upozornil kapitán, skutečně vypadalo jako splácané dohromady, avšak Spockovy analytické oči ocenily, že to je spíše nápaditost než nedokonalost nebo nedostatek vědomostí či zručnosti. Připomnělo mu některé přístroje, které z improvizoval šéfinženýr Scott, když na Enterprise selhala nějaká součástka, anebo měla být vystavena takovému přetížení, s jakým její konstruktéři původně nepočítali.

Zatímco dále studoval ovládání a nevyšimal si podrobněji živých tvorů v místnosti, začala pracovat jedna z přenosových jednotek. Ohlédl se a spatřil, že se materializuje doktor Crandall. Na okamžik zauvažoval, jaké logické důvody přiměly cizince, aby si vybrali právě Crandalla. Jestli pozorovali posádku Enterprise na místě, kde ji nyní zadržovali, snadno mohli určit, stejně jako první Hoshan přenesený na palubu Enterprise, že vůdčí osobností je kapitán

Kirk. Tudiž byl i prvním, s kým se pokusili kontaktovat. K tak jednoduché dedukci jistě nikdo nepotřeboval znát jazyk. Podobně si k následujícímu pokusu vybrali McCoye, Scotta a také Spocka, neboť se jako první kolem kapitána shromáždili. Ovšem, uvědomil si okamžitě, také sledovali, jak Kirk zachránil Crandalla, a právě tohle je přivedlo k závěru, že je důležitou osobností.

Spock uspokojený, že situace má svou vnitřní logiku, obrátil pozornost ke dvěma snědým humanoidům. Vypadali tak, jak je popsal kapitán: žena a vousatý muž, oba v prostých tmavých oděvech bez jakéhokoli vyznačení hodnoty nebo funkce. Jakmile začal rozeznávat jejich nejasné obrysy, okamžitě postřehl i cosi navíc, napjaté očekávání, jež číselo z celého jejich postoje.

Avšak o chvíli později si uvědomil, že se tu skrývá ještě něco dalšího. Dříve než se pokusil o první duchovní kontakt, zjistil cosi, co přesahovalo pouhé očekávání. Hluběji vycítil psychické napětí a stopy strachu, který je vyvolával. Tihle humanoidi, jak doufal kapitán, neměli nepřátelské úmysly. Nezničili před desetitisíci lety všechny okolní planety. Přenesení posádky z Enterprise nebyl akt nepřátelství. Ale nejednali jen z obav z Enterprise, třebaže strach tu svou roli hrál. Jejich motivace vycházela nejen ze strachu z Enterprise, ale i z čehosi, co nedokázal dobře rozluštit, neboť to záměrně ze svých myslí vytěsňovali.

Od Crandalla, jenž se nyní už úplně materializoval a divoce se rozhlížel kolem sebe, Spock nevycítil nic, ale to ho nijak nepřekvapovalo. V průběhu jeho pobytu na Enterprise pozoroval, že Crandall má schopnost, mnohem vytříbenější než většina lidí, skrývat své pravé pocity a namísto nich projevovat třeba i úplně falešné.

Na rozdíl od Vulkanců, jejichž city důsledně řídila logika, Crandall a jemu podobní byli schopni své city pouze potlačovat a podvrhovat. Udržovali sice neustále klamnou a proměnlivou tvář, ale vespod je řídilo neuhasitelné vnitřní vření, zcela nelogické. Vulkanci svým emocím vládli, zatímco Crandall jim otročil, bez ohledu na to, jak se občas mohl jevit ostatním.

Zatímco Spock zvažoval, jaký vliv může mít Crandallova přítomnost na jeho úsilí získat přístroj, na obrazovce na vzdálenější stěně se objevil první obrázek. Stejně jako v kapitánově případě i nyní to byla žena stojící vedle přenosové plošiny a ovládající obrazovku zařízením, které svírala v ruce.

„Aragos," pronesl Spock dříve, než mohla promluvit. Jakmile to jméno vyslovil, znovu mu prolétl hlavou nepříjemný pocit, že by mu mělo něco říct. Obrátil oči na vousatého muže ovládajícího přenosové zařízení a slovo opakoval, tentokrát s tázací intonací, ačkoli pochyboval, že by pro ně tón mohl mít nějaký význam.

Avšak výraz ženina obličeje se přesto změnil a spěšně vytřukala cosi na přístroji, který držela. Vzápětí se na obrazovce objevila podoba muže a žena zvolna opakovala slovo Aragos.

Další, kdo se objevil na obrazovce, byl kapitán.

„Člověk," řekl Spock.

„Náš báječný kapitán," pronesl Crandall se svým obvyklým sarkasmem.

Obrázek kapitána nahradil Spock.

„Vulkanec," řekl.

„Kapitánův věrný a logický první patolízal," komentoval Crandall.

Na obrazovce se v rychlém sledu objevili McCoy a Scott. Spock měl sotva dost času, aby je označil za lidi, a Crandall pro své štiplavé poznámky. Pak se vynořila Crandallova tvář a politik se ostře zasmál.

„Vězeň!" řekl přes Spockem opakované slovo „člověk".

Série obrázků a Crandallovy nelogické poznámky však zabíraly jen malou část Spockovy duševní kapacity. Snažil se posílit duchovní kontakt s aragonskou ženou, jenž vyvstal v okamžiku, kdy se setkali očima. I přes počáteční úspěch dobře věděl, že bude obtížné navázat cokoli hlubšího bez přímého tělesného doteku.

V minulosti se mu náhodou podařilo vytvořit takový kontakt, když jej společně s kapitánem a několika dalšími vězni na planetě Eminiar VII. Tehdy dokázal ovlivnit stráž stojící mimo místnost, v níž je drželi. Jenže činnost, ke které strážného podnítil, byla velice jednoduchá a prakticky souvisela s plněním jeho povinností. Nepotřeboval nic jiného, než aby v něm probudil přirozenou zvědavost spojenou s pocitem, že ve strážné místnosti není úplně všechno tak, jak by být mělo. Muž sice vstoupil dovnitř s napjatým desintegrátorem, ale měl otupenou pozornost, takže jej mohli okamžitě odzbrojit.

Ovšem tady to bude vyžadovat mnohem víc. Nepostačí jen přimět Aragosanku, aby k němu přikročila. Pokud ji zároveň nedonutí, aby ho uvolnila ze silového pole, nebude sám schopen k ní vztáhnout ruku. Když nebo jestli se univerzální tlumočnický znovu objeví v přenosové jednotce, musí ženu přimět, aby jej vyňala a zapnula.

A nechala zapjatý nejen na pár okamžiků, ale snad po celé hodiny.

Avšak i kdyby se mu tohle všechno podařilo, stále ještě nevyhrál. Zapnutý tlumočnický by se okamžitě napojil na počítač Enterprise, ovšem za předpokladu, že se loď" nachází v jeho operačním dosahu. Kdyby nebyla, omezená kapacita tlumočnicka samotného, přestože by mu stále zůstávala schopnost sledovat a mapovat aktivitu neuronů Aragosanů v průběhu řeči, by neumožnila sestavit použitelný slovník v naprosto neznámém jazyce. Tedy umožnila, jenže až za několik hodin nebo snad celých dnů.

Jenže tento plán nabízel nejlepší naděje na úspěch ze všech, které Spocka napadly. Bylo tedy jen logické, aby se jej pokusil uskutečnit. Kdyby selhal, musel by se pokusit využít další nadějnější příležitosti.

Malá část jeho mysli dále pojmenovávala předměty tak, jak se postupně objevovaly na obrazovce, zatímco jiná sledovala a zaznamenávala každíčký detail, každý pohyb, který cizinci udělali, každý spínač, jehož se dotkli jak na ovládání přenosového zařízení, tak i přístroje, který svírala v ruce žena. Současně Spock pokračoval v pokusu navázat přímý duchovní kontakt. Aby nějak nahradil scházející fyzické spojení, snažil se v ní vzbudit představu, že k ní vztahuje ruku a že se jejich nehmotné prsty navzájem dotýkají. Pokusil se pohyb imitovat rukama spuštěnými po bocích, ale jediným viditelným projevem byly napjaté svaly a šlachy.

Představa se však postupně stávala stále výraznější, až to vypadalo, jako by skutečně vztahoval paže. Spojil dlaně tak, aby se dotkl obou ženiných tváří zároveň. Nyní už je nejen viděl, nýbrž i cítil. Fyzicky cítil povrch její hladké, snědé pokožky, cítil na špičkách prstů lehounký dotek jejích vlasů v místech nad spánky a přitiskl dlaně k jejímu teplu.

Spojení se posilovalo, jako by se o ně snažila i žena sama, jako by ho k sobě přitahovala.

Její oči na okamžik mžikly směrem k němu a Spock ucítil, že jí projela vlna strachu, jako by chápala, co se děje, a nedůvěřovala mu.

Namísto aby povolil, naopak kontakt posiloval a přenášel jí do mysli svůj vnitřní klid a racionalitu, jako by přes prochladlé, chvějící se dítě přetahoval hřejivou příkrývku.

A když se spojení dále zpevnilo, ucítil ještě něco jiného.

Nejprve velice vzdáleně, neboť to nepocíťoval přímo, nýbrž prostřednictvím jejího mozku. Věděl, že ona sama si to neuvědomuje, jenže objektivně to existovalo, a když se ponořil hlouběji, pochopil, proč to nevnímá.

Na rozdíl od jeho mysli to druhé nebyla nezávislá, tvůrčí inteligence, jež by jí vědomě pronikala do mysli. Naopak to bylo cosi, co tu přebývalo po dlouhý čas. Prakticky to bylo její součástí, tak důvěrně se to s její myslí spojovalo. Avšak bylo to jaksi neživotné, umělé, cosi podobného počítači, jenže zase více živé. Spock zauvažoval, že se to podobá androidu, jakýsi kříženec stroje a umělé inteligence, anebo možná organický počítač. A tehdy ho poprvé napadlo, že právě něco takového by mohlo být zdrojem zvláštních údajů, které přicházely z téhle planety.

A v zápětí se mu to potvrdilo.

Nedostal žádnou odpověď, ale utvrdilo ho v tom vlastní logické myšlení, pro které získal dostatek informací. Původní údaje senzorů mu náhle dávaly smysl. Nyní si uvědomil, že zahrnovaly obojí, jak organické srdce počítače, tak i stovky živých bytostí, nad jejichž spícími mozky a zmrazenými těly počítač bděl. Obojí bylo spjato velice těsně - dokonce ještě více než nyní - takže údaje se od sebe nedaly oddělit, a proto ani analýza nedokázala separovat oba dva zdroje.

Jenže takhle to všechno mělo logiku. Aby se systém dokázal postarat o stovky živých bytostí, jejichž životní procesy se drasticky zpomalily, aby přežily nikoli stovky, nýbrž tisíce či dokonce desetitisíce roků, aby je dokázal neustále sledovat a starat se o ně, musel se s nimi opravdu dokonale propojit. Nejen s jejich těly, ale i s jejich mozky, neboť ty vyžadovaly stejnou péči jako tělesné schránky. Takový pečovatel skutečně musel být jakousi nástavbou k jejich individuálním myslím.

A také se jím stal.

Spock náhle cítil, že prostřednictvím oné ženy se s ním ocitl v kontaktu. Ovšem nejen s organickým srdcem počítače, ale zároveň i se stovkami příslušníků téhle civilizace. V mžiku plně porozuměl její podstatě, všechny překážky rázem opadly a shledal, že stojí tváří v tvář tisícíhlavé Hydře, jejíž každá hlava obsahuje své vlastní vzpomínky, sny, nenávisti a běsy.

Ve stejném okamžiku dosáhl kontaktu a zaplavil ho proud dojmů a emocí, který zdaleka nedokázal sledovat a zanalyzovat.

Ale stále tu bylo ještě cosi navíc.

Spock původně zamýšlel navázat spojení jen s jednou cizí myslí, avšak náhle se díky síle toho, čeho se právě dotkl, vzedmula obrovská vlna, která je propojila nikoli s jednou, nýbrž s celými stovkami.

A nejen s Argosany, kteří si stále neuvědomovali sepětí svého vědomí s organickým počítačem, ale také s celou posádkou Enterprise, s každým z nich zvlášť. Síla, kterou Spock probudil k životu, se mu nyní vymkla z rukou. Stejně jako když do přesyceného roztoku vhodíme droboučký krystalek a celý obsah ve vteřině zkrystalizuje, rozlétla se do všech stran a uchvátila každou mysl, která byla v dosahu.

S kapitánem a s McCoyem náhle sdílel jejich strašlivé dilema. Aby zachránili celý svůj svět, museli nečinně přihlížet kruté smrti Edith Keelerové pod koly auta, tehdy ve Spojených státech v době krize. V McCoyově mysli navíc vycítil sladkobolný pocit, který si odnesl z jejich pobytu na Yonadě, když se zázračně uzdravil ze smrtelné choroby, kterou si sám diagnostikoval. Jenže pak se musel rozloučit s Natirou, ženou, pro niž byl ochoten se vzdát svého místa na Enterprise.

Z kapitána zase vyzařovalo nesdělitelně radostné vzrušení, které pocítil, když si poprvé uvědomil, že se mu vyplní jeho Životní sen velet kosmické lodi. Ovšem tento pocit se mísil s pozdější bolestí nejen ze smrti Edith Keelerové, ale také svého bratra na planetě Deneva i z tragédií celých desítek přátel a členů posádky, které ztratil za léta svého velení.

Z hlubin Spockova vlastního podvědomí se vynořila děsivá vzpomínka na okamžik, kdy poprvé spatřil paralyzované a zmračené tělo svého někdejšího velitele a celoživotního přítele kapitána Christophera Pikea. Hrůzný zážitek, který jej logicky a nevyhnutelně přiměl, aby vypověděl poslušnost samotné Flotile.

Tisíce - milióny dalších představ, vzpomínek a pocitů zaplavily Spocka a hrozily, že ho rozdrtí. Že zcela zahltí jeho mysl, že ho rozpustí jako kapku krve v moři.

Zoufale, i když stále s ledovou metodičností, se pokusil odtrhnout. První článek řetězu tvořil vztah mezi ním a ženou v cizí přenosové místnosti. Jestli měl zabránit dalšímu šíření exploze, musel přervat právě tenhle článek. Dokonce i přímo uprostřed vřavy, která mu rvala mysl na kusy, si Spock uvědomoval, že tuto všepřonikající explozi vyvolalo spojení jeho vulkanských telepatických vloh se schopností organického počítače sledovat všechny změny proudu. Jestli se kterýkoli článek mezi nimi rozpojí, exploze vyhasne.

Ostatní mozkové aktivity poklesnou na svou normální úroveň, anebo vůbec přestanou existovat.

Spock soustředil veškerou svou mentální sílu a namířil ji proti děsivému víru, který jím zmítal, aby se oderval. Jeho vnitřní pohled mu opět ukázal, jak drží ženinu hlavu ve svých dlaních, a fascinovaně si uvědomil, že jeho prsty jako by ji vrůstaly do lebky. Pozvolna, prst po prstu, uvolňoval sevření a sledoval, jak se v jejích stopách obnovuje ženina pokožka a vlasy. Pak se jí už jeho ruce nedotýkaly, měl je spojené nad její hlavou, avšak vír nepolevoval, stále jej za imaginární ruce vtahoval do sebe silou, jakou vzduchoprázdný kosmického prostoru vysává vzduch z poškozené lodi.

Avšak potom, náhle, se propojení přerвало. Jeho pomyslné ruce se nestáhly, ale prostě pominuly, jako by pojednou naprosto přestaly klást jakýkoli odpor. Ve stejném okamžiku zmizel i zničující příliv vjemů z cizích mozků. Jakmile se článek řetězu přerval, zmizely tisícileté sny a noční můry Aragosanů stejně jako nesčetné radosti a smutky členů posádky Enterprise. Spockovi to umožnilo vysadit úžasnou duševní sílu, kterou vynakládal, aby řetěz přetrhl. Všechno bylo pryč.

Vyjma ...

V náhlém tichu zazněl osamělý výkřik. Část Spockovy mysli, dosud pohlcená maelstromem exploze, se stačila spojit s tou, která pozorovala jeho okolí. Proto si uvědomil, že výkřik trval celých několik sekund a se vši pravděpodobností byl příčinou, proč se spojení tak náhle přerušilo.

Křičel Crandall.

Současně s tím, jak si tohle všechno jeho nyní opět sjednocený mozek uvědomil, spatřil, že se Aragosané pohybují.

Žena upustila přístroj podobný analyzátoru, s výrazem hrůzy ve tváři se zapotácela a odstoupila od přenosové plošiny.

Muže, uvědomil si nyní Spock, výbuch zcela ochromil. Teď se však již tvářil podobně jako žena, zvedl ruce nad ovládání přenosu a chystal se Spocka s Crandallem odeslat do jejich vyhnanství v jeskynním vězení.

A právě v tomhle okamžiku se zrodil Spockovi v hlavě nový plán. Neměl velkou šanci na úspěch. Ale dokonce i kdyby byl úspěšný, měli oba s doktorem Crandallem ještě méně nadějí, že budou žít tak dlouho, aby se z úspěchu těšili.

Ovšem bylo to jediné, co Spocka napadlo, jejich vůbec jediná naděje. Kdyby mohl, rád by Crandalla ušetřil, ale nenapadl ho žádný způsob, jak to provést. Bylo by se mu to možná podařilo, kdyby měl více času na rozmyšlenou, ale stačil sotva rovnou přistoupit k akci, o dalších úvahách nemohla být ani řeč. V každém případě ani jeho vlastní život, ani Crandallův nemohl vyvážit možnost, že tak zachrání Enterprise a její čtyřistačlennou posádku.

Bez zaváhání znovu napjal duševní sílu. Všude ještě panoval zmatek po gigantickém mentálním výbuchu, takže narazil jen na nepatrný odpor. Vypadalo to, jako by byl přímo v tělesném kontaktu s mužem u řízení přenosů, tak rychle se mu podařilo opět navázat spojení.

Ovšem ve stejném okamžiku Spock pocítil organické jádro počítače a stovky myslí, s nimiž byl neustále ve styku. Počítač mu okamžitě vyrazil vstříc slepě poslušen touhy znovu navázat spojení s těmi stovkami nových mozků, od nichž byl před chvílí oddělen.

Jenže tentokrát byl už Spock připraven a soustředil se výlučně na toho muže, všechno ostatní pominul. Na rozdíl od prvního vstupu, kdy mu jeho zvědavost pomohla otevřít dveře vedoucí k výbuchu, nyní odolal všem ostatním vlivům a pokušením. Namísto rukou vztahujících se k ženině hlavě se nyní ve Spockově mysli téměř automaticky utvořila představa stěny oddělující je dva od zbytku vesmíru.

Tentokrát měl úkol nesrovnatelně snazší, než jaký si předsevzal předtím. Původně chtěl přimět ženu hned k několika úkonům, musel zapůsobit na její logiku i instinkty. Nyní potřeboval jen tolik, aby odlákal mužovu pozornost. Aby zachvácen panikou udělal jednu jedinou chybu při zhruba půltuctu úkonů, k nimž se právě chystal.

Nejvíce se obával, zda může důvěřovat přesnosti své paměti. Té části mozku, která sledovala mužovu činnost, když pomoci třetí přenosové jednotky přemísťoval věc za věcí sem a tam. A jestli v rychlosti správně určil funkce jednotlivých tlačítek a přepínačů.

Jenže na ověřování neměl čas, ani na další pozorování a rozbor. Mužovy prsty se již rozběhly po klávesnici a během sekundy. . .

Spock se soustředil tak mocně, že téměř viděl jednotlivá tlačítka očima operátora. Přiměl jeho prsty, aby ještě zrychlily, ale po celou dobu soustřeďoval myšlenky k jedinému, kritickému doteku.

Mužovy prsty na okamžik, ale právě jen na zlomek chvíle zaváhaly, jako by si podobně jako žena předtím uvědomil Spockův vliv. Zamrkal, ale protože si následkem předchozí mohutné cizí vlny v mysli nebyl jist už vůbec ničím, nové podezření jej přimělo jen k ještě většímu spěchu.

A stiskl tlačítko.

Tlačítko, o němž Spock předpokládal, že určuje cíl přenosu.

Spock se neodvažoval stáhnout ze strachu, aby muž i za těchto okolností nezjistil svou chybu. Mohl jen vyčkávat a snažit se udržovat stěnu, která jej oddělovala od zničujícího chaosu dalšího nekontrolovatelného výbuchu. Mohl jen vyčkávat a sledovat, jak se Crandallova přenosová jednotka energetizovala o pár okamžiků dříve než jeho a politik se rozplynul ve víru dýmu.

Konečně po pěti sekundách, které Spockovi ve vypjaté chvíli připadaly delší než deset minut, pocítil ledové a palčivé mravenčení, jak ho uchopil přenosový paprsek.

Naposledy se nadechl, zavřel oči až na úzké štěrby, aby si je co nejlépe ochránil, vystavil si v duchu přehradu proti bolesti, o níž věděl, že nyní nastoupí, a sledoval, jak kolem něj se rozpívá přenosová místnost.

V následujícím okamžiku - ačkoli věděl, že ve skutečnosti celý přenos trvá několik sekund - mu celým tělem projel pocit, jako by mu mělo vybuchnout. Kruté ho sevřelo vzduchoprázdno.

Za bariérou, pouhých několik kroků od něj, se k němu otočily desítky tváří. Oči se jim rozšířily hrůzou a z úst se jim draly neslyšitelné výkřiky. Spock se odvrátil od bariéry a pokusil se nevnímat ostré píchání v uších, jedinou bolest, kterou mu jeho mysl dovolovala, aby si uvědomoval.

Jak doufal, zmaterializoval se za bariérou, avšak dobrých padesát stop od impozantní sbírky zařízení z Enterprise, padesát stop od přístroje, který potřeboval sejmut z neviditelné policičky a prohodit jej bariérou kapitánovi. Jak lidé, tak i Vulkanci dokázali přežít pár okamžiků i v hlubokém vakuu, jenže Spock nevěděl, zda si dokáže počínat s rozmyslem po delší dobu než pár zlomků sekundy. Nepopraskají mu žilky v očích, takže oslepne? Jak dlouho dokáže odolávat už nyní nesnesitelnému tlaku vzduchu, který si nabral při posledním nádechu? Až ho bolest donutí vydechnout,

vzduchoprázdno mu rozerve plíce na cáry. A jak dlouho vydrží snášet ochromující bolest ve všech kloubech, způsobenou náhlým poklesem okolního tlaku? Překonávat tohle po delší dobu než pár sekund nebylo snadné ani pro Vulkance se vši hluboce vypěstovanou duševní i fyzickou kázní.

A když Spock dokončil obrat směrem od bariéry, uviděl, že bude mít úkol dokonce ještě složitější, než si představoval. Přímou uprostřed všeho zařízení z Enterprise stála jakási postava. Krev jí prýštila z uší, avšak na tváři už měla masku. Byl to doktor Crandall.

DVACÁTÁ KAPITOLA

Jen o něco málo déle než před dvěma hodinami se svět doktora Crandalla znovu převrátil o sto osmdesát stupňů.

V jednom okamžiku ležel v cele na Enterprise naplněn zoufalstvím a beznadějí. Znovu a znovu prožíval svůj zpackaný pokus zabránit, aby loď zvedla ochranné štíty. Věděl, že takhle zároveň bezpochyby promarnil svou poslední příležitost porazit Kirka a všechny jeho nenáviděné poskoky. Jenže v následující chvíli zjistil, že ho kdosi z cely unesl a složil kamsi, co vypadalo na první pohled jen jako o kus větší vězení.

Pak si s náhlým výtryskem euforie uvědomil, že tahle cela nevězní jen jeho, nýbrž všechny, kteří se nacházeli na palubě Enterprise.

Už nebyl osamělým vězněm, jediným, kdo nemohl podnikat nic jiného, než truchlit nad svým osudem! Náhle se jeho nepřátelé stali úplně stejně bezmocní! Všichni byli vězni, i ten nesnesitelný kapitán byl úplně stejný ubožák jako on! I kdyby už nikdy nedokázal zvítězit způsobem, v nějž doufal - tak, že zničí Enterprise - nemohl být ani poražen. Mohli ho sice zabít, a pravděpodobně ho taky zabijí, jenže už nemohl prohrát, ne do své smrti! Teď už mohl spokojeně zemřít, když najisto věděl, že Kirk a jeho čtyři stovky patolízalů jsou na tom stejně mizerně jako on sám. V téhle situaci, do které se dostali, byla náhle celá jejich skvělá loď naprosto bezcenná, bezcenné bylo jejich kosmické bratrství i chvástava věrnost jeden druhému!

Teď už nezáleželo na tom, říkal si Crandall s pocitem hraničícím se škodolibou radostí, že se Enterprise jaksi sama zachránila před hoshanskými a zeatorskými lasery, jimž chtěl uvolnit cestu přes ochranné štíty. Teď už nezáleželo na tom, že je bezmocný. Vždyť všichni ostatní byli úplně stejně bezmocní jako on. Dvě hodiny se z tohoto pomýšlení těšil a vychutnával vztek, zklamání a strach, které viděl na tvářích kolem sebe. Dokonce i útok proti němu, jemuž Kirk tak brzy z jakéhosi perverzního důvodu zamezil, podpořil jeho maniakální nadšení. Dokazoval totiž, že mu dávají alespoň část odpovědnosti za svou zkázu.

Jenže potom ho unesli do mdle osvětlené přenosové místnosti. A zatímco nadšeně vychutnával totální bezmocnost i toho Vulkance, který prý byl obdařen nadlidskými schopnostmi, stalo se něco, ve srovnání s čím všechny předchozí kotrmelce jeho života neznamenal absolutně nic.

Netrvalo ani minutu a celý jeho život se doslova obrátil naruby.

Jediná minuta dlouhá jako celá věčnost všechno změnila.

I dříve byl často přístupný změně. Neměnil jen názory na okolní svět, ale i na sebe. Nikdy však nezažil nic takového jako dnes. Jeho mysl náhle ztratila omezení, veškeré soukromí a začaly do ní proudit myšlenky a pocity stovek jiných lidí. Naplnily mu mozek, jako by patřil jim, zahltil se jejich vzpomínkami a pocity, úplně se do nich propadl.

A ke svému naprostému překvapení shledal, že ostatní k němu nepocítí úji ani odpor, ani nenávisť, že se ho nebojí. Že pro něj mají jisté pochopení.

A o chvíli později pocítil, že se za něho strašně stydí.

Viděl sám sebe stovkami nejrůznějších očí.

Cítil, co pocítovaly stovky nejrůznějších myslí.

Sledoval dřívější pokusy kapitána Kirka, aby se spolu spřátelili, aby se cítil na palubě dobře - přes své vlastní nepřátelské vystupování a přemrštěné požadavky.

Sledoval zbytek obdivu podporučíka Davisové ke své osobě, její zklamání z toho, co považovala za nedostatek racionality, z jeho podrazů.

Viděl stovky nezáluďných úsměvů, jimiž ho zahrnovali důstojníci i členové posádky, přestože jim málokdy splácel stejnou mincí, neboť úsměvy považoval za přetvářku mající zakrýt jejich pohrdání.

Ze stovek nejrůznějších zorných úhlů viděl sám sebe.

A celý se schoulil.

Mýlil se.

Bolestně a hanebně se mýlil prakticky ve všech motivech, které důstojníkům a posádce Enterprise přísuzoval.

I za sebetěžších okolností se snažili ze všech sil, aby ho pochopili a pomohli mu. Zatímco on při každé příležitosti podnikl všechno, aby je zničil.

Copak žil stejným způsobem po celý svůj život?

Co když tehdy, před dávnými lety, ho jeho bratr nechtěl před celou třídou zesměšnit, jak se domníval, ale naopak mu pomoci?

Co když ten prostředník na Tajarhi - Crandallovi se teď nevybavilo jeho jméno - to myslel poctivě, když ho tehdy pozdě v noci varoval na neodposlouchávané frekvenci? Skutečně zavinil následující katastrofu, měl na svědomí ztrátu na životech a všechno ostatní? Myslel to ten člověk poctivě, zatímco Crandall považoval všechno za poslední zoufalý pokus získat výhodnější podmínky při jednání?

Byl snad celý jeho život stejně jako týdny strávené na Enterprise jen řadou katastrofálních nedorozumění, která všechna vyrůstala z jeho egocentrických - a naprosto mylných - představ? Tím, že přísuzoval druhým lidem motivy, jež ovládaly jeho, zničil život nejen sám sobě, ale i nesčetné další?

Jediná možná odpověď, odpověď nesená proudem, který se proti němu řinul ze všech stran a v němž se dusil, odpověď, která mu rvala duši, zněla ANO!

Ale nyní. . .

Nyní, v posledních chvílích svého života přece jen dostal příležitost, aby zachránil svou čest.

Když začala pracovat přenosová jednotka, pochopil, oč se chce Vulkanec pokusit. Spockovy myšlenky mu prudce pronikly do náhle vnímavého mozku, nikoli ve formě slov, ale v obrazech. A Crandall věděl, co se stane.

Bylo však už příliš pozdě, než aby se stačil pořádně nadechnout. Pocítil, jak ho uchopil přenosový paprsek a náhle se ocítl ve vzduchoprázdnu prakticky uprostřed souboru zařízení z Enterprise.

Na okamžik mu připadlo, jako by mu v těle odumřely všechny nervy. Jenže zároveň, dříve než ucítil, že se mu trhají plíce a klouby ochromují křeče, postřehl, že dýchačí přístroj visí jen několik palců před ním. Natáhl ruku a uchopil jej.

Ale kde je tlumočník? To, co potřeboval, byl univerzální tlumočník!

Přitiskl si dýchačí přístroj na tvář a celé tělo mu vybuchlo v záchvatu bolesti. Zároveň uviděl Spocka. Vulkanec se objevil blíže k bariéře a už se hnál směrem ke Crandallovi.

Ovšem bylo jasné, že to nedokáže.

Ani Vulkanec totiž neumí dělat zázraky.

V Crandallovi na zlomek chvíle vyvěrl starý Jason Crandall a při pohledu na Spockovu bezmocnost jím proběhl záchvat radosti.

Jenže pominul stejně rychle, jako se vznítil. Pohrbila jej nejen zničující bolest, která mu rvala každý kousek těla, ale ještě rychleji nová vlna studu.

Tak rychle, aby nedal mozku příležitost postavit se proti, přinutil křečemi zachvácené svaly, aby uposlechly poslední příkaz. Serval si masku z tváře a s vynaložením nadlidského úsilí, s takovým, že byl do poslední chvíle přesvědčen, že ho vůbec není schopen, ji hodil smrtícím vzduchoprázdnem Vulkanci.

Když ji Spock, trhaně se potácející vpřed, zachytil, Crandall ztratil nad svým tělem jakoukoli kontrolu. Cítil, jak mu z plic unikají poslední zbytky vzduchu, jak mu klouby vypovídají poslušnost a jak se kácí k zemi.

Ještě stačil zahlédnout, zcela obluzen bolestí, že Spock si nasazuje dýchačí přístroj a klopýtá směrem k němu.

Spockovi se nějak podařilo zachytit masku a hned si ji nasadil na obličej. Tělo se bolestivě dožadovalo životadárného vzduchu, ale on věděl, že na to nemá kdy. Přístroj nedokázal nahradit skafandr, nebyl určen k použití ve vakuu, ale pouze v toxické atmosféře například na povrchu cizí planety. Mohl sice dodat do plic vzduch, ale nedokázal odstranit ochromující bolest v celém těle. A Spock věděl, že jakmile padne zábrana v jeho mysli, bolest ho okamžitě zničí. Kromě toho hrozilo stejně závažné nebezpečí, že operátor u přenosového zařízení může každým okamžikem postřehnout svou chybu, a to by znamenalo konec všem jeho nadějím, že tlumočnicka získá.

Jak se tak potácel kupředu, pomyslel si, že zařízení našťestí není chráněno žádnou překážkou. Crandall to dokázal v praxi. Ti, kteří je měli na starosti, bezpochyby považovali vakuum a bariéru kolem věžů za dostatečnou ochranu.

Spock procházel podél přístrojů a těsně přivřenýma očima pátral po tlumočnicku. Zhlédl jej však teprve v okamžiku, kdy překročil Crandallovo zhroutené, krvácející tělo.

Natáhl se a zvedl jej z neviditelné přihrádky.

Když se otočil, viděl kapitána, McCoye a Scotta, jak bojují s přehradou. Zvedl ruku, aby jim přístroj hodil. Jenže už když pohyb začínal, věděl, že je pozdě.

Bez předchozího nelidsky ledového mravenčení - neboť vytěsnil z mysli i tenhle pocit, společně s bolestí drtící mu tělo ve vzduchoprázdnu? - ucítil, jak jej ochromuje přenosový paprsek, který na něho operátor zaměřil.

A vzápětí byl nazpět v cizí přenosové místnosti.

Šok z náhlého návratu do normálního tlaku jej zasáhl téměř stejně tvrdě jako předchozí přenos do vakua před několika okamžiky. Jakmile se dokázal pohnout, zapjal tlumočnicka a v duchu se kysele ušklíbl, když mu slabé pulsující světélko ukázalo, že počítač na Enterprise je mimo funkční dosah. Okamžik nato k němu dolehly hlasy Aragosanů a s mírnou úlevou si pomyslel, že ačkoli má uši úplně zalehlé, bubínky mu nepopraskaly. A také si uvědomil, že kdyby ho silové pole, které ho obklopovalo, nedrželo zpřímá, určitě by se sesypal k zemi.

Na vedlejší přenosové jednotce se objevilo zhroutené tělo doktora Crandalla. Z nosu, z uší a dokonce i z očí mu prýštila krev.

Spocka svíralo pole tak pevně, že ani nemohl spustit ruku dolů. Bezmocně vyčkával a očekával, že žena k němu přistoupí a převezme od něj tlumočnicka a masku, anebo že muž něco provede s ovládáním přenosového zařízení, což oba přístroje odešle nazpět ke zbývajícímu vybavení Enterprise.

Avšak žena si ho nevšímala.

Muž se ani nedotkl kláves přenosového zařízení, ačkoli prsty spočíval těsně nad nimi.

Žena se k němu přiblížila, promluvila na něj a rozhořčeně zagestikulovala.

Ke Spockovu ohromení se náhle ozval tlumočník.

„To není zbraň!“ pronesl. Zcela zjevně překládala ženina slova. „Copak jsi to v jeho myšlenkách neviděl?“

Bylo to samozřejmě nemožné, ale přesto se to dělo. Tlumočnicku oddělenému od ústředního počítače na Enterprise mělo trvat hodiny, anebo dokonce celé dny, aby zvládl nový jazyk. Anebo ten jazyk nebyl nový. Patřil k těm, které už měl v paměti. Aragosané tudíž. . .

A náhle mu všechno došlo.

Jak se začaly rozplývat zábrany, které si postavil proti bolesti, probleskla mu myslí jediná jasná vteřina, v níž si uvědomil, proč mu je jméno Aragos tak strašně povědomé a proč tlumočník jejich jazyku rozumí. Aragosané si říkalo několik tuctů civilizací, humanoidních a obývajících planety. Objevily je předchozí expedice do souhvězdí Střelce v

rameně Mléčné dráze, kde se nacházela i brána. Většina těchto civilizací nepěstovala kosmické lety a řada planet byla navíc značně vzdálená, takže kontakty se omezovaly jen na sbírání informací, včetně pořízení slovníků. Vzdálenosti a politika nevměšování, kterou Federace dodržovala, prakticky ani více neumožňovala.

Ovšem tady, nesčetné světelné roky vzdálený od oněch planet, se nacházel nepopiratelný důkaz, že kdysi před pradávnými časy tato civilizace ovládla nejen kosmické, nýbrž dokonce mezihvězdné lety.

Nalezli bránu a pronikli jí.

Všechny tyhle úvahy prolétly Spockovou myslí, v níž všechno jen vřelo, v jediném zlomku chvíle. Ještě dříve, než doznělo poslední slovo, přinutil se Aragosany oslovit.

„Ona má pravdu!“ zachraptěl téměř nesrozumitelně, protože hrdlo, jazyk i rty mu sežehlo vzduchoprázdno a musel vynakládat ohromné úsilí. „Je to tlumočník, který umožňuje, abychom se vzájemně dorozuměli!“

Prakticky okamžitě se z tlumočnicka ozvala slova v cizí řeči.

Žena zmlkla a natočila se tváří k němu. Muži poklesla brada a očima přelétl k přístroji.

„Nechceme vám uškodit,“ řekl Spock, „a víme, že ani vy nechcete uškodit nám. Potřebujeme vaši pomoc a domníváme se, že stejně tak i vy naši.“

Jakmile se ozval překlad, ženě se rozšířily oči a prudce se obrátila k muži.

„Pust' je!“

Muž zaváhal, zrakem přejížděl s ženy na Spocka a zase nazpět, ale prsty se mu rozběhly po klávesnici.

Okamžik nato se Spock, zbaven podpory silového pole, v bezvědomí zhroutil na podlahu.

DVACÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

„Přenos dat do pomocné paměti ukončen, kapitáne.“

Zároveň se slovy Spock sedící na pracovišti vědeckého důstojníka stiskl poslední tlačítko. Díky McCoyově spěšnému zásahu mu zůstaly jako jediné stopy po tvrdé zkoušce zelenočervené kruhy v očích a chraplavý hlas. Hlavní představitelka Aragosanů Ckeita - žena z přenosové místnosti - se opírala o polstrované zábradlí za Spockem a se zájmem sledovala, jak se vědecký důstojník rychle zotavuje i jak pracují přístroje na Enterprise. Dole v motorové sekci pultucet aragoských vědců a techniků pracovalo společně se Scottym na konstrukci improvizovaného zařízení, které by umožnilo senzorům přesně určit polohu brány.

„Probíhá analýza klíčových informací,“ ozval se Spock po chvíli. „Brzy se dozvíme, jestli můžeme extrapolovat chování brány s dostatečnou přesností až do současnosti.“

„Výtečně, pane Spocku,“ řekl Kirk, „ale jak brzy znamená to vaše brzy?“

„Nemohu provést spolehlivý odhad, kapitáne. Musíme projít data za tisíce roků a zanalyzovat je.“

„Chápu, pane Spocku. Jen se pokuste, aby to skončilo dříve, než nás Hoshané se Zeatorem od brány odříznou.“

„Udělám, co bude v mých silách, kapitáne,“ odvětil Spock. „Ovšem musím upozornit, že mohou mít mnohem více lodí než jen ty, s nimiž jsme se střetli. Jestli tomu tak je, tyto lodi už mohly zaujmout pozice kolem brány, neboť její přibližnou polohu jsme oběma stranám prozradili.“

„Já vím,“ odvrátil Kirk pohled a zatvářil se značně kysele. Pak stiskl tlačítko interkomu, který ho spojoval s motorovou sekci. „Nějaký pokrok, pane Scotte?“

„Jo, kapitáne. Myslím, že kdyby těch šest ďáblů, co tu teď mám, ještě chvilku pokračovalo, po návratu by naše senzorový obvod nikdo z Flotily nepoznal. Ale ať si třeba kouzlí, jen když nám to pomůže domů.“

„A co dilithium, které nám poskytli? Je kompatibilní s naším?“

„Jo, dá se použít namísto našich krystalů, jenže kdybysme prováděli výměnu, měli bysme k dispozici jen raketový pohon. A nový dilithiový krystaly nepostaví na nohy naše zničený štíty. Potřebujeme několik dní, abysme zgruntu opravili generátory.“

„Chceš říct, Scotty, že je lepší nechat zničené krystaly na místě a doufat, že vydrží?“

„Jo, kapitáne, pokud nechceme dýl než jeden standardní den plavat jako mrtvola.“

„Dobrá, pane Scotte, stane se, jak říkáte. Ale buďte v pohotovosti, abyste je vyměnil okamžitě, jakmile bezpečně proletíme bránou. Bez nich by nám cesta k Federaci trvala celé roky. Pane Sulu, kurs brána, maximální nadsvětelnou, jakou nám dovoluje stav našich krystalů.“

„Ano, pane.“

„A ještě, Scotty, jak zvládá náš klimatizační systém přítomnost devíti set stopařů?“

„Po několika měsících by mohl nepatrně poklesnout parciální tlak kyslíku, ale do té doby nebudou žádné problémy.“

„Jestli budeme i po několika měsících ještě pořád na palubě Enterprise, tohle bude poslední z našich potíží.“ Kirk se odmlčel jen na tak dlouho, aby stiskl interkom spojující jej s lodní nemocnicí. „Kostro, jakou prognózu má Crandall? Dostane se z toho?“

„Jestli ho dokážeme dopravit do nemocnice na některé základně, dostane,“ zaharašil v reproduktoru McCoyův hlas, „ale jinak je to problematické. Udržujeme ho naživu jen pomocí přístrojů. V tom můžeme pokračovat, ale potřebuje příliš mnoho nových orgánů, než abychom mu je tady mohli všechny vyměnit. A řekni Spockovi - znovu! - že ho tady chci mít nazpátek nejpozději do hodiny! Bez ohledu na to, co ta jeho vulkanská hroší kůže vydrží, chci se přesvědčit zblízka, jestli mu zase neodpadávají všechny ty orgány, které jsem mu přidrátoval nazpátek.“

„Dobře, Kostro. Ale teď, jestli . . .“

„Třicet lodí právě vlétlo do dosahu našich senzorů, kapitáne,“ přerušil je Chekov. „Jsou jak hoshanské, tak zeatorské a nebojují mezi sebou.“

„Kurs?“

„Míří přímo k planetě, kterou jsme právě navštívili, pane. Určitě sledují náš původní kurs.“

„Při našem současném kursu, dostaneme se my do dosahu jejich senzorů?“

„Ne, pane.“

„Pak udržujte loď v kursu, pane Sulu.“

Ckeita vzhlédla. „Tyhle lodě zničily všechny ty planety? Byly to tyhle lodě, kdo na nás zaútočil a způsobil, že jsme tady uvázli?“

Když její slova z přístroje dozněla, Kirk potřásl hlavou.

„Ne,“ odvětil. „Jenom vedly po několik staletí mezihvězdnou válku.“

„Tak kdo potom . . .“ začala.

„Nevím,“ přerušil ji Kirk, „ale z toho všeho, co nám řekli Hoshané a Zeatorové, a z toho, co se podle vašeho vyprávění přihodilo před více než pěti tisíci lety, začínám vyvozovat určitou teorii. Řekla jste, že jste tehdy stejně jako my prolétli branou a byli jste bez varování napadeni?“

„Před pěti tisíci lety. . .“ Ckeita na okamžik úplně strnula a zaměřila pohled na cosi, co nikdo jiný nemohl spatřit. „Tahle skutečnost je pro nás ze všeho nejstrašnější. Abychom se s ní vyrovnali. Nám to nepřipadá déle než pět roků. Těm, kteří byli hibernováni první a neprocitli při žádném z falešných poplachů, určitě ještě méně.“

Nesmírně lidským gestem potřásla hlavou. Zdálo se, že se snaží zaplašit proud myšlenek. „Všechno, co jsem řekla, je pravda, kapitáne Kirku,“ pokračovala. „Napadli nás čímsi velice podobným vašim phaserům. Byli jsme vědecká expedice, ne válečná loď, takže jsme nemohli dělat nic jiného než prchat. Měli jsme ohromné štěstí, že ti, kteří na nás zaútočili, byli vzápětí sami napadeni. A další štěstí v tom, že obě strany byly srovnatelně silné a obě se navzájem úplně zničily.“

„Navzájem, anebo taky samy sebe,“ řekl Kirk. „Jestli se ti, na které jste tehdy narazili, chovali jako naši nynější protivníci, možná se prostě zničili sami. Každá ze stran se obávala, co všechno by se protivník - anebo vy - mohl dozvědět, kdyby byli zajati, a proto se raději zlikvidovali sami. Nikoli jeden druhého. Společná sebevražda.“

Žena se na okamžik odmlčela, jako by si chtěla slova vštípit do paměti. Pak přikývla, nikoli lidským gestem nahoru-dolů, ale trhavým kruhovým pohybem. „Jaksi se vzpírám uvěřit, že jsou takové činy možné. Ale nakonec se příliš neliší od těch šílených bezdůvodných útoků, které proti nám podnikli. A jestli je to pravda, vysvětlovalo by to zároveň, proč vybuchly lodě ještě okamžik nato, kdy se zdálo, že bitva už skončila. Domnívali jsme se, že utrpěly při bitvě nějaká vnitřní poškození. Která po chvíli vyústila v explozi jejich antihmotových motorů. Ale záměrně se sami zničit . . .“ zachvěla se.

„Už jste nám vysvětlila, jak se vám podařilo uniknout těm dvěma lodím,“ řekl Kirk, „ale jak jste skončili tam, kde jsme vás našli? Anebo přesněji,“ opravil se s mírným pousmáním, „kde jste byli, když jste objevili vy nás. A když už jsme u toho, jak se vůbec stalo, že se vaše výprava ocitla právě tady?“

„Další osudová náhoda, obávám se, kapitáne Kirku,“ zachmuřila se žena, „stejně jako zvraty, které rozhodovaly o průběhu naší výpravy. Brány jsme objevili prostě tím, že jsme na jednu narazili.“

„Stejně jako my,“ řekl Kirk.

Ckeita přikývla, stejným kruhovým pohybem jako prve. „Ano, jsou produktem vědy daleko převyšující vaši nebo naši, kapitáne Kirku. Náhoda je proto jediný způsob, jak je mohou tvorové na naší úrovni odhalit. Ovšem jak už víte, jakmile jsme o jejich existenci jednou věděli, byli jsme schopni vyvinout metodu, jak zjišťovat jejich polohu - a omezeným způsobem je zkoumat. Po několik let jsme zkoumali brány s blízkým dosahem, jak ty, které obklopovaly gravitační turbulence, tak i jiné bez nich. Jenže ve výpočtech jejich funkcí jsme měli jen nepatrné úspěchy a naprosto nic se nám nepodařilo dozvědět se cokoli o té, která nás dopravila sem. Kromě toho, že podobně jako u ostatních její poloměr silně kolísá a v průměru je zdaleka ze všech nejmenší. Zdá se, podle úlomkovitých poznatků, které jsme získali studiemi ostatních bran, že mezi poloměrem brány a vzdáleností, do níž je schopna objekt přenést, je nepřímá úměrnost. Takže se domníváme - nebo lépe dohadujeme - že tahle nejmenší má mnohem delší dosah než všechny ostatní.“

Nakonec převážila zvědavost nad opatrností a naše skupina zorganizovala regulérní výpravu, aby se pokusila tuhle zvědavost ukojit. Netušili jsme, kam nás brána zanese, jen tolik, že to pravděpodobně bude milióny parseků od domova. Stejně tak jsme neměli žádnou záruku, že se ještě někdy vrátíme. Některé z bran s kratším dosahem fungovaly obousměrně, jenže zdaleka ne všechny a zdaleka ne důsledně. Právě tahle možnost - nebo dokonce značná pravděpodobnost - nás přiměla, abychom uspořádali výpravu dost početnou. Kdybychom zjistili, což se mnozí z nás domnívali, že se nalézáme coby trosečníci v jiné galaxii anebo dokonce v jiném čase, tvořili bychom dostatečně velkou skupinu na to, abychom přežili. Nebo dokonce kolonizovali kteroukoli obyvatelnou planetu, kdybychom měli to štěstí a nějakou našli. Jenže nenapadlo nás, že někde může existovat takové šílenství, se kterým jsme se setkali tady . . .“

Ckeita se odmlčela a znovu potřásla hlavou. „Když jsme se vzpomínali ze šokujícího pohledu na hustá oblaka hvězd,“ navázala, „pustili jsme se do průzkumu. Ale nalézali jsme jen mrtvé planety - zničené planety, a to po celých stovkách. Brzy jsme se chtěli vrátit k bráně. Možná, že nás nezanesl domů, ale mohli bychom tak alespoň uniknout šilencům, kteří tahle místa obývají.“

Jenže už bylo pozdě. Sotva jsme se obrátili k odletu, došlo k prvnímu útoku. Vyvázli jsme, ale zůstal nám jen raketový pohon. Prchali jsme, co jsme měli dělat jiného? Ale potom se vynořila třetí loď a začala nás pronásledovat. Naštěstí naše senzory zjistily planetu, na které jste nás našli. Byla také v dosahu našeho přenosového paprsku. Než přišel závěrečný útok, naše přístroje objevily umělé jeskyně, energetické zdroje a dýchatelnou atmosféru. Ve chvílích, kdy naše loď už podléhala zkáze, ještě jsme se stačili přenést dolů společně s veškerým vybavením a materiálem, co nám jen čas dovolil, včetně dilithia z už zničených nad-světelných motorů. Ti, co na nás útočili, zjevně neznali přenosovou techniku, takže nepochopili, že ve chvíli, kdy loď konečně rozstříleli na třísky, už jsme se nacházeli jinde.

Zjistili jsme, že se nacházíme v jakémsi úkrytu, který se dodnes nezměnil. Poněvadž jsme byli prakticky všichni vědci a

technici, dokázali jsme rozšifrovat, jak zacházet alespoň s malou částí vybavení úkrytu, včetně hibernačního zařízení a počítače, který je ovládal. A také přenosového paprsku a senzorů, jak jste poznali. Všechna tahle zařízení se možná šťastnou náhodou, možná z principiální nutnosti velice podobala našim vlastním, i když byla dokonalejší. Zjistit, jak se s nimi zachází, proto nebylo tak složité, jak si možná myslíte.

Stejně tak nebylo příliš těžké rozpoznat účel a funkci jiného zařízení, které jsme našli v úkrytu. Monitorovalo bránu a také se podobalo našemu, kromě toho, že bylo dokonalejší. Očividně dokázalo sledovat nejen činnost brány a velikost jejího poloměru, ale rovněž její sílu a několik dalších charakteristik, které jsme nikdy plně nepochopili. Dokonce jsme zjistili, že určitá část sledovacího zařízení byla propojena s počítačem ovládajícím hibernaci, takže když něco bránu prolétlo, zařízení někoho probudilo. Neměli jsme nejmenší ponětí, proč všechno takhle funguje, ale našemu účelu to vyhovovalo tak dokonale, jako kdyby zařízení vynalezli přímo pro nás. Jestli nás mohl někdo zachránit, byli by to naši lidé, kteří by prolétli bránou, a kdyby se to stalo, počítač by nás vzbudil."

„Tak proto jste procitli nedlouhou potom, co jsme tudy prolétli my," řekl Kirk, „Nikdy jsem si nemyslel, že je to náhoda."

„Ne, žádná náhoda. Někteří z nás byli za celou tu dobu, řekli jste, že to bylo pět tisíc roků, probuzeni několikrát, ale vaše loď je první s živou posádkou na palubě. Před dvěma sty lety prolétl branou vrak jakési úplně cizí a také úplně zničené lodi s nadsvětelnými motory nefungujícími už po celá staletí. Ostatní poplachy způsobily jen trosky, kusy kamenných meteoritů, které náhodou prošly branou."

Ckeita se odmlčela, pohlédla na hlavní obrazovku a pak opět na Kirka. „Jenže zmínil jste se, že máte teorii, kapitáne. Která všechno tohle šílenství vysvětluje."

Přikývl. „Teorii, která je už alespoň částečně podepřena fakty," řekl a zrekapituloval, co se dozvěděli od Hoshanů a Zeatorů. Každá z jejich civilizací mírumilovně vstoupila do vesmíru, aby byla vzápětí bezohledně a zuřivě napadena neznámými loďmi, které ignorovaly všechny pokusy o dorozumění.

„Je možné," uzavřel, „že všechny tyhle útoky byly jen epizodní součástí něčeho, co se mohlo řetězově dít po celá tisíciletí. Přihodilo se to třeba nejen Hoshanům a Zeatorům, ale všem civilizacím, které v téhle oblasti vesmíru v období několika tisíc roků opustily rodnou planetu. Každá je okamžitě napadena a samozřejmě útok oplácí, až věci dojdou do situace, do které se dostali Hoshané a Zeatorové, když jsme sem dorazili. Nikdo nikomu nedůvěřuje a každý, kdo nedokáže odpovědět smluveným heslem na speciální identifikační kód, je považován za nepřítele a bez varování se na něj nemilosrdně útočí."

„Jenže nějak to celé muselo začít, kapitáne Kirku. Jak se vůbec může spustit něco tak strašlivého?"

„Nevím nic o vašich lidech," odvětil Kirk, „ale na mé vlastní planetě, na Zemi, bývaly časy, kdy by nedalo velké úsilí něco podobného odstartovat. Přestože se jednotlivé národy mezi sebou dorozumívaly, po celá dlouhá staletí snad nevyšel den, kdy by se někde neválčilo. A ve vesmíru, kde nejde vymazat strach z neznámého a kde je komunikace mezi civilizacemi, které se právě navzájem objevily, obtížná i za těch nejpříznivějších okolností. . ."

Znovu potřásl hlavou. „Ne, nejprve jsem to vůbec odmítl připustit, dokonce ani sám sobě, ale čím víc jsem o tom přemýšlel, tím víc jsem si uvědomoval, jak snadno může k takové situaci dojít. Není zapotřebí nic víc, než aby na počátku stála jedna zlá síla, a odvine se řetězová reakce. Země měla své Hitlera. Federace má Klingony. Anebo všechno může začít prostým nedorozuměním, stejně, jako se to málem přihodilo mezi Federací a Gorny."

Jenže jakmile se něco takového vznítí, dá se to ukončit jen naprostým zničením jedné ze stran, pokud se soupeři nedokáží nějak dorozumět. Ovšem ve vesmíru má nepřítel spoustu místa, aby se někde ukryl, a jak si tedy může být vítěz naprosto jistý, že protivníka skutečně zničil? Co když někde přežila některá z jím kolonizovaných planet? A nemůže se vrátit celá flotila nepřátelských válečných lodí odkudsi z tisíciarsekového tažení?

Takže vítězové, po desítkách či stovkách nebo tisících let, kdy byli zdánlivě bezdůvodně napadáni, trpí vcelku pochopitelnou paranoiou a neustále udržují bdělou ochranu. A jednoho dne na jejich území vletí loď jiné civilizace. Jsou okamžitě napadeny, stejně jako my nebo vy a zničeny, protože vítěz předchozí války nechce - anebo je neschopen - riskovat, že by nově přichodí mohl být jeho starý nepřítel v novém hávu nebo převtělení."

Ckeita se zachvěla. „Vykreslil jste hodně pochmurný obraz charakteru vašich lidí a vaší Federace, kapitáne Kirku, jestli se domníváte, že je taková věc možná."

„Obojí mají své temné stránky a temná údobí," připustil Kirk se slabým náznakem úsměvu, „jenže jak na Zemi, tak ve Federaci se pokaždé našlo pár lidí - až dosud vždycky dostatečný počet - kteří měli odvahu riskovat mír a ne válku. Jako třeba Spock ve vaší přenosové místnosti. Byl ochoten položit život proto, abychom mezi sebou mohli navázat kontakt."

Ckeita přikývla a na okamžik zavřela oči. „Mluvil jste o vaší Federaci," znovu je otevřela a pohlédla Kirkovi rovnou do tváře, „a o jejich nepřítelích. Ale nemluvil jste o mých lidech. Chápu, že po pěti tisíciletích už nedokážu sdílet jejich svět, ale ráda bych věděla - Aragosané stále ještě existují?"

„Existují," potvrdil Kirk a vyměnil si rychlý pohled se Spockem, „ale víme toho o nich pramálo. Už nepěstují mezihvězdné lety, tolik víme, jenže sotva o něco víc."

„Můžete nás tam zavést? Na Aragos? K nám domů?"

„Ano, můžeme, jestli úspěšně proletíme branou. Ne okamžitě, ale časem."

„To se rozumí, kapitáne Kirku."

„Také jsem myslel na to, že by Federace měla navázat s vaší planetou spojení, třeba jen proto, abyste se dozvěděli, co se vašim lidem přihodilo, že se z vesmíru stáhli."

„Ano, tohle bychom se dozvěděli velice rádi. Neumím si představit, že by to udělali dobrovolně. Ne všichni Aragosané byli založení tak dobrodružně a zvědavě jako my, kteří jsme se dobrovolně zúčastnili expedice, ale v nějaké míře měli obě tyhle vlastnosti všichni."

„Tím jsem si jistý," souhlasil Kirk. „Jenže jestli většina vašich lodí byla vybavena jen pro vědecký výzkum, slabě vyzbrojena anebo vůbec . . ."

„Myslíte na ty Klingony, o kterých jste se předtím zmínil, kapitáne Kirku?"

„Je to možné, i když nemáme žádné důkazy, že by se vyskytovali v téhle oblasti Galaxie. Naneštěstí ovšem jistě jsou i jiní stejně brutální, a pokud někdo takový. . ."

„Zdá se, že vaši teorii potvrzuje další skutečnost, kapitáne," skočil mu do řeči Spock, který vzhledl od přístrojů pracoviště vědeckého důstojníka. „Záznamy v počítači sahají ještě mnohem hlouběji, než jsem se zprvu dohadoval. Pokrývají více než čtyřicet tisíc standardních roků a obsahují deník člověka, který, jak se zdá, byl konstruktérem počítače."

„To je jistě fascinující," odvětil Kirk, „ale zpracování údajů o bráně ..."

„... má prvořadou důležitost. Samozřejmě, kapitáne. Analýza stále ještě probíhá."

„Výtečně. Takže co jste to říkal? O deníku konstruktéra?"

„Shrnuto, kapitáne, počítač a podzemní úkryty, ve kterých se nachází, vybudovala jedna z civilizací, které mírumilovně vstoupily do vesmíru a okamžitě je napadl neznámý nepřítel. Přesně tak, jak jste nastínil. Tahle planeta ovšem není rodná planeta oné civilizace. Přesná poloha jejich rodiště samozřejmě není nikde uvedena, ale nacházelo se přinejmenším sto parseků odsud, a snad ještě mnohem dále."

„Proč si potom vybudovali svůj bunkr tady?"

„Ze dvou důvodů, kapitáne. Zaprvé tohle byla jedna z planet, kterou kolonizovali, takže se tu dalo všechno snadno provést. Ačkoli to není nikde výslovně uvedeno, je možné, že podobné úkryty - bunkry, jestli dáváte přednost tomuto výrazu - existovaly na všech planetách, které kolonizovali, a snad i na jejich domovské. Tuhle ovšem nepřestavěli jen na úkryt, ale na monitorovací stanici či snad na jakousi strážní věž, aby hlídala bránu."

„Bránu? Proč chtěli strážit bránu?"

„Deník naneštěstí neobsahuje nic konkrétního. Ovšem zdá se, že pokud se týká útoků, dospěli ke stejné teorii, jakou jste nastínil vy. Navíc zjevně měli důvod domnívat se, že ten, kdo nekonečný řetězec válek vyprovokoval, přilétl branou před několika tisíci roky a s velkou pravděpodobností jí zase unikl dříve, než jej stačili zničit."

Kirk zamyšleně přikývl. „Když nic jiného," řekl, „tohle by vysvětlovalo, proč si přenosový systém zkonstruovali tak, aby dokázal unést každou živou bytost z přibližující se lodi a zároveň ji oddělit od zbraní a spojovacích prostředků."

„Ano, kapitáne. To je nanejvýš účinná metoda, jak ovládnout jakoukoli útočící loď. Ovšem skutečnost, že jejich počítač obsahoval program, který použili Aragosané, když se zkoušeli naučit našemu jazyku, naznačuje, že stavitelé stejně jako Aragosané měli zájem navázat se svými zajatci komunikací. Nechtěli je prostě jen uvěznit a lodě jim zkonfiskovat."

„Ale jestli tohle všechno věděli," ozvala se Ckeita, „proč nedokázali přetrhnout řetěz šílenství, který tady popisujete?"

„Nevíme," Spock se odmlčel, aby si odkašlal, což u něj bylo nezvyklé. Zjevně ještě pociťoval následky pobytu ve vzduchoprázdnu. „Deník končí uvedením počítače do chodu a odletem. Plány stavitelů zahrnovaly neustálé monitorování všech projevů brány po neomezenou dobu a zajištění hibernačních kódů pro všech padesát tisíc kolonistů v případě útoku. Ovšem zdá se, že se žádný z těchto plánů nakonec neuskutečnil, kromě toho, že monitorovací systém, který byl sestrojený tak, aby je probudil, kdykoli něco prolétlo branou, spustil poplach. Anebo pokud se plány uskutečnily, není o tom v deníku žádný záznam. Ačkoli ten možná ještě obsahuje mnoho závažných informací, které dosud nevyšly na světlo. Stavitele úkrytu třeba smetl útok, který tehdy zničil celý povrch planety, nebo se mohli stáhnout na jinou ze svých základů. Jestli se nemýlili a původní agresori skutečně přilétli branou, jejich monitorovací přístroje možná dokonce přilákaly útočníka nazpět a nasměrovaly jej k téhle planetě dříve, než se na něho ti lidé připravili. Anebo - prostě uvázili, že s tou branou to byl všechno omyl a celý projekt opustili. V tomhle stadiu, pokud v počítači neobjevíme ještě nějaké další informace, neexistuje žádný způsob, jak se to dozvědět. Můžeme být jen vděční - stejně jako Aragosané - že přístroje sestrojené k pozorování brány byly zapojeny předtím, než nastal konec. A nejde vyloučit, že ten konec doopravdy nastal."

Ckeita se zachvěla. „Kdybychom věděli všechno, co nám nyní vyprávíte," řekla, „obávám se, že bychom se nechali tou poslední lodí zničit."

Spock na ni pohlédl. „Nastoupili jste jedinou logickou cestu, která se vám otevírala."

A Ckeita po chvíli kývla na souhlas.

O dvě hodiny později Spock prudce vzhledl od přístrojů. Ztýrané tělo mu stále držely pohromadě McCoyovy medikamenty. Doktor tomu říkal „chemické zdrátování".

„Už máme model pro chování brány, kapitáne," řekl. „Pokud budeme dostatečně přesní, dokážeme jí prolétnout."

„Dostatečně přesní?"

„Brána by v současné době měla operovat v cyklech dlouhých osm celých šest set devadesát tři tisíciny hodiny. V průběhu jednoho cyklu však neustále kolísá její poloměr a tedy i místo konečné stanice. Každé přenosové okno je dlouhé přibližně sedm celých dvě desetiny sekundy. V době okna, které dám umožňuje návrat do naší Galaxie, má brána průměr přibližně žádná celá sedm set dvacet devět tisícín kilometru. Přibližně tutéž velikost má v průběhu větší části každého cyklu, což vysvětluje, proč bylo předtím všechno naše úsilí objevit ji marné."

„Méně než jeden kilometr?" Kirk přešel od velitelského křesla ke Spockovi a přes rameno mu nahlédl na údaje přístrojů. Pak se obrátil na Ckeitu: „Říkala jste, že předtím, než jste branou prolétli, dokázali jste změřit její poloměr. Věděli jste, že se dokáže takhle zmenšit?"

„Nevěděli. Nevypracovali jsme žádný matematický model, podle něhož změny probíhají, ani jsme neuměli změřit poloměr s dostatečnou přesností. Věděli jsme jen tolik, že její velikost neustále kolísá, a znali jsme místo, kde se nachází její střed. Celkem jsme si jistí, že brány s kratším dosahem mívají jen zřídka v průměru méně než několik tisíc kilometrů."

„A umožní úpravy, které vaši lidé provádějí na senzorech Enterprise, abychom dokázali přesně stanovit střed brány? I když je takhle malá?"

Když Ckeita neodpovídala, ozval se Spock: „Úpravy se provádějí s využitím monitorovacího zatížení, které jsme našli v podzemí, kapitáne. Právě tohle zařízení nám umožnilo získat informace o cyklech a velikosti brány. Pouhé lokalizování brány by tudíž nemělo představovat nepřekonatelnou překážku."

„Nepředpokládám, že jste odhalil princip, jak tyhle věci fungují?"

„Přesně ne, kapitáne. Obecně řečeno, podle údajů z přístrojů, kterými Enterprise bohužel vybavena není, se zdá, že celková energie vyzařovaná branou je konstantní. Je tedy logické předpokládat, že čím je hustota vyzařované energie na jednotku plochy větší, tím menší je poloměr brány v konkrétní fázi cyklu - a tím dál může být objekt přenesen. Nabízí se tu analogie s hvězdou a jejím gravitačním polem. Pokud je hvězda velká a řídká, hustota gravitační energie je poměrně malá, ale jakmile se smrští. . ."

„Chápu, Spocku," přerušil ho Kirk. „Stane se neutronovou hvězdou a pak černou dírou a gravitace odtrhne elektrony od jader atomů. Ale co bych si teď přál vědět ze všeho nejvíc - kdy se otevře naše příští okno?"

„Přibližně za pět celých dvacet čtyři setiny hodiny, kapitáne. Při naší současné nadsvětelné rychlosti se tam dopravíme za zhruba čtyři celé sedmnáct setin hodiny."

„Což nám dává něco málo přes hodinu rezervy," spočítal si Kirk.

„Anebo na proniknutí kordonu, který kolem brány Hoshané a Zeatorové možná postavili," řekl Spock, aniž vzlhl od přístrojů.

Belzhrokaz a Endrakon, velitelé hoshanské a zeatorské flotily, se znovu objevili každý na své půlce hlavní obrazovky na můstku Enterprise.

Jak se Spock obával, téměř celodenní zdržení u planety Aragosanů umožnilo spojeným flotilám nyní v síle čtyřiceti válečných plavidel, aby přehradily Enterprise únikovou cestu necelý milión kilometrů od brány. Ale alespoň nezahájily palbu hned ve chvíli, kdy se Enterprise dostala do dosahu jejich senzorů. Ovšem stejně tak ničím nenaznačovaly, že by snad Enterprise propustily, aniž by s ní svedly bitvu. Velitelé s ní téměř okamžitě navázali spojení a zdálo se, že jsou ochotni vyjednávat celou věčnost. Kirk je však podezíral, že jejich ochotu motivuje pouze záměr umožnit zbývajícím třiceti lodím, které sem už směřovaly od planety Aragosanů, aby se zapojily do bitvy.

„Mluvíte o důvěře," řekl Belzhrokaz snad už postě. „Ale jestli si skutečně přejete, abychom důvěřovali vám i vašemu příběhu o neznámém nepříteli, který před mnoha tisíci lety způsobil všechny naše současné potíže, odevzdejte nám svou loď. Jestli bude všechno tak, jak tvrdíte, vrátíme vám ji nepoškozenou."

„Jestli vás všechno, jak jsme si dosud počínali, nepřesvědčilo, že vám nechceme nijak uškodit," řekl Kirk, neschopen už dál zcela potlačovat podráždění z neustále opakovaného Hoshanova návrhu, „neumím si představit, že by vás vůbec něco mohlo přesvědčit. Předali jsme vám, tvorům, kteří válčí už alespoň čtyři sta roků, tolik údajů, kolik jich vaše počítače dokázaly strávit, a poskytli jsme vám souřadnice úkrytu. I když nemáte přenosové zařízení, které by vám umožnilo přístup, vaše senzory vám jistě potvrdily jeho existenci. Jestliže jen o trochu zdokonalíte počítače, budete se moci spojit s počítačem v úkrytu."

„Tohle všechno zní rozumně," řekl Endrakon, „ale jak si můžeme být jistí, že právě vy nejste ten útočník, o kterém jste mluvili? Jak se můžeme přesvědčit, že jste všechny tyhle údaje nevypověděli v počítači?"

„Už skutečnost, že jsme vás nerozmetali na mraky, ačkoli jsme k tomu měli dost příležitostí, by vám mohla něco napovědět!" osekkl Kirk. Jeho trpělivost právě začínala přetékat. „Ale ještě i teď máme skvělé šance, že jestli nás k tomu donutíte, prostřílíme si pořádnou díru rovnou prostředkem vaší flotily! Právě tohle nám vlastně doporučil vůdce Aragosanů zhruba před hodinou. Byli tady uvězněni několik tisíc roků a pochopitelně jsou mnohem netrpělivější než my!"

Kirk vypnul zvuk, aby ho cizí velitelé nemohli zaslechnout, a prudce se obrátil na Spocka. „Kolik nám zbývá času?"

„Pět celých sedm desetin minuty, kapitáne. Těch třicet lodí, které nás pronásledovaly k planetě Aragosanů, se právě dostalo do dosahu našich senzorů. Podle jejich současného kursu a formace se zdá, že se nás pokoušejí odříznout od všech ústupových možností."

Kirk hněvivě potřásl hlavou. „Takže teď, nebo nikdy! Jestli budeme vyčkávat na další okno, obklíčí nás, a s ochrannými štíty a dilithiovými krystaly v tom stavu, v jakém jsou. . ."

Kirk obnovil zvukové spojení a postavil se tvář v tvář proti oběma velitelům. „Právě jsme zjistili dalších třicet vašich lodí," řekl. „Přibližují se k nám zezadu, zjevně se snahou, aby nás obklíčily."

Kirk se odmlčel a zadíval se na oba muže, jestli neodhalí nějakou jejich reakci, ale nic nepostřehl.

„Výtečně," pronesl a stále jim přitom hleděl přímo do tváří, „nedali jste nám na výběr. Opakuji ještě jednou: Všechno, co jsme vám řekli, je pravda. Znovu a znovu jsme prokazovali svou dobrou vůli. Riskovali jsme a důvěřovali vám, zjevně přespříliš. Důkazy jsou uloženy ve vašich počítačích. Máte svědectví Bolduca a Atragona a dalších, kteří byli na palubě naší lodi. Nemůžeme udělat nic víc, abychom vás přesvědčili."

Znovu se odmlčel a tentokrát postřehl, že Belzhrokaz mrkl stranou, jako by se někdo pokoušel upoutat jeho pozornost. Kirk vyčkal ještě okamžik, ale když se nic víc nestalo, pokračoval.

„Proletíme vaší formací," prohlásil suše. „Jak jsme vám demonstrovali, naše zbraně snadno zničí vaše lodě. Naše ochranné štíty bohužel už nejsou schopny vydržet takovou palebnou sílu, jakou jsme vám dovolili zaměřit na nás nedávno. Nemáme tudíž na výběr. Zaútočíme na každou loď, která se pokusí vypálit na nás. Ovšem nebudeme střílet do té doby, dokud nezjistíme, že se některá z lodí připravuje k palbě. Připomeňte si, že dokážeme monitorovat vaše zbraně. Dozvíme se, které lodě se chystají vypálit a zabráníme jim v tom jediným způsobem, jak můžeme - zničíme je. Netoužíme po tom, ale uděláme to - pokud nám neuvolníte cestu. Všechno záleží na vás."

Okamžitě dal znamení poručíku Uhuře, která přerušila spojení. Obraz obou velitelů zmizel, aby jej vzápětí nahradilo husté pole hvězd před lodí. Na obrazovce bylo také rozeseto půl tuctu hoshanských a zeatorských válečných plavidel - těch, které zaujaly místa nejbližší kursu, jímž musela Enterprise prolétnout k bráně.

„Kupředu, pane Sulu, raketový pohon, kurs brána. Všechny phasery zaměřit na cíle nejbližší k našemu kursu. Připravte se k palbě na rozkaz pana Spocka!“

Kirk se opřel do velitelského křesla. Cítil, že jej svírá větší napětí, než dosud před některou z bitev prožil. Očima přeskakoval střídavě ze Spocka na hlavní obrazovku, na níž se každou vteřinou rozrůstaly cizí lodě. Přes sebevědomá slova, která pronesl k cizím velitelům, věděl, že neleťtí do nadcházející bitvy s dobrými šancemi. Ještě předtím, než zjistili, že na ně čeká celá flotila, Scotty mu řekl, že v průběhu letu od planety Aragosanů se stav dilithiových krystalů dále zhoršil. Kdyby ještě jednou spustili nadsvětelné motory, znamenalo by to pro ně konec. Zátěž by je zničila. A ochranné štíty byly už teď v podstatě k nepotřebě. Jediný výstřel jednoho z nepřátelských pronikavých laserů mohl Enterprise zcela zničit. Přitom byli na dostřel tuctu nepřátelských lodí a další se k nim přibližovaly, takže bylo prakticky nemožné, aby je phasery zlikvidovaly všechny najednou a zabránily jim v palbě.

Další lodě se ve předu blížily ke kursu Enterprise. Nyní jich už bylo vidět na obrazovce více než celý tučet.

„Čas, pane Spocku.“

„Tři celé tři desetiny minuty, kapitáne. Při současné rychlosti vstoupíme do brány dvě celé pět desetin sekundy před otevřením okna.“

Po následujících patnáct sekund halilo můstek ticho.

„Na dvou lodích aktivovány lasery, kapitáne. Ale zatím nespouštějí nabíjecí sekvenci předcházející výstřelu.“

„Nestřílejte, pokud to neudělají, pane Sulu.“

„Tři - pět dalších, kapitáne. Největší přiblížení k nepřátelským lodím za osmdesát tři sekundy. Všechny zbraně na všech lodích nyní aktivovány.“

„Buďte připraven, pane Sulu.“

„Rozkaz, pane. Phasery zaměřeny na nejbližší cíle a naprogramovány, aby se zaměřily na nové cíle po minimální účinné dávce.“

„Kapitáne," zvolala hlasitě Uhura, „hoshanský velitel se - oba velitelé se pokoušejí znovu s námi navázat kontakt.“

„Dejte je na pomocnou obrazovku.“

Okamžik nato se oba velitelé objevili na obrazovce nad pracovištěm vědeckého důstojníka. Tentokrát se ani jeden z nich nenacházel v tom uměle vytvořeném utajovaném prostředí, odkud hovořili předtím. Oba byli v místnostech, které vypadaly na velitelská stanoviště jejich lodí, a poblíž hoshanského velitele postával Bolduc.

„Co to znamená?“ vyštěkl Kirk. „Rozhodli jste se pro zdravý rozum a necháte nás proletět?“

„Ano," začal velitel hoshanské flotily, ale než stačil pokračovat, přerušil ho Spockův ochraptělý hlas.

„Laser na nejbližší hoshanské lodí, poloha jedna nula pět celých osmáct, kapitáne. Spuštěna palebná sekvence.“

DVACÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA

„Pane Sulu," úsečně poručil Kirk, „dostal jste rozkaz!“

„Ne, počkejte!“ vykřikl hoshanský velitel a vzápětí štěkal zoufalé příkazy na svou loď, která zjevně vypověděla poslušnost, aby palebnou sekvenci zastavila.

Bylo však už příliš pozdě. Kirk vykřikl na Sulua:

„Minimální dávka, jediný cíl! Pal!“

Okamžik nato, sotva o sekundu dříve, než by vystřelil laser, krátce vyšlehly phasery Enterprise.

Můstek se na okamžik ponořil do naprostého ticha.

„Žádné ztráty na životech, kapitáne," ozval se potom Spockův hlas. „Ale byla spuštěna autodestrukční sekvence.“

„Žádná z dalších lodí se nechystá k palbě?“

„Ne, kapitáne.“

„Belzhrokazi! Dá se ten příkaz zastavit?“ vykřikl Kirk na Hoshana, avšak velitel flotily zoufale potřásl hlavou a jen neustále opakoval svůj rozkaz zastavit palbu.

„Velitelé, vyveďte své lodě z dosahu výbuchu!“ stručně poručil Kirk. „Čas, pane Spocku!“

„Jedna celá dvacet tři setiny sekundy k bráně, kapitáne. Dvacet sedm sekund do exploze hoshanské lodí.“

„Přenosová místnost! Všechny vynést z lodí! Okamžitě! Udržujte je v přenosové matici, dokud neseženeme někoho, kdo jim dezaktivuje jejich osobní autodestrukční zařízení.“

„Kapitáne!“ prudce obrátil na Kirka pohled rozšířených očí Chekov. „Brána bude . . .“

„Bude muset počkat napříště, pane Chekove," řekl Kirk. „Přenosová místnost, jste . . .“

„Zaměřeno, pane!“ ozval se McPheeův hlas.

„Skvělé! Vyneste je ven!“

„Už šupajdí, pane.“

„Nadsvětelnou vpřed, pane Sulu!“

Na rozkaz odpověděly kormidelníkovy hbité prsty a okamžik později vyplnil hlavní obrazovku zářivý kaleidoskop relativistické duhy.

Potom se na ní na krátký okamžik objevil počítačem zpracovaný obraz pole hvězd; jenže po několika sekundách se roztrásl a nahradil jej normální pohled.

„Krystaly odešly, kapitáne!“ Scotty téměř zakvílel do interkomu.

Ale svou úlohu splnily. Hoshanská loď se jim za zádi proměnila v miniaturní novu, jenže Enterprise stačila uniknout z

dosahu výbuchu.

„Ostatní lodě . . ." nakousl Kirk.

„Žádnou exploze nezasáhla tak vážně, aby v ní spustila autodestrukční sekvenci, kapitáne," řekl Spock. „Lasery na všech zbylých lodích se deaktivují."

V Kirkovi jako by se náhle otevřela jakási záklopka, krev v žilách mu opět začala proudit a napětí vyvěřelo tak prudce, až se málem zhroutil.

„Děkuji vám, velitelé," pronesl měkce do ticha, které náhle obestřelo všechny lodě, „za to, že jste se konečně odvážili riskovat něco jiného než vraždění."

Do následujícího okna scházelo jen několik minut. Hoshanské a zeatorské lodě, nyní už včetně těch třiceti, které přilétly od planety Aragosanů, z povzdálí sledovaly, jak Sulu opět zahájil nalétávací manévry.

„Vydrží jim to, pane?" zeptal se přes rameno Chekov. „Opravdu si myslíte, že po sobě nezačnou střílet minutu nato, co odletíme? Rusové mají staré přísloví. . ."

„Já je znám," ozval se McCoy ze svého místa vedle velitelského křesla, odkud dobře viděl na obrazovku. Vůbec od ní neodtrhl oči. „Když je kočka pryč, myši si to znovu rozdají?"

„Myši, doktore McCoyi? To přísloví přece mluví o sibiřském rosomákově. No ale chce vyjádřit zhruba totéž. Kapitáne?"

„Já to neznám, pánové," řekl Kirk neustále sledující obrazovku, na níž se vznášelo téměř sedmdesát válečných lodí, a to pouhých několik desítek tisíc kilometrů od nich. „Ale těch šest, co jsme je vytáhli ze zničené lodi, se ani nezdálo být příliš vyvedených z míry, když zjistili, že jsou stále ještě naživu. A oba velitelé . . ."

„Doktore McCoyi," ozval se v interkomu na můstku hlas sestry Chapelové, „zdá se, že se doktor Crandall probírá z bezvědomí."

„Cože?" zamračil se McCoy, zatímco mu Kirk stiskl knoflík, aby mohl odpovědět. „Udržujte ho v bezvědomí. V jeho stavu mu může jakýkoli pohyb vážně ublížit. Už tam letím."

McCoy se obrátil a zamířil k turbovýtahům.

„Na vteřinku, Kostro," zavolal na něho Kirk, vyklouzl z velitelského křesla a přikročil k němu.

„Co je, Jime? Nemám na tebe celý den. Neslyšels ...?"

„Slyšel, Kostro, slyšel. A taky jsem slyšel pár věcí, které vyvolal Spock tehdy na planetě Aragosanů. Slyšel jsem je v duchu, takže bych vlastně měl říct cítil."

„To my všichni, Jime," řekl McCoy netrpělivě.

„Jenže ty ses nedíval stejným směrem jako já, Kostro. Já jsem viděl, když byl Spock s Crandallem přeneseni do vakua. Viděl jsem Crandalla, viděl jsem, co udělal, a taky jsem mu viděl do tváře, když to udělal. Uvědomil jsem si, co se s ním stalo, že se za těch posledních šedesát sekund změnil - skutečně změnil." „Takže teď už o něm nemáš žádné pochybnosti?" zeptal se McCoy a k netrpělivosti se přidal i náznak ironie. „Tvůj kapitánský instinkt. . ."

Kirk s mírným úsměvem potřásl hlavou. „Tentokrát ‚kapitánský instinkt‘ mluví jasně pro něj."

„Pokud je to takhle, tak by ti taky měl vyjevit, že jestli mě nenecháš jít, abych se o něj postaral, nedožije se toho, aby se dozvěděl, jak o něm smýšlíš."

„A právě toho se bojím, Kostro. Chci podniknout něco, co by podpořilo jeho šance."

„Jenže tím, že mě tady zdržuješ . . ." přerušil ho McCoy, ale Kirk rychle pokračoval.

„Vždycky jsi tvrdil, že stav pacientovy mysli, dokonce i v případě, že leží v bezvědomí anebo dokonce v komatu, má veliký vliv na jeho uzdravení. Co by se tedy stalo, kdybys ho nechal, aby se na okamžik probral z bezvědomí? Řekněme jen na tak dlouho, abys mu řekl něco, co mu ulpí v hlavě, až zas upadne do limbu. Něco, co by mu pomohlo vydržet, než ho dopravíme do nemocnice na základně? I s novými dilithiovými krystaly to bude ještě pořádný kus cesty."

„No dobře, Jime. Poděkuju mu, že nás zachránil. A teď jestli. . ."

„Musíš mu říct něco konkrétnějšího. Něco, co určitě zaznamená. Například, napadá mě, že jakmile planeta Aragos naváže formální styky s Federací, bude vyžadovat našeho velvyslance. Když uvážíme Crandallovy zkušenosti a jeho proměnu - je člověkem, kterého bych na takové místo mohl doporučit."

McCoy se mračil a smál zároveň. „Povím mu to," souhlasil. Obrátil se k turbovýtahu, potřásl hlavou a dodal: „Viš, Jime, někdy mi připadá, že moje povaha maloměstského doktora přeskočila na tebe. Teď ještě kdybys z ní dokázal trochu přenést na Spocka, to bys . . ."

Zavírající se dveře mu znemožnily větu dokončit.

„Dvě minuty k bráně, kapitáne," ozval se Spock, když se Kirk vrátil k velitelskému křeslu.

„Kapitáne," ostře řekla poručík Uhura, „oba velitelé se znovu pokoušejí navázat spojení."

„Připojte je na pomocnou obrazovku, poručíku."

Hoshanský i zeatorský velitelé se oba objevili okamžitě, znovu na svých řídicích stanovištích. Kirk zauvažoval, co budou chtít tentokrát? Odměřeně se rozloučili už před několika hodinami, kdy Enterprise přenesla zachráněné Hoshany paprskem na Belzhrokazovu loď.

„Musíme s vámi mluvit ještě jednou, veliteli Kirku," přistoupil Belzhrokaz rovnou k věci. „Žádný z nás nemůže zaručit, že nám naši vládcové neporučí něco jiného, ale chceme, abyste věděl tohle: My dva, Endrakon a já, spolu se všemi, kteří pozorují váš odlet, udělají všechno, aby vám zajistili lepší přijetí, až se k nám vrátíte."

„Jestli se vrátíte," dodal Endrakon. Kirk v jeho hubené ptačí tváři zahlédl na okamžik stejný provinilý záblesk, jaký naplnil Atragonovu tvář, když mu poprvé řekli, že jeho lidé válčí už déle než celé století s protivníky, kteří byli původně stejně nevinní jako oni, než byli před třemi sty lety poprvé napadeni.

O chvilku později se něco podobného mihlo přes tvář i Hoshanovi a utkvělo mu to v hluboko posazených očích.

Ve stejném okamžiku Kirk ztratil velkou část pochybností o vratkém smíru a usmál se.

„Vrátíme se," řekl. „Teď už jsem si jistý, že se jednoho dne vrátíme."

„Deset sekund k bráně, kapitáne," oznámil Spock.

Kirk začal v duchu počítat. Nehleděl přitom na hlavní obrazovku, ale do tváří cizím velitelům, kteří ho také mlčky pozorovali. Potom obraz zmizel, v náhlém planutí barev, které ničím nepřipomínalo ztrátu normálního hyperprostorového signálu.

Současně se z hlavní obrazovky vytratil hustý mrak hvězd a nahradila jej nesrovnatelně prázdnější oblast souhvězdí Střelce v rameně Mléčné dráhy. Doprovázel to jediný zvuk, pokud se dal zvukem nazvat, a to úlevný výdech více než čtyř set členů posádky a téměř tisíce Aragosanů.

„Přelet úspěšný, kapitáne," řekl Spock.

„Výtečně, pane Spocku. Pane Scotte?"

„Jo, kapitáne," okamžitě se ozval v interkomu Scottyho hlas, „ty dilithiový krystaly, že? Už se na nich pracuje. I na ochranných štítech."

„Jistě, pane Scotte. Počítal jsem, že to tak nějak bude." Kirk se odmlčel a obrátil se na Spocka. „Teď, když už jsme v bezpečí doma, pane Spocku, chtěl bych vám navrhnout, abyste vynechal jednu směnu. Tedy spíš dvě nebo tři. A abyste dovolil doktoru McCoyovi, pokud nemáte jiné plány, aby překontroloval, jak vás zdrátoval dohromady, a podíval se, jestli by s vámi nemohl provést něco perspektivnějšího."

„Nemám jiné plány," odvětil Spock. Náhle neprotestoval proti návrhu, aby si na čas odpočinul. „Děkuji vám, kapitáne."

„Ne," řekl Kirk, který si víc než kdokoli jiný uvědomoval, jak tvrdou zkouškou Vulkanec prošel. Její následky se mu ještě stále ozývaly v hlase a zelenočerveným nádechem promítaly v očích. „Já děkuji vám, pane Spocku."